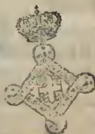
Propugnaculum
ECCLESIASTICAE LIBERTATIS, ET PONTIFICIAE POTESTATIS,

Aduersus leges Venetijs latas, et contra earum defensores.

Ad Sanctissimum Dominum Nostrum

PAVLVM V. PONT. MAX.

Authore
D. IOANNE BELTRANO GVEVARA
I. C. HISPANO.
Regio Consiliario, Archiepiscopo Salernitano designato, Regniq. Neapolitani Visitatore generali a Potentissimo, & Catholico Rege D. N. PHILIPPO III. deputato.

ROMAE, Apud Lepidum Facium. M.D.C.VII.
SVPERIORVM PERMISSV.

Imprimatur si placet R. P. Magistro Sac. Palatij Apostolici. B. Episcopus Arim. Vicesg.

Imprimatur, Fr. Io. Maria Magister Sac. Pal. Apostolici.

MO

S. D. N. PAVLO V. PONT. MAX.

D. IOAN. BELTRANVS GVEVARA Designatus Archiepiscopus Salernitanus, & Visitator generalis Regni Neapolitani salutem, & perpetuam felicitatem.

ITTO Sanctitati Tuæ hos studiorum meorum fructus, qui in publicum nũc prodeunt. Opus a me præ angustia temporis, & itineris molestia, minus elaboratum, & ab Illustriss. Cardinali Doria mihi impositum. Renui, & declinaui imparibus humeris molem suscipere: quippe magnam, & grauem, tum etiam, quod cum metu quodam Sanctitati Tuæ hoc munusculum dicabam. Vicit tamen obedientiæ sacrificium. Itaque quantũ possum, non quantum debeo Sanctitati Tuæ offero: meliora forsan in posterum daturus. Interim Sanctitas Tua lucubratiunculas has, meque seruum suum bono, & benigno animo suscipiat, & ab impijs obtrectatoribus defendat. Mediolani xij. Kalen. Nouemb. 1606.

Hæc errata magna ex parte suis locis sunt emendata in multis voluminibus. Vbi autem id factum non est, sic corrigantur.

Primus numerus denotat paginas, secundus lineas.

11. 4. cis — eius
6. Benedictus 9. Benedicti. 11.
12. 2. statuta — statuta.
13. cons. 8. — cons. 8.
14. 24. in d. l. 1. quæ onerantur — in d. l. 1. §. quæ onerantur.
15 2. dicimus — dicitur.
29 c. 28. quæ in l. veteri, — c. 28. & 29. quæ in lege veteri.
18 6. ecclesia quæ prohibetur. — ecclesia, quæ prohibentur.
19 7. cui — qui
28 2. destruitiones — destructiones.
29 15. de quo inferius copiose agendum est. adde §. sexto primæ assert. nu. 16. & 17.
37 1. per Butrium — vt per Butrium.
24 edicta — facta.
38 23. consulius — consultius.
44 31. genodochia — Zenodochia
45 7. præstituntur — præstituuntur
46 13. 592. 593. — Anno 592. &c.
49 3. certi genus — certum genus.
6. posset — possit.
50 22. de pace, & iuramēto firmāda — de pace iuramēto firmāda &c.
57 23. quod laicis de rebus ecclesiæ nil dispenere: — quod laici de rebus ecclesiæ nil disponere, &c.
69 11. competent, — competenti.
24. expendatur — expendantur.
76 15. superioretas — superioritas.
28. quæri — quæri
79 15. reliquitur — relinquitur.
83 30. Nicephoris — Nicephori.
35. quocunque Deum. — quo Deum.
84 9. testatur — testatum

86 18. rei pia — rei propriæ.
36 definitione — distinctione vel differentia.
88 10. nec ea — nec eas.
92 26. vendatur — vendantur.
93 21. expanditur — expenditur.
95 16. dua — duo.
96 13. sentisse — sensisse.
97 31. diuet — diues.
98 24. in casu quo — in casu, de quo.
101 30. Cassan. — Iason.
112 opinionem — Opinionem.
113 16. contradictione — traditione.
116 9. voluntarium, & indirectè. — voluntarium indirectè.
117 6. de exactione. Tributo, libro 10 vbi notat Iason. num. 17. — de exactor. tributorum lib. 10. notat Ias. in d. l. fin. n. 17.
10. præmio — proœmio.
118 & indirectè — & directè.
25. positionis — dispositionis.
119 3. proprietatis vt est — proprietatis, quæ est.
120 19. ex cōtrarium in contrariū.
126 1. verius esse — veritatem esse.
130 5. quas — quæ.
132 8. an de aliqua — an ex aliqua.
165 10. si excommunicauic, — si excommunicauit.
171 11. adnotata — ad notata.
205 15. exteriorius — exterius.
30. notoria — notorie.
34. Nam ex falsa propositione non potest colligi vera cōsequentia. — Nam ex falsa propositione nō mirum, quod falsū consiquens inferatur.

PRI-

PRIMÆ ASSERTIONIS Initium.

SVMMARIVM.

1 *Ponitur lex prima Veneta.*
2 *Ponitur lex secunda Veneta.*
3 *Lex tertia de eadem re.*
4 *Veneti clerici incarcerantur.*
5 *Veneti fuerunt moniti a S.D.N. Paulo V.*
6 *Monitorium S.D.N.*
7 *Primum caput monitorij.*
8 *Secundum caput monitorij.*
9 *Tertium caput dicti monitorij.*
10 *Quartum caput eiusdem monitorij.*
11 *Quintum caput monitorij.*
12 *Sextum caput monitorij.*
13 *Septimum caput monitorij.*
14 *Octauum caput monitorij.*
15 *Nonum caput monitorij.*
16 *Caput decimum monitorij.*
17 *Caput vndecimum monitorij.*
18 *Caput duodecimum monitorij.*
19 *Veneti nolunt obedire monitorio: & edictum de hac re factum a Duce Leonardo.*
20 *Veneti mittunt Oratorem ad Pontificem.*
21 *Quod Prælati officia diuina continuent.*
22 *Protestatio Venetorum in edicto suo facta.*
23 *Data edicti Ducalis.*
24 *Veneti cogunt ecclesiasticos, vt spreto interdicto publice celebrent sub pœnis.*
25 *Aliqui Prælati edicto Ducali paruere, qui grauissime peccarunt, & refertur vti scripsit Illustriss. Card. Columna.*
26 *Illustriss. Card. Baronius Venetos reprehendit.*
27 *Veneti permittunt libellos publicari contra monitorium summi Pontificis, incerto authore, & quid illi libelli contineant.*
28 *Motiua quibus Author Propugnaculi motus est ad scribendum hunc tractatum.*
29 *Dei causa agitur in hoc Propugnaculo.*
30 *Diuisio huius tractatus in duas Assertiones diuisas.*

Legum

Legum Venetarum copia, de quibus in hoc Propugnaculo agitur, & quæ deinceps earum causa sequuta sunt.

PRIMA LEX.

1 PRIMA lex, seu decretum Veneti Senatus latum die 23. Maij 1602. occasione cuiusdam litis inter Doctorem Franciscum Zabarellam ex vna & Monachos Monasterij de Prallia Ordinis S. Benedicti Congregationis Cassinen. Patauij ex altera: quo cautum est, vt dd. Monachi nō possent in illa causa, nec deinceps vllo vnquam tempore prætendere actionem prælationis quocumq. titulo, aut colore, ad bona ecclesiastica emphyteothica a laicis possessa; nec ratione prælationis, aut consolidationis cum directo dominio, seu extinctionis lineæ in prima inuestitura comprehensæ; neue ex quacumque alia causa possint acquirere proprietatem dictorum bonorum; sed tantum sit illis reseruatum dominium directum. Hoc decretum fuit nunc ampliatū, & extensum ad omnes alias personas ecclesiasticas, seculares, & regulares, Monasteria monialium, Hospitalia, & alia loca pia in statu, & Dominio Veneto consistentia.

SECVNDA LEX.

2 SEcunda lex lata est 10. die Ianuarij Anno 1603. prohibetq. quod nullus, siue secularis, siue ecclesiasticus in Ciuitate Veneta possit fabricare, seu erigere Ecclesias, Monasteria, Hospitalia, & alias domos religionis, aut loca pia, sine speciali licentia Ducis, & Senatus congregati in Preghai (est autem Preghai concilium multorum virorum, ad quos spectat totius Reipublicæ gubernatio.) Nunc vero fuit ampliatum hoc decretum ad omnia loca iurisdictionis Venetæ, imposita pœna contra transgressores exilij, carcerationis perpetuæ, & confiscationis fundi, & ædificiorum.

106

TERTIA LEX.

3 TErtia lex antiqua de Anno 1536. prohibet sub certis pœnis in ea contentis, quod in dicta Ciuitate, & Ducatu nullus ex testamento, aut donatione inter viuos, nec quocumque alio titulo possit alienare bona stabilia in pios vsus, nec bona illa obligare in fauorem causæ piæ, nisi pro certo tempore tunc præfixo.

Hoc decretum non fuit hucusque obseruatum, modo autē innouatum, & ampliatum est, prohibens venditionem, & alienationem bonorum stabilium in personam ecclesiasticam, sine licentia dicti Senatus, sub pœna in dicto decreto contenta: quod etiam ampliatum est ad totum Dominium Venetum, in quo fuit publicatum; ordinando, & præcipiendo, vt bona stabilia contra dictum decretum vendita, & alienata, vltra nullitatē contractus, confiscentur, & vendantur, pretiumq. illorum diuidatur inter Remp. ipsam, & iudicem exequentem dictum decretum, & denunciatorem, seu delatorem.

4 Nondum sibi satis prospectum ijs legibus Senatus censuit, quinimo contra quosdam Canonicum, & Abbatem procedunt, eos carceri mancipando.

5 Et quamuis a S.D.N.Paulo V. multoties fuerint moniti, vt ab huiusmodi legibus, & causarum cognitione abstinerent, sub pœnis, & censuris ipso iure incursis, & deinceps incurrēdis; noluerunt tamen obtemperare, nec dictos carceratos dimittere Nuncio Apostolico Venetijs residenti, nec in pristinum statum omnia reponere, & libertatem, immunitatemq. ecclesiasticam sartam, tectamq. & inuiolatam conseruare.

6 Idē S.D.N. ex consilio Illustriss. DD. Cardinaliū literas Apostolicas ad Patriarchas, Archiepiscopos, & alias ꝑsonas ecclesiasticas missas publicauit. Quæ autē in eis cōtinētur, hæc sunt.

7 Primum, quod ad eius notitiam peruenerunt dictæ leges, seu decreta aduersus libertatem ecclesiasticam, & contra authoritatem Sedis Apostolicæ, repugnantia Concilijs, sacris Canonibus, & Constitutionibus summorum Pontificū, & ibi referuntur dictæ ll. & decreta, vt superius notata sunt: propter

pter quod incurrerunt in pœnas, & censuras in dictis Concilijs, sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis contẽtas; quarum absolutio est Romano Pontifici reseruata.
8 Secundum, quod dicti D. Veneti fuerunt multoties, & plene admoniti, & hucusque non apparet obtemperasse eius præceptis, & monitis circa reuocationem dictarum legum; & eorũ, quæ deinde sequuta sunt; & adhuc detinent carceratos dictos Canonicum, & Abbatem.
9 Tertiũ, declarat, quod dictæ ll. & statuta sunt nulla, inualida, & irrita, & quod nullus tenetur ad eorum obseruantiam.
10 Quartũ, monet iterum Ducẽ, & Senatum, vt intra 24. dies cõputandos a publicatione harum literarũ Romæ facta (quos illis assignat, octo pro primo, octo pro secundo, & octo pro tertio, vltimo, & perẽptorio termino, & monitione canonica) reuocent dictas ll. & decreta, & in eis cõtenta, & qualiacumque inde sequuta, & ꝙ ea faciant cancellari, & cassari ex libris Capitularibus, in quibus dictæ ll. & decreta sunt scripta, & ꝙ hæc cassatio publicetur. & ꝙ promittant in posterum non facere hũodi ll. & decreta cõtra libertatẽ, & iurisdictionẽ ecclesiasticã & contra authoritatẽ Põtificis, & Sedis Apostolicę, & quod de hũodi reuocatione, & cancellatione, & publicatione, & restitutione carceratorum certiorẽ Suam Beatitudinem faciãt.
11 Quintum, ꝙ si supradicta in dicto termino 24. dierum non fecerint dicti Dux, & Senatus, eos excommunicat, denũnciat, et declarat excõicatos, et in eisdem censuris comprehendi vult eorum fautores, consultores, et adhærentes, et vnumquemque eorum, ac si nominatim essent comprehensi (reseruata absolutione nisi in tempore mortis) vt ibi plenius habetur,
12 Sextum, quod elapsis dictis viginti quatuor diebus, si per alios tres dies, non paruerint, & obtemperauerint, sed patiantur se esse excommunicatos, reagrauando dictam excommunicationem, imponit ecclesiasticum interdictum in Ciuitate Veneta, & in alijs Ciuitatibus, & locis subiectis eius dominio: quod præcipit obseruari iuxta formam iuris, non obstantibus quibuscunque priuilegijs, &c.
13 Septimum priuat Ducem, & Senatum, & vnũquemq. eorum,

rum, non solum quantum attinet ad Remp. sed etiam feudis ecclesiasticis, & priuilegijs ipsis Duci, & Senatui, & eorum cuilibet concessis a Summis Pontificibus, quibus permissum sit cognoscere, & procedere in certis casibus, & delictis aduersus clericos, & cum certa forma.

14 Octauum, reseruat facultatem vlterius reaggrauandi poenas, & censuras, & procedendi ad alia remedia, iuxta dispositionem sacrorum Canonum.

15 Nonũ, apponit clausulas, nõ obstãtiarũ, et quorũ tenores etc.

16 Decimum, praecipit dictis Patriarchis, Archiepiscopis, etc. in virtute sanctae obedientiae, & sub interminatione diuini iudicij, & sub poena interdicti & ingressus ecclesiae, & suspẽsionis ab exequutione, & exercitio functionum pontificalium, & perceptionis fructuum, & quantũ ad alios, scilicet Vicarios, & alios clericos, sub poena priuationis dignitatum; & beneficiorum, & officiorum, & inhabilitatis ad futura, quod faciant has literas (postquam ad eorum notitiam peruenerint) publicari in ecclesijs inter Missarum solemnia, vbi maior pars populi adunata fuerit, & quod faciant eas affigere in valuis dictarum ecclesiarum.

17 Vndecimum, quod habeatur fides transumptis, etiam impressis, subscriptis ab aliquo notario, & cum sigillo alicuius personae constitutae in dignitate ecclesiastica.

18 Duodecimum, quod postquam dictae literae sint affixae, & publicatae in valuis ecclesiarũ Lateran. & S. Petri, & in Cancellaria Apostolica, & in Campo Florae (more solito) habeãt eamdem vim contra dictos Ducem, & Senatum, & vnumquęq; eorũ, & cõtra dictos ecclesiasticos, ac si nominatim de eis esset facta mentio, & eisdẽ fuissent intimatae, & pręsẽtatae;

19 Cumq; quiescere, & Apostolicis mãdatis obtẽperare oporteret, decertare magis voluerunt; sicq. Leonardus Dux Venetus, & Senatus, postquam dictae literae Apostolicae ad eorũ notitiã peruenerę 17. die Aprilis eiusdẽ anni, facta mentione dicti Breuis Apostolici, rescripserunt Patriarchis, Archiepiscopis, & alijs personis ecclesiasticis dictae Ciuitatis, & dominij, quibus notum faciebant ad eorum notitiam dictas

literas Apostolicas peruenisse; protestanturq; conseruare tra-
quillitatem dicti Status; in quo non alium Temporalem do-
minum recognoscebant, & notum omnibus faciebant, se nun-
quam defecisse, quin omnibus modis, suam Sanctitatem cer-
tiorem facerent Iustitiæ, & rationum, quibus moti fuerunt?
20 Hoc autem fecisse profitentur per suum ordinariũ oratorẽ
Romæ commorantem, & per literas, quibus respondebant li-
teris suę Sãctitatis, & denique per alium Oratorẽ ad hunc ef-
fectum missum; dicuntq; inuenisse clausas Sanctitatis suæ au-
res, & attendentes dictas literas Apostolicas esse publicatas
contra omnem rationem, nec non & aduersus ea, quæ Sacræ
Scripturæ, Sancti Patres, & Sacri Canones docent in præiu-
dicium authoritatis secularis sibi a Deo datę, & contra liber-
tatem dicti Status, & in pertubationem publicæ quietis fide-
lium dicti Status, & in vniuersale, & grauissimum omnium
scandalum; non dubitant habere, & tenere dictum breue esse
iniustum, nullum, & nullius valoris, inualidum, irritum, & ille-
gitimè fulminatum, & de facto nullo Iuris ordine seruato
prolatum; contra quod nolebãt, nec expediebat vti remedijs,
quibus sui maiores, & alij Principes supremi vsi sunt aduer-
sus Pontifices, qui non vtuntur potestate sibi a Deo data in
21 ædificationem, quin potius transgrediuntur metam a Deo si-
bi præfixam, adijcientes se esse securos, quod Prælati sicut ha-
ctenus fecerunt, & modo facient, habendo curam animarum
& cultus diuini (qui per dictos Prælatos in dicto statu flore-
scit) hortãturq; dictos Prælatos, vt deinceps officium pastora-
22 le prosequãtur. Deniq; protestantur se firmissime in fide Ca-
tholica, & Apostolica, & in reuerẽtia Sanctæ Ecclesiæ Rom.
perseueraturos, sicut a maioribus suis hucusq. factum est. In
quorum fidem volunt, quod hæ literæ affixæ sint in locis pu-
blicis Ciuitatis Venetæ, & dominij, vt Sanctitati suæ, & omni-
bus innotescãt; Deum deprecantes, vt sua Sanctitas agnoscat
nullitatẽ dicti Breuis, & omnia quæ cõtra eos scripsit, & quod
cognita iustitia suæ causæ, eorum animum augeat ad obser-
uationem, & reuerentiam sanctæ Sedis Apostolicæ, sicut ipsi,
23 & maiores sui semper deuotissimè obseruauerunt. Dat. in

108

Ducali Palatio 6. Maij 1606. indictione quarta.

24 Verum quia abyssus abyssum inuocat, in alium errorem deteriorem (& vtinam nouissimus sit) prolapsi, metu, & pœnis Ecclesiasticos cogunt, & compellunt, vt spreto Ecclesiastico interdicto, publicè, omnibus admissis, diuina solemniter celebrent officia, sub pœna mortis, vt apparet ex libello incerti Authoris Veneti propositione 8.

25 His Ducis, & Senatus præceptis nonnulli Prælati paruere, quos eleganter, & doctè Illustrissimus Cardinalis Ascanius Columna arguit in libro contra Reip. Venetæ Episcopos S.D.N.D. Pauli Papæ V. interdicto non obtemperantes, vbi docet, eos grauissimo peccato ligatos, millies enim mori satius esset, quam in tam graue peccatum, & sacrilegium incidisse, qui neglecto Pontificio præcepto, iussis Leonardi Ducis potius parere voluerunt, perinde ac si non Romanus Pontifex, sed Leonardus eorum caput existeret, quod, & initium Schismatis esse Cypriano videtur.

26 Eumdemq; Ducem, Senatum, ac Remp. Venetam pijs, doctis, & salutaribus monitis reprehendit Illustrissimus Cardinalis Cæsar Baronius, in Parænesi ad Remp. Venetam.

27 Ipsi verò Dux, & Senatus vlterius progressi, permittunt prædictum incertum Authorem, & nescio quos alios, qui (eorum aures adulatione demulcendo) profitentur se sacræ legis peritos, & prolatis publicè aliquibus libellis contra potestatem, authoritatemq. Pontificiam, contendunt (ex malè intellectis, Sacræ Scripturæ locis) seculares Principes immediatè a Deo authoritatem, & Iurisdictionem in Ecclesias, personasq; Ecclesiasticas obtinere, neq. teneri Venetos obtẽperare, & parere censuris Apostolicis, immo peccare eos, qui eas obseruauerint; sed horum Authorum conatus corrupti, & abhominabiles facti sunt in studijs suis.

Contra primum illum incertum Authorem Pseudo Theologum grauiter insurgit Illustriss. Card. Bellarm. ostenditq. verum, & germanum sensum dictorum locorũ sacræ Scripturæ.

28 Quanta autem mala, & pericula ex Venetorum inobedientia versus decreta Pontificia immineant nemo est qui nõ

videat. Et cum hucuſque nullus Iuris Cõſultorum in his rebus elaborauerit, oſtendendo nullitatem, & iniuſtitiam dictarum legum, hæc Prouincia mihi impoſita fuit ab Illuſtr. Cardinali Doria (& ſi abſens a libris meis) eam reijcere non potui, tandem parere coactus ſum, non quod putem me omnia neceſſaria præſtare, nec præſtare potuiſſe (eſt enim perdifficile in re tam graui aptè, dignèq. diſſerere) ſed vt alijs doctioribus anſam, occaſionemq. rem hanc vberius pertractandi præbeam. Memini enim me legiſſe apud diuum Hieron. 3. p. principali epiſt. to. 13. in epiſt. 1. ad Nepotiano, *grandes materias ingenia parua non ſufferunt, & in ipſo conatu vltra vires auſa ſuccumbunt, quantoq. magis fuerit, quod dicendum eſt, tanto magis obruitur, qui magnitudinem rerum non poteſt explicare* (& in eadem epiſt. paulo inferius:) *Vincitur ſermo rei magnitudine, & minus eſt omne quod dicimus*. Hactenus diuus Hie-
29 ron. Verum quia Dei cauſam agimus (vt habetur in Clem. Ne Romani de electione ibi *ſuper hoc eius negocio*, ideſt Dei) dum eccleſiaſticam libertatem, authoritatemq. Pontificiam tueri, & defendere conamur; ideo ſilentio rem tam magnam præterire nullo modo licet: ne fortè nobis aliquando dici queat iuxta cap. 1. de frigid. *Cur tamdiu tacuiſti?* & vt dicit I.C. Vlpianus in l. ſi quis forte 6. ff. de pœnis, *magisq. eſſe puniendos, qui tamdiu tacuerunt, quod pro ſalute Principis habere ſe dicere iactant, nec enim debebant tam magnam rẽ tamdiu reticere; eſt enim non leue crimen, quæ ad rem Principis ſpectant diu tacere*, l. quiſquis, C. ad legem Iuliam Maieſtatis, *quando, & materiæ dignitas fandi tribuat facultatem, nec deficere poſſit quod dicatur: dum non poteſt eſſe ſatis quod dicitur.*

30 Noſtri ergo erit inſtituti duas proponere, & probare aſſertiones. Primam quod dictæ leges DD. Venetorum, ſunt iniuſtæ, & nullæ, contraq. iura naturalia, diuina, & humana: nõ obſtantibus quibuſdam argumentis, quæ in contrariũ adducuntur, adduciq. poſſunt. Secundam quod dicti DD. Veneti, ſub grauiſſimis peccatis, & pœnis tenẽtur obtemperare præceptis Sanctiſs. D.N. obſeruareq. execrationes, & Apoſtolica interdicta, & a Sanctiſſ. D.N. abſolutionem petere.

§. Pri-

§. Primus. Primæ Assertionis.

SVMMARIVM.

1 Prima Assertio, leges Venetas esse nullas, & iniustas, contra libertatem Ecclesiasticam, & summi Pontificis authoritatem.
2 In quo differant libertas Christiana, & Ecclesiastica, & an differant immunitas & libertas Ecclesiastica.
3 Quid sit libertas Ecclesiastica.
4 Quando dicatur violari hæc libertas.
5 Quinque modis dicitur fieri contra libertatem Ecclesiasticam. Primo, quando impediuntur vti iure communi, vbi ponderantur iura.
6 Quando inferunt damnum indirectè.
7 Quando disponit de clericis, & Ecclesiis, & vsurpat iurisdictionem Ecclesiæ.
8 Quando tolluntur priuilegia Ecclesiastica.
9 Quando clerici efficiuntur timidiores.
10 Quando efficiuntur deterioris conditionis quam laici.
11 Quando statuta semper afferunt Ecclesiis incommoda.
12 Immunitas Ecclesiarum est antiquissima.
13 Et est de iure naturali, diuino, & positiuo, & quo tempore floruit, & quid apud Romanos.
14 Quid apud Athenienses, & apud Hebræos.
15 Apud Hebræos iurisdictiones non erant distinctæ.
16 Iudæi habebant consilium, quod dicebatur Zenadrin, & erat summus sacerdos Præses, & Consiliarij omnes erant sacerdotes.
17 Sacerdotes veteris legis non sunt comparandi cum sacerdotibus legis Euangelicæ.
18 Nullo tempore Sacerdotes legis Euangelicæ fuerunt subditi Regibus secularibus, sed sub potestate Ecclesiæ, quæ ortum habuit a Christo Domino.
19 Sacerdotes veteris legis, non habebant characterem, vt habent Sacerdotes Euangelici, qui sunt maiores quam Moyses, & Aaron.
20 Per leges Venetas sacerdotes Euangelici fiunt deterioris conditionis, quam sacerdotes Israelitici, & gentiles.
21 Refertur authoritas diui Hieronymi, quod leges Venetorum sunt peiores quam ea, de qua conqueritur diuus Hieronymus.
22 Hæc materia statutorum contra Ecclesiam est periculosa.

23 De

23 *De rectitudine legis diuinæ, & naturalis nulla est disputatio; sed de legis humanæ rectitudine disputari potest.*
24 *Ponuntur qualitates iustæ legis humanæ, & iusti iudicij.*
25 *Prima qualitas legis humanæ, vt sit Religioni congruens. Secunda quod æqualis. Tertia quod legislator habeat iurisdictionem.*
26 *Adæquantur qualitates recti iudicij cum qualitatibus legum.*
27 *Vbi ponitur secunda qualitas.*
28 *Vbi ponitur tertium requisitum.*
29 *Necessaria est iurisdictio ad condenda statuta.*

1 LEges Venetas, & decreta proxime relata, esse nulla, iniusta, & iniqua, contra summi Pontificis authoritatem, & ecclesiasticam libertatem.

Antequam ingrediamur huius conclusionis probationē, illud notum omnibus facio, in hoc propugnaculo non esse mei propositi omnes quæstiones (quando statuta laicorum clericos obligent) prosequi; sed ea tantum, quæ ad leges su-
2 pradictas attinent. Pro confirmatione igitur nostræ primæ assertionis, præmittere necesse est, libertatem ecclesiasticam, & libertatem christianam aliquo distare interuallo. Hæc latius patet vtpote, quia omnes, tam laicos, quam ecclesiasticos pertingit, illa ecclesiarum, & ecclesiasticorum libertatem, & priuilegia respicit, vt doctè & eleganter docet Ioan. Dried. de libertate Christiana lib. 2. c. 1. vers. verum.
3 Secundo quod immunitas ecclesiastica est libertas, seu exemptio ecclesiæ in personis, & rebus, ac iuribus ecclesiasticis quibuscumque, & dicitur immunitas quasi sine munere, idest onere, & in hac comprehenduntur omnia iura quæ competunt ecclesijs, vt docet Card. Zabarel. in repet. c. perpendimus de sent. excom. n. 11. & 12. adde quod immunitas ecclesiastica, & si proprie accipiatur differt a libertate ecclesiastica, hoc quantum ad incurrendas censuras a canone statutas contra violatores ecclesiasticæ libertatis: nam per immunitatem ecclesiasticam, intelligitur exemptio loci sacri: per libertatem vero ecclesiasticam intelligitur exemptio personæ ecclesiasticæ, non solum in sua persona, sed in omnibus quibus per liberum arbitrium vtitur, & quæ possidet, ita

quod

 110

quod si quis iniuriam loco sacro facit, non est reus violatæ libertatis, sed immunitatis ecclesiasticæ; nec incurrit censuras latas contra violatores ecclesiasticæ libertatis. Qui autem iniuriatur personæ, libertatem eis impediendo, vt non vtatur suis, violat ecclesiasticam libertatem. Vnde Benedictus ix. in extrauag. inter cunctas de priuilegijs. S. incendiarios, ponit, vt distinctos casus violationem libertatis, & violationem immunitatis ecclesiasticæ; hæc Caietanus verbo immunitas ecclesiastica, vers. sexto. Verum Doctores, & sacri Canones indifferenter his nominibus vtuntur, accipiētes vtramque vocem, scilicet immunitatem, & libertatem ecclesiasticam pro eodem, siue loquantur de locis sacris, siue de rebus, siue de personis, vt patet ex tit. extra de immunit. ecclesiarum, vbi rubrica nihil dicit de libertate, & in c. 1. eodem tit. in 6. ibi *libertatem, & immunitatem ecclesiasticam lædere, aut minuere*. & ibi *vt ecclesiæ ipsæ in plenitudine iuris sui, & libertatis integritate locentur*. Iunctis verbis *talias, vel collectas, seu exactiones quascumque ecclesiis, vel personis ecclesiasticis imponere*; & in c. aduersus 7. extra eodem, ibi *quia ecclesias, & ecclesiasticos viros talijs, seu collectis, & exactionibus alijs aggrauare nituntur. Volens immunitati ecclesiasticæ Lateranense Concilium prouidere* etc. & sic qualitercumque lædatur immunitas ecclesiastica, siue in locis, rebus, aut personis, dicitur lædi Ecclesiastica libertas, vt docet Federicus de Senis cons. 111. Card. Zabarel. in repet. c. perpendimus n. 12. de sent. exc. Felyn. in c. ecclesia S. Mariæ, n. 69. Illustriss. Card. Tuschus 5. to. Pract. Concl. Iur. lit. L. verbo libertas ecclesiastica concl. 341. n. 8. & 141. Couar. lib. 2. resol. c. 20. Et ita intelliges textũ in c. fin. de rebus eccl. ibi *immunitatem ecclesiasticæ libertatis*. Nec obstat textus in extrauaganti Benedicti inter communes tit. de priuilegijs ibi *ecclesiarum immunitatis & libertatis ecclesiasticæ violatores*; nam verbum libertatis & immunitatis explicatur, idest immunis libertatis, sicut in l. 1. de pact. dicitur *in idem placitum & consensus*, idest *placitus consensus*; & sic coniunctio, Et, non ponitur ibi, vt inter diuersa, vt notat glo. & DD.

in d.l.1.de pactis. Vnde verius videtur contra Caietanum, quod statuto contra violatores immunitatis, vel libertatis ecclesiasticæ locum habent, siue violetur, aut lædatur locus sacer, res, aut persona sacra, vt per Couarr. lib. 1. resol. cap. 20. in princ. quia aliter respondet ad Extrauag. Benedicti.

4 Quando autem censeatur violari hæc immunitas, tradit Zabar. in d.repetit. n.13. vers. *nunc examinanda est quæstio.* Doctores in c. quæ in ecclesiarum, & c.Ecclesia S. Mariæ de constitutionibus. Bartol. nu.28. & alij in l. cunctos populos C.de summa Trin.& in Authen.cassa,& irrita,C.de sacrosan. eccles. & docte, & latissime Illustr. Card.Tuschus 5.p.Pract. Conclus.Iur. lit. L. ver. libertas ecclesiastica concl.342. vbi refert Mandel.cons.38. & Clarum §.fin.q.77.n.8.& Bellam. cons.40.

5 Ex quorum dictis colligo quinque modis dici aliquid fieri contra libertatem ecclesiasticam.

Primo quando ecclesia, & personæ ecclesiasticæ prohibentur, aut impediuntur vti rebus, & facultatibus a iure cómuni sibi concessis, vt docent Ant. de Butr.& Io.Imola in d. c. de ecclesia. Raphael Fulgos. in d.Authen.cassa.Bald.in l. cunctos populos,vers. nunc de tertio membro.Abb.cons.83. incipiente præsens. Alex.cons.121.lib.1.& cons.208.lib.2. & ista opinio est iuri cósentanea teste Felyno in d. c.ecclesia n.111.Illustr.Tuschus d.concl.342. n.8. vbi dicit magis cómun. n. 13.& 19.& n. 137. Et probatur in d.c. quæ in ecclesiarum, vbi statutum permittebat liberam alienationem dominij vtilis rei ecclesiasticæ non petita licentia a domino directo, hoc enim significat verbum *liberam*, vt ibi obseruãt Bald. & DD. *at dominis de iure communi competit, vt absque eorum licentia non fiat alienatio* l. fin. C. de iur.emphyt. c.potuit de locato,est etiam tex. in c.fin. de rebus eccles.vbi statutum disponebat de solemnitate alienationis rei ecclesiasticæ,tollendo solemnitatem de iure communi.

Pro hac etiam opinione est tex. in ca. quanto de priuilegijs,& in c.fin.de immun.eccles.in 6. in quibus, quod statutum laicorum prohibebat, omnibus competit de iure communi;

muni; nam facultas vendendi, emendi, & coquendi panes, & alia de quibus ibi, competit omnibus laicis, & ecclesiasticis de iure communi, & tamen quia statutum illud ea tollit, dicitur esse contra immunitatem ecclesiasticam: Quam opinionem tenuit Ioan. Calder. sequutus a Zabarel. in repet. d.c. perpendimus, n. 13. vers. quod si constitutio, & pro hac opin. est tex. in c. cum terra 14. de elect. vbi dicitur, quod consuetudo circa electionem quæ tollit formam iuris communis, est contra libertatem ecclesiasticam.

Quinimo vt cum iudicio obseruat Butrius in d.c. Ecclesia S. Mariæ col. 4. vers. disponit: magis videtur esse contra libertatem ecclesiasticam, si tollantur ea, quæ competunt de iure communi, quam si tollantur, quæ competunt de iure speciali, pro qua sententia allegat tex. in d. c. quæ in ecclesiarum, & in d.c. fin. de rebus ecclesiæ; nam sat est, quod dictum statutum facit incapaces ecclesiasticos, & quia inhabilitas est pœna, cum tollat libertatem, & facultatem eius, quod cuique facere libet, vt in l. libertas 4. de statu hominum. Et quia est iniuriosum ecclesijs, & personis ecclesiasticis, si ab eis tollatur hæc facultas; vertitur enim in eorum maximum detrimentum, cum deterioris efficiantur conditionis, quam laici. quod etiam obseruauit Card. d. n. 13. vers. quid si constitutio, & vers. quid si authorizabiliter, sat est enim, vt aliquid dicatur esse contra libertatem ecclesiasticã, vt inquit Butrius d.c. quæ in ecclesiarum notabili 5. vt quoquo modo inferatur damnum ecclesiæ, etiam indirectè, vt perpendit Card. d. n. 13. vers. quid si ab vna, & vers. venio ad tertium. Illustriss. Tuschus num. 137. infra allegan. & maxime si statutum expresse disponat de clericis, & ecclesijs, vt per Butrium d.c. & vers. si disponat. Bart. in l. 1. C. de sacrosan. ecclesi. n. 29. & ibi Bald. num. 11. & est magis comm. opin. teste Salycet. in Auth. cassa n. 9. C. eo. & esse verissimum agnoscit Caccialupus in repet. d. l. 1. n. 185. a qua nullus dissentit, vt testatur Illustr. Card. Tuschus 5. tom. Pract. Concl. lit. L. verb. libertas ecclesiastica. concl. 342. n. 78. Lapus alleg. 101. n. 13. Illustriss. Tuschus nu. 34. & 36. nam tale sta-

tutum vltra ea, quæ dicta sunt, vsurpat potestatem ecclesia-
7 sticam, & iurisdictionem, vt aduertit Abb. in d. c. Ecclesia
in lectura n. 10. & 26. & repetitione, n. 27. 28. & 37. Vnde
lapsus est Franciscus de Albergotis existimans non esse cō-
tra libertatem ecclesiasticam, quando statutum tollit eccle-
sijs, quod omnibus conuenit de iure communi, sed quando
tolluntur ea, quæ competunt de iure speciali; in qua opinio-
ne fuit etiam Bart. in l. cunctos populos, nu. 28. & alij relati
a Felyno d. cap. Ecclesia nu. 111. de quo inferius latius est
agendum.

8 Secundo dicitur esse contra libertatem ecclesiasticā quan-
do diminuuntur, vel tolluntur priuilegia Ecclesijs, & cleri-
cis concessa a Deo, & summis Pontificibus, aut alijs Princi-
pibus secularibus. Cynus, & Salyc. in d. Auth. cassa, & irrita.
Bald. in l. cunctos populos C. eodem. Innoc. c. nouit. de sent.
excomm. & docet Ioannes Imol. in c. nouit de iudicijs n. 2.
vers. his igitur, post Abb. ibi n. etiam 2. Alex. cons. 109. n. 3. &
5. lib. 2. Socin. cons. 55. Viso decreto lib. 1. Quæ autem priui-
legia sint a Deo concessa Ecclesijs, quæ ab Imperatore, & ab
alijs inferioribus, tradit Card. Zabar. in repet. d. c. perpendi-
mus n. 12. & 13. Innoc. in d. c. nouerit.

9 Tertio dicitur aliquid fieri contra libertatem ecclesiasti-
cam, quando ex eo Clerici, & ecclesiasticæ personæ efficiun-
tur timidiores, vt agnoscit Angel. de Perus. in d. l. 1. quæ one-
randa ff. quarum rerum, vbi Bart. Abb. & DD. in d. c. eccle-
sia; Illustr. Card. Tuschus d. lit. n. 39.

10 Quarto quando per aliquam legem, vel statutum clerici
efficerentur deterioris conditionis, quam laici, vt tradit Fely-
nus d. c. Ecclesiæ n. 111. Petrus Pechius de ammortizatione
c. 6. & ante eos docet Card. Zabarella in d. repet. c. perpendi-
mus n. 13. vers. his attentis, & probatur in c. quanto de priui-
legijs, & in c. fin. de immunit. Eccles. lib. 6.

11 Quinto illa lex, & statutum sunt contra libertatem Eccle-
siasticam, quæ sunt apta afferre Ecclesijs, & ecclesiasticis
personis semper incommodum, vt affirmat Abb. & Felyn. & d.
c. Ecclesia S. Mariæ n. 69. etiam si indirectè noceat ecclesijs,
quam-

quamuis dispositio, & statutum non disponat super illis, sed super quibus ecclesia habet specialia priuilegia, & dicimus esse in fraudem ecclesiasticæ libertatis, vt probatur in c. quanto 26. de priuilegijs, vbi agit de statuto laicorũ contra eos lato, qui coquunt in furnis, vel molunt in molendinis clericorum, vt supra dictum est, & probat Felyn. in c. Ecclesia S. Mariæ n. 104. cũ adductis ab Illustr. Card. Tuscho d. concl. 34. n. 140.

12 Tertium præmissum sit, quod hæc immunitas sacrarum rerum, & sacerdotum, etiam Ethnicorũ tempore, a multis fuit admissa, vt patet Genesis c. 47. vbi Pharao Aegyptius Rex cum tempore famis omnes Aegypti regiones emeret, terram Sacerdotum excepit, eamq. liberam esse iussit. Et ex verbis etiam Regis Artaxerxis apud Esdr. lib. 1. c. 7. ibi *vobis quoque notum facimus de vniuersis Sacerdotibus, & Leuitis, Cantoribus, & Ianitoribus, & Ministris domus Dei, vt vectigal & tributum, & annonas non habeatis potestatem imponendi super eos*, Idem apud Romanos constitutum fuit, vt Sacerdos Maximus non esset subditus Populo, nec Senatui, habebatq. iurisdictionem in rebus, & personis sacris, vt testantur Lucius Fenestella de Sacerdotijs Roman. c. 6. & 8. Pomponius Lætus eodem tract. cap. 10. & omnium latissime probat Onuphrius Pan-

13 uinius lib. 5. fastorum cap. de Pontifice Maximo. Et hanc libertatem ecclesiasticam esse de iure diuino, naturali, gentiũ, & positiuo, & quæ non fuerit inducta lege humana, sed ortum habuisse ab Ecclesia primitiua docet eleganter Thomas Bozius in tractatu de iure status, siue de iure diuino, & naturali ecclesiasticæ libertatis, & potestatis, maxime lib. 4. 5. & 6. Illust. Card. Bellarminus disputationum to. 1. controuersia 2. lib. 1. de clericis ca. 28. quæ in l. veteri Regum tempore fuit aliqualiter diminuta, & ante Carolum Magnum, & Ludouicum eius filium post quorum mortem cœpit resurgere, & florere (præcipue tempore Gregorij 7.) vt docet Bozius lib. 7. c. 14. de quo inferius agendum est.

14 Nec dicatur apud Athenienses, Sacerdotes non habuisse hanc immunitatem, erant enim subditi Regibus, vt refert Carolus Sigonius de Republ. Atheniensium lib. 5. c. 1. vers. de

Rege, & in lege etiam Iudæorum Sacerdotes erant sub potestate, & iurisdictione, Regum, vt in 3. lib. Regum c. 2. vbi Salomon in principio sui Regni priuauit Abietarem sacerdotio, & dicit diuus Thomas lib. 1. de Regim. Princ. c. 14. quod in lege scripturæ Reges fuerunt superiores Sacerdotibus, & eos puniebant. Et docet Nauar. in c. nouit de iudicijs 3. notabil. n. 34. & doctissimus Hispanus, omnium scientiarum Oceanus Alphonsus Tostatus Ecclesiæ Abulen. (immo & to-
15 tius Hispaniæ decus & ornamentum) Exod. cap. 2. & Iosue c. 3. & 4. quia tunc non erant duæ iurisdictiones sicut nunc, vt docet idem Author. 3. Reg. cap. 2. & ea ratione erant tunc subditi iurisdictioni laicæ, vt ibi dicitur: immo, & ipse summus Sacerdos erat sub Regibus, vt dictum est, & obseruat Tostatus Numer. tom. 2. fol. 100. col. 2. & 2. Reg. fol. 55. col. 1.

16 Nam respondetur primo, quod de facto Atheniensium (vel gentilium) sine vera Dei cognitione non est multum curandum, sat enim est, quod alij plures hanc immunitatem sacerdotibus obseruabant.

At verò de Sacerdotibus Israeliticis, dicimus quod Iudæi habebant consilium appellatum Zenadrin septuaginta Seniorum cum vno Præside, vbi omnes causæ secularium, & sacerdotum iudicabantur, vt dicit Burgensis in scrutinio scripturarum, & Raymundus in pugione contra Iudæos, & hic Præses erat summus Sacerdos, vt per Franciscum Suarez ex Societate Iesu ad D. Thomam 3. p. disput. 1. sect. 1. pag. 7. Seu vt alias dicebat Ioannes Annius in Breuiario Philonis lib. 2. Ioan. Pineda in Monarchia ecclesiastica lib. 10. c. 7. §. 1. & 2. & c. 12. §. 1. in illo Consilio omnes Consiliarij erant Sacerdotes, & legis doctores, & ita sacerdotes iudicabãtur a sum-
17 mo sacerdote, & ab alijs sacerdotibus. Verum quia id fiebat iurisdictione Regia, ideo melius respondetur cum diuo Thoma d. l. 1. de Regim. Princ. c. 14. quod multum interest inter sacerdotes legis antiquæ, & sacerdotes legis Euangelicæ, isti enim maioribus, & melioribus priuilegijs digni habiti sunt, & merito. Et accedunt Io. de Turrecrem. in sum. Eccles. lib. 2. c. 96. & Nicol. Sander. de Visib. Monarch. lib. 2. c. 3. & probatur

batur authoritate diui Leonis Papæ, serm. 8. Passionis Domini, post medium : *Nunc enim, & clarior ordo Leuitarum, & dignitas amplior seniorum, & sacratior est vnctio sacerdotum, &*
18 *ita* optime inquit Petrus Rebuffus, *nullo vnquam tempore sacerdotes legis gratiæ fuisse etiam in temporalibus subiectos Principibus secularibus*. Rebuffus (inquam) in concordatis inter Leonem 10. & Franciscum 1. Gallorum Regem, Rubr. de protect. concordatorum, vers. & primo sciendum est, & vers. nec obstat falsa, et damnata opinio, pag. 816. in paruis. Sed sub potestate ecclesiastica, quæ a Christo Domino initium habuit, vt per Victoriam in relect. 1. de potest. ecclesiast. sect.
19 5. n. 8. Nec sacerdotes veteris legis habebant characterem ordinis, sed tantum potestatem faciendi ministrationes, quas nulli alteri facere licebat sub pœna mortis, et docet Alphonsus Tostatus Matthæi tom. 1. cap. 3. at nostri sacerdotes characterem habent, et sunt perfectioris status, quam Moyses, qui fuit primus Prophetarum, et quam Aaron qui fuit summos sacerdos, & hoc quoad potestatem soluendi, et ligandi, Tostatus Exod. tom. 1. fol. 152. col. 3. et plene per istas leges
20 Venetas ecclesiæ, et sacerdotes redduntur deterioris conditionis, quam sacerdotes gentiles, et Israelitici non conferendo eis bona, immo auferẽdo iura quæsita, vt infra dicemus, ita vt iam Dux, et Senatus Venetus videantur esse Rex, Papa, et Episcopus, et quod est abhominãdum, quod filij subijciunt patres suos, de quo conqueritur Tostatus Genesis fol. 394.
21 col. 1. et ante eum D. Hieron. 1. epistolarum tom. epist. 2. ad Nepotianum, quæ incipit *Petis a me Nepotiane*, vbi agit de vita clericorum, vers. *pudet dicere ; sacerdotes idolorum mimi, & aurigæ, & scorta hereditates capiunt solis clericis, & monachis hoc lege prohibetur, & prohibetur non a persecutoribus, sed a Principibus Christianis, nec de lege conqueror, sed doleo cur meruerimus hanc legem : cauterium bonum est, sed quo mihi vulnus, vt indigeam cauterio ? prouida, securaq. legis cautio, & tamen nec sic refrenatur auaritia. per fideicommissa legibus illudimur, & quasi maiora sint Imperatorum scita, quam Christi leges, timemus, Euãgelia contemnimus : sit hæres, sed mater filiorum, idest gregis sui,*

ecclesia,

ecclesia, quæ illos genuit, nutriuit, & pauit; quid nos inserimus inter matrem, & liberos? gloria Episcopi est pauperum opibus prouidere ignominia omnium sacerdotum est proprijs studere diuitijs. Ex quo loco diui Hieronymi colliges primò legem illam tantũ prohibere ne Clerici, et Monachi hæredes instituãtur non tamen prohiberi ecclesia, quæ prohibetur legibus Venetijs. Secundò quod illa lege non erat interdictũ Clericis ius contrahendi, nec acquirendi bona stabilia, sed ne hæredes instituerentur, quia malis sordibus nonnulli hæreditatem expetebant, quod ibi reprehendit Diuus Hieronymus.

22. Quartum præmissum sit ex doctrina Angel. de Perus. cons. 48. quidam Franciscus, vbi dicit, quod in hanc materiam statutorum, quæ videtur esse contra libertatem ecclesiasticã intrare nemo potest, sine periculo animæ, & sequitur Felyn. d. c. ecclesia, n. 148. & esse periculosa huiusmodi statuta, tradit Petr. Iacobus in Prax. tit. ex quibus causis vasallus feudum amittat. Lapus alleg. 91. Pechius de ammortizatione cap. 6. qui monent, statuentium confessarios, vt ab huiusmodi statutis ferendis illos deterreant, aliàs confessarij incurrãt sententiam excõmunicationis, tanquam fautores harum legum, iuxta c. nouerit de sent. excom.

23. Quintum præludium est: quod licet de rectitudine legis diuinæ, et naturalis, nulla sit disputatio, cum ab eis cæteræ leges rectitudinem accipiant, vt probat Ludouicus Carbonius in tractat. de legibus lib. 4. disputatione 3. et lib. 3. disputat. 3. Tamen de lege humana, eiusq. institutione, et rectitudine cũ ab hominibus fiat (qui sæpe allucinari possunt) recta
24 suscipitur disputatio, circa quam necesse est ad eius cognitionem inquirere de qualitatibus, et requisitis iustæ legis seu statuti, de quibus agit Diuus Isidorus Archiepiscopus Hispalen. lib. 2. ethimologiarum c. 20. et habetur apud Gratianum in decretis distinct. 4. c. erit autem lex, et copiosè Carbonius explicat lib. 6. de legibus, & maximè in disputat. 10. Plato in Dialogo de Regno. Arist. lib. 2. Polit. c. 3. lib. 7. c. 9. Lælius Zechius de Principe lib. 2. c. 1. n. 11. quas omnes ad tres contraxit D. Thom. 1. 2. q. 96. Pater Dominicus Soto

lib. 1. de iust. et iur. q. 5. art. 3. et 4. Felyn. in c. Ecclesia S. Mariæ n. 38. de constitutionibus.

Tres itidem recti iudicij partes enumerauit idem D. Tho. 2. 2. q. 60. art. 2. in corpore, et ibi Aragonius Hispanus, et pater Soto de iust. et iur. q. 5. art. 3. et 4.

25 Legis itaq. iustæ prima qualitas est, quod sit religioni congruens, qua Deus colitur, cui primus statuendus est nostrarum actionum finis.

Secunda qualitas, vt respiciat humanam naturam, morũ, inquam, compositionem, vt sit honesta, et æqualis in commune bonum.

Tertia qualitas, vt ab habente iurisdictionem in personas, et res, de quibus statuitur, fiat, quocumque autem horum deficiente, erit vitiosa, et illicita.

26 Iudicij recti qualitates in has legum conditiones videntur incidere. Prima, vt procedat ex affectione, seu inclinatione iustitiæ: hæc enim pars respicit primam legis qualitatem, de religione, qua Deus colitur, nam cum respiciat actum iustitiæ, quo vnicuique redditur quod suum est, alias si iuri alicuius partis iustitiam adimat, totam iustitiæ substantiam subuertit, ideo hæc prima qualitas, et Dei iura, et hominum tuetur: hac autem deficiente conditione, lex, seu iudicium erit peruersum, et iniquum.

27 Secunda qualitas recti iudicij est, quod procedat ex prudentiæ rectitudine, idest iuxta regulam, et terminos iuris: huc etiam attinet secunda legis qualitas, quæ humanam naturam, morumq. compositionem respicit, et commune bonũ: vt sit (inquam) honesta, et æqualis, inq. communem totius Reip. vtilitatem, non excedens æqualitatem proportionis: hac autem qualitate deficiente lex, et iudicium erunt suspecta, et temeraria.

28 Tertium requisitum, quod procedat ex authoritate, et iurisdictione statuentis, vel iudicantis, quod etiam apprime conuenit cum tertia legis qualitate, hoc si deficiat, erit peccatum vsurpati iudicij, vt habetur ex D. Paulo ad Rom. c. 14. *Tu quis es, qui iudicas alienum seruum? suo domino stat, aut cadit.* et au-

et authoritate D. Gregor. super 24. Deuter. *si intraueris segetem* etc. vbi dicit, *falcem iudicij mittere non potes in eam rem, quæ alteri videtur esse commissa*. Et probatur etiam ratione naturali, nam sicut orbes cælestes non agunt in supremas substantias, nec influunt, sed in corpora inferiora illis subiecta; similiter nec homo leges, et iudicia ferre potest, nisi in sibi subditos, et probatur iure canonico in c. 2. et in c. et si clericis de iudicijs, et in c. vt animarum de constit. lib. 6. et in alijs quamplurimis iuris canonici decretis, et etiam iure ciuili, in l. fin. ff. de iurisd. om. iud. vbi dicitur *extra territorium impune ius dicenti non paretur*, et deficiente hac potestate, et iurisdictione lex nulla est, et idem de iudicio absq. iurisdictione lato, vt in dictis iuribus, et tradit Innoc. c. 1. de locato, et c. a nobis l. 1. de sent. excom.

29 Ad statuta condenda iurisdictionem esse in statuente necessariam, docent glo. et Bart. in repet. legis, omnes populi n. 3. de iust. et iur. et in l. 1. nu. 3. de iurisd. om. iud. Innoc. in c. cũ olim, et in c. cum accessissent de constitutionibus. Bald. in l. nulli C. de sent. cum adductis a Iason. in d. l. omnes populi in repet. nu. 6. Tiraquel. de primogenijs q. 16. n. 1. quibus addo Ludouicum Carbonium lib. 3. de legibus, disput. 5. vers. atque ex ijs; & dicit Bald. in l. cunctos populos C. de sum. Trin. n. 17. quod *statutum est nullum ex defectu causæ efficientis, quæ consideratur respectu duorum extremorum, scilicet respectu statuentis, & respectu subiecti, quibus deficientibus statutum est nullum* l. obseruare §. fin. de officio Proconsulis.

---

§. Secundus.

SVMMARIVM.

1 *Tollunt leges Venetæ Ius testandi actiuè, & passiuè, quod est de Iure gentium origine, solemnitate, de Iure ciuili, & hac 1. institutio.*

2 *Dispositio testatoris est lex.*

3 *Constãtinus concessit Christianis, vt Ecclesias possent ædificare.*

4 Ex

115

4 Ex lege Solonis, & Draconis licitum fuit testari.
5 Ecclesiæ, & clerici ex legibus Venetis sunt deterioris conditionis, quam deportati, aut infames.
6 Secunda iniustitia dictarum legum, quia tollunt ius, quod habent contrahendi.
7 Agitur de l. dudum C. de contrahenda empt.
8 Defenditur consuetudo retractus.
9 Clericus tenetur l. retractus.
10 Clerici sunt de populo, & gaudent ciuium priuilegijs.
11 Leges Venetæ sunt etiam in damnum laicorum, sed magis iniuriosæ contra clericos.
12 Pro iure tuendo induci potest bellum.
13 Quod leges Venetæ sunt contra charitatem Christianam, quia inæqualiter tractant laicos, & clericos.
14 Iniustitia legum Venetarum, quia aufertur ius quæsitum in bonis emphyteothicis, & tollit naturam emphyteosis.
15 Princeps non potest tollere ius quæsitum ex contractu emphyteothico.
16 Quando Princeps tollit ius quæsitum, debet condigne satisfacere, etiam si ius tollatur per viam statuti.
17 Lex seu statutum disponens super dominio rei emphyteothicæ vtili, est nulla: & tale est contra libertatem ecclesiasticam.
18 Iniustitia quarta dictarum legum, quia impediunt cultum diuinum, & ecclesiarum ædificationem.
19 Referuntur plura circa Ecclesiarum ædificationem.
20 Veneti dum a Senatu licentiam esse petendam disponunt, vsurpant iůs ecclesiæ, ad quam pertinet.
21 Ex legibus Venetis redditur Deus deterioris conditionis, quam reliqui ciues, propter quod sunt excommunicati.
22 Inter Iudæos nullus erat ditior summo sacerdote præter Regem.
23 Laudantur qui ecclesias ædificant, & quod id maxime conuenit Principi Christiano.
24 Iudæorum collegia sunt improbata.
25 Quinta dictarum legum iniustitia, quia læditur ecclesiastica libertas: vbi improbantur constitutiones contra eam factæ.
26 Referuntur iura canonica, quæ dictas leges improbant, vbi de excommunicatione contra statuentes lata.
27 Qui spoliant clericos suo iure, sunt latrones.
28 Sexta iniustitia dictarum legum, quod ecclesiæ, & personæ ecclesiasticæ sine culpa puniuntur, & inhabilitantur, quod est pœna.
29 Septima iniustitia legum Venetarum, quia priuantur homines

referre Deo gratias pro acceptis beneficijs.

30 *Quæ impediunt bonum fieri, sunt iniusta, & quæ inuitant ad malum.*

31 *Ingrato homine nil peius terra gignit, contra quos apud Persas erat constituta pœna.*

32 *Donatio Deo facta est remuneratoria.*

33 *Donatio facta ecclesiæ, dicitur facta Deo.*

34 *Dominium rerum ecclesiasticarum est penes Christum Dominũ.*

35 *Leges quæ prohibent Deo donari sunt iniustæ, quia per donationem res donata redit ad suam pristinam naturam.*

36 *Ex donatione facta Deo, non læduntur iura Principum, & causa Religionis debet esse potior causa Imperij, & asseruntur exempla contra negligentes Religionem.*

37 *Non licuit Reipublicæ lucrum capere cum iactura ecclesiarum, & clericorum.*

1 HIs pro certis, & indubitatis ita constitutis, planè docebimus nullum horum in dictis legibus, & decretis Ducis, & Senatus Veneti esse, immo omnia defecisse. Vnde necesse est, vt fateantur iniquas, peruersas, iniustas, suspectas, temerarias, & vsurpatas esse. Nam quod attinet ad primam qualitatem iustæ legis, & recti iudicij, videntur defecisse dictæ Venetorũ leges, & decreta, non concedentes, verùm tollentes & auferentes quod proprium est.

Primo, quia tollunt ius testandi actiuè, & passiuè, de quo Iustinianus §. testes autem, & ibi Theophil. inst. de testam. Cõnanus lib. 9. Commentariorum iur. ciuil. c. 3. n. 1. quod vnicuique competit (vt quidam opinantur) de iure diuino, alij de iure ciuili, alij & melius de iure gent. & naturali esse dicunt inuentione, forma autem de iure ciuili, quæ, & receptior est opinio, vt tradit D. Couarr. lib. 3. resol. c. 3. nu. 7. & huius sententiæ plures refert Ferdinan. Vasquez Menchaca de success. creat. lib. 1. §. in princ. & eam eleganter defendit Cõnanus cõment. iuris ciuilis lib. 1. c. 5. n. 5. & lib. 9. c. 1. n. 3. quicquid cõtradicat ipse Menchaca, & Stephanus Forcatulus in l. ex hoc
2 iure n. 21. de iust. & iur. Lege autem duodecim tabularũ cautum erat, *vti quisque rei suæ legasset, ita ius esto*. l. verbis legis 120. ff. de verb. signif. *verba* (inquit Pomponius I. C.) *legis duode-*

116.

duodecim tabularum; *is vti legasset sua rei ita ius esto latissima potestas tributa videtur, & hæredes instituendi, & legata, & libertates dandi.* Cicero quoque eius legis meminit ad Herennium. Primo, *paterfamilias vti super familia, pecuniaue sua legasset, ita ius esto.* Probat etiam I.C. in l. 1. ff. ad l. falcid. *disponat* (inquit Iustinianus Imperator) *testator, & erit lex* Auth. de nupt. §. disponat, & nouella 22. c. 2. tanti enim hæc libertas extimabatur, vt legis vicem obtinere Principibus, & legislatoribus placuerit. Diuus quoque Constantinus, ad populum lege lata ita sanciuit, in l. 1. C. de sacrosan. eccle. *habeat vnusquisque licentiam, sanctissimo Catholico, venerabilique Concilio decedens, bonorum quod optauerit, relinquere, & non sint cassa iudicia eius, nihil enim est, quod magis hominibus debeatur, quam vt supremæ voluntatis, (postquam iam aliud velle non possunt) liber sit stylus, & licitum,*
3 *quod iterum non redit arbitrium.* Idem religiosissimus Princeps Christianis concessit ecclesias fabricare, & prædia eis tribuere, vt habetur apud Iuonem in decret. p. 3. c. 4. & Gratian. c. futuram 12. q. 1. nec tantum hanc libertatem testandi hominibus, quoad substantiam ipsius dispositionis cōcessa fuit, verum & in modo, & conditionibus relinquendi, vt I.C. Vlpian. testatum reliquit in l. in conditionibus 19. ff. de condit. & demonstrat. *in conditionibus* (inquit) *primum locum voluntas defuncti obtinet, eaque regit conditiones.*

4 Eamdem quoque libertatem Solon, & Draco suis legibus stabilitam reliquere, teste Prateo de legibus Draconis, & Solonis, quam, & omnes amplectuntur gentes.

Hac igitur potestate testamenti actiua priuantur, tam clerici, quam laici, non valentes Deo, clericis, ecclesijs, & monasterijs, locisvè pijs, quicquam ex testamento, aut codicillis relinquere: priuantur etiam actione testamenti passiua, cum capere non possint.

Quid igitur fieri potest vt lex, quæ hæc prohibet iusta cen-
5 seatur? immo sunt deterioris conditionis, quā infamis, & deportatus, qui ex testamento militis capiunt, l. quidam ff. de pœnis, l. nec enim §. 1. de testam. milit. l. si deportati §. miles, de legat. 3. quod vtique non capit ecclesia apud Venetos.

6 Secundo est, & alia iniustitia, nã contractus, & ius contrahendi est, etiam iuris gentium, seu naturalis secũdarij l. ex hoc iure ff. de iust. & iur. §. ius autem gentium, Institut. eod. C. ius gentium 9. dist. 1. cum adductis a Petro Mozio de contract. in princ. art. 3. vnicuique enim contrahere licitum, liberumq; esse docet. Lex, sicut ab initio 5. C. de oblig. & action. l. nec emere, nec vendere 15. C. de iure deliber. & sicuti ex rescripto Principis cogi non potest, vt quis inuitus rem suam vendat, l. inuitum C. de contrah. empt. vbi Imperatores Dioclitianus, & Maximianus in hæc verba, *Inuitum comparare, vel distrahere postulantis instam causam non continet desiderium.*

7 Immo consuetudo, aut lex coarctans hanc contrahẽdi libertatem, vt quisq. suo arbitrio cui placuerit, vendat, infert grauem iniuriam, sicq. testantur Imperatores Valentin. Theodos. & Archadius in l. dudum 14. C. de contrah. empt. (inquiunt enim) *Dudum proximis consortibusq. concessum erat, vt extraneos ab emptione remouerent, ne homines suo arbitrio vendenda distraherent. Sed quia grauis hæc videtur iniuria, quæ inani honestatis colore velatur, vt homines de rebus suis facere aliquid cogantur inuiti; superiori lege cassata vnusquisque suo arbitratu quærere, vel probare possit emptorem nisi lex quasdam personas hoc facere prohibuerit.* Et sic grauem iniuriam appellant Principes prohibere, ne quisquam arbitrio suo rem cui placuerit vendat.

8 Nec huic prohibitioni aduersantur ll. seu consuetudines, quæ consanguineis, & consortibus retrahendi ius tribuunt, de quibus in c. constitutus 8. de in integrum restitutione, vbi agitur de consuetudine Paronensi cum adductis a Tiraquello in præfat. tractatus de retractu linagier.

Primo, quia d. l. dudum (de qua latè agit Tiraquellus) tollit legem prohibentem, ne quis alijs quam consanguineis, aut consortibus vendat. Cæterum leges, & consuetudines retractus, non prohibent extraneis vendere, sed in re vendita gentilitia, consanguineum præferunt, & in re cõmuni consortem: ne res extra familiam exeat, neuè consors extraneum, & rixosum socium admittat; vt per Alciat. de præsum. reg. 1. præsumptione 2 o. quæ sanè, non modò iniquitatem, & iniustitiam nõ

indu-

inducunt, verùm sanctissimè, & iustissimè disponunt, maxi-
mamquè æquitatem præseferunt, vt per Tiraquell. dicta præ-
9 fatione nu. 16. & meritò Clericus his legibus vtitur, easdē-
què obseruare tenetur, vt resoluit idem Tiraquell. d. tract. de
retract. linagier. §. 1. verbo l'Achépteur q. 137. n. 2. nam non
procedunt prohibendo per modum auctoritatis, & iurisdictio-
nis, sed magis priuilegia concedendo tam laicis, quam cleri-
cis, & in d. c. constitutus, quæ & non subditis concedi possunt
vt aduertit Card. in c. perpendimus in 2. q. in fine de senten.
excom. Abb. in c. ex literis 1. notab. per textum ibi de vita, &
honest. cleric. & habetur in c. nouit. de iuditijs, cum adductis
per Tiraq. de iure primogeniorum q. 44. n. 8. & probat c. con-
stitutus de in integrum restit.

Sunt enim huiusmodi leges æquales, & vtiles tam clericis,
quam laicis, & meritò ab omnibus obseruandæ; nam clerici
10 gaudent priuilegijs ciuibus concessis, cum in fauorabilibus
dicantur esse de populo, non in odiosis, & strictis; vt probat
glo. in c. si sententia de sent. excom. in 6. Bart. in l. 1. ad muni-
cip. Felynus in c. Ecclesia S. Mariæ nu. 74. de constit. At Ve-
11 netæ leges inæquales sunt nec laicis, nec clericis fauent, cum
eorum contrahendi facultatem coarctent in hoc magis iniu-
riosè contra clericos, & ecclesias, quod inhabilitatem inijciūt
acquirendi quocumque titulo bona stabilia; ac proinde satis
12 iniuriosæ censendæ sunt. Pro quo iure iupndo optime bellū
induci potest, vt docet doctissimus pariterq. religiosissimus
pater Franciscus Victoria Dominicanæ Religionis ornamen-
tum in 5. relectione de Indijs, sect. 3. in princ. & proposit. 1. &
2. (inquit enim) *Hispanos iustam habuisse causam debellandi In-
dos nolentes eos admittere ad commertia, & contrahendi facultatē,
qua Indorum Principes non poterant Hispanos priuare; siquidem
diuino, & gentium iure hoc contrahendi, & negotiandi ius, omnibus
commune est: & qui hoc rumpit videtur naturam, consortium, &
amicitiam hominum violare, nam aut exteri sunt subditi, aut non
Reip. prohibentis, si (inquam) non sunt subditi, quomodo possunt
illis legem imponere ne bona acquirant? Cæterum si subditi sunt,
debuissent eos beneuolè tractare, & vt proximos diligere,* ex quo fit

(vt

(vt inquit Victoria) quod Principes non possunt subditos, nec exteros iure contrahendi priuare, & lex hoc prohibens, sine dubio esset irrationabilis, contra præceptum naturale, *quod tibi non vis*, &c. nisi ex iusta causa.

Quod autē hæc iustitia in legibus Venetis deficiat, inferius
13 in solutione contrariorum magis demonstrabimus. Addit etiā idem author huiusmodi legē esse iniquam, iniustā, & contra charitatem, cuius sententiam libuit hic adscribere vtpotè, quia existimamus apprimè ad rem de qua agimus maximè conducere: nam aut personæ ecclesiasticæ sunt ciues Veneti, & subditi Reip. aut non sunt: si sunt (vt Veneti dicunt) quare eos a iure reliquorum ciuium excludunt contra charitatē Christianam, & omnia iura diuina, & humana? debuissent enim æqua lance ecclesiasticos, & laicos tractare, & diligere; aut non sunt sub iurisdictione laica Reip. (prout verè nō sunt) qua igitur ratione in eos iniuriosam legem ferunt? Licebit igitur clericis (quod Deus auertat) pro huius iuris defensione armis se tueri, iuxta ea, quæ tradit Paulus Grisaldus in decision, fid, cathol. verbo bellum adducendo loca Scripturæ, siquidem vnicuique licet vim vi repellere, pro sua, & suorum bonorum tuitione, vt omnes leges, & iura proclamant. l. vt vim ff. de iust. & iur.

14 Tertia iniustitia dictarum legum versatur non solum in tollendo iura noux acquisitionis verùm, & in auferendo iure iā quæsito in bonis emphyt. ab ecclesia laicis concesso: prohibēt etenim prædictæ leges, ne vllo modo vtile dominium cum directo consolidari valeat, redduntq. dominium directū inutile absque iuribus dominicalibus consolidationis, & priuationis, quod est contra naturam emphyteosis, de qua in l. 1. & 3. C. de iure emphyt. & in c. potuit. de locato: infringit enim libertatem, quam vnusquisque habet adijciendi in rei suæ traditione, quas voluerit conditiones contra l. legem quam dixisti C. de pactis in l. ex conuentione 11. C. eod. tit. & maxime in hoc contractu emphyt. & in l. 1. C. de iur. emphyt. ibi *in quo, cuncta quæ inter vtrasque contrahentium partes, super omnibus, vel etiam fortuitis casibus, pactionibus scriptura interueniente*

habitis placuerit,firma illibataq. perpetua stabilitate,modis omnibus debeant *custodiri*, & in l.2.eod.ibi *in emphyteothicarijs cōtractibus, sācimus,siquidē aliquæ pactiones in emphyteothicis instrumētis fuerint conscriptæ,easdē,& in omnibus alijs capitulis obseruari*,& in §. Adeo Instit.de locat. & conduct. ibi *& siquidem aliquid pactum*
15 *fuerit,hoc ita obtinere,ac si naturalis esset contractus, quod quidem ius,a Principe tolli non potest*, vt docet gloss.l quoties C.de pre-cibus Imperat.offeren.Cynus l. rescripta eod.tit. & de magis communi Gabriel. lib. 3. conclusionum tit. de iur. quæsit. concl.1. vbi n.2.ex sententia Castrens. Alex.& aliorum idem dicit de dominio directo,& de vtili etiam,per indirectum tollendo libertatem, vt per Aret.l.1.col.11.in princ.de acquiren. possess. & licet ex causa publicæ vtilitatis (quando aliàs publica vtilitas sequi non possit) Princeps valeat rem alienam auferre domino, vt per Iason. in l. Gallus §. et quid si tantum 2.lect. de lib.et posth. Afflict.dec.51.in fi.et dec.216.l.Lucius §.1.ff.de euict.l.item si verberatum §.itē si forte a d. l. Aquil. te-
16 netur tamen ad condignam compensationem,Bart.in l.finali §.1.ff.de pig.act.etiam si hoc ius tollatur per viā statuti, Abb. c.fi.n.8. de constitut. cum adductis a Gabriele d. tit. de iur. quæs.concl.2.n.25.& 26. vers. contrarium voluit Iason. etc. text. in l.ita si verberatum 15.§. item si forte ff. de rei vendi-
17 catā ibi, *modico honoris gratia possessori dato*, & lex, aut statutum disponens super vtili dominio rei emphyteothicæ, aut feudalis,cuius dominium directum pertinet ad ecclesiam est nullius momenti. tex. in c. quæ in ecclesiarum.de constitutionibus,vbi notant DD. communiter,quod lex secularis disponēs super *vtile dominium,non tenet, si habeat præiudicare ecclesiæ super directo dominio, etiam quod vtile sit penes laicos*, & vt ibi tradit Alex. de Neuo n.9.immo laici statuentes,sunt ipso iure excōmunicati c. nouerit de sent. excom. & tale statutum dicitur contra libertatem ecclesiasticam DD. d. c. nouerit , Alex. de Neuo vbi supra nu.10. & de hac lege Venetorū,quod sit nulla tradit Illustr. Card. Tuschus concl.34. nu.125.to.5.Pract. Concl.lit.L.verb.libertas ecclesiastica , & facit tex. in c.fi. de rebus eccles. vbi reprobantur alienationes rerū ecclesiastica-

rum

tum prætextu consuetudinis laicorũ, vbi Hostien. appellat has laicorum constitutiones destruitiones.

18 Quarta iniustitia seu nullitas, quia per dictas leges impeditur cultus diuinus, sacrarumq; ædium ædificatio, & constructio contra id, quod iure dispositum reliquit Diuus Constantinus, vt habetur in c. futuram 12. q. 1. & contra Iustiniani constitutionem in l. quoniam in plerisque 26. C. de sacrosan. eccles. prout habetur in Codice Gottofredi, & in l. omnem 43. C. de Episc. & cler. ibi *omnem semper adhibentes prouidentiam circa sanctissimas Ecclesias, per quas nostrum Imperium sustineri, & communes res, Clementissimi Dei gratia muniri credimus, necnon, & nostras, & cæterorum omnium animas, studentes saluari; & eam ob rem, sollicitii assidue, ne commoda sanctissimarũ ecclesiarum, in quacumque ciuitate sint constitutæ, aliqua ratione minuantur* & in l. sanctissimarum 44. & in l. sancimus 46. §. sed si quidem ædificationem ecclesiæ iniunxerit eodem tit.

19 Aliter eo tempore à Iustiniano quam nunc à Rep. Veneta ecclesijs construendis prospectum videtur, & in c. præcipimus 53. 16. q. 1. & Clemens Papa epist. 2. ad sacellum, & habetur in c. ecclesias 28. 16. q. 7. ibi *ecclesias per congrua, & vtilia facite loca*, & non obstante iuramento ab Episcopo præstito de non alienandis rebus ecclesiæ, potest illas alienare, vt noua fiat ecclesia c. fin. de ecclesijs ædific. & quod huiusmodi leges de hoc disponentes sint contra libertatem ecclesiasticã, probat Illustriss. Gard. Tuschus d. concl. 342. nu. 75. vsque ad 81.

20 Quatenus autem sibi Dux, & Senatus reseruant potestatem dandi licentiam ad ecclesias ædificandas, in aliud malũ inciderunt, id enim non ad seculares, sed ecclesiasticos pertinet c. ad audientiam 3. de eccles. ædific. & earum consecratio, seu dedicatio c. de locorum 4. c. præcepta 5. c. basilicas 6. & c. ecclesia (idest catholicorum collectio) 8. & c. nemo 9. de consecratione dist. 1. vbi ex Concilio Aurelianensi id fieri sine Episcopo prohibetur, & in Concilio Tridentino sess. 21. c. 7. de reformatione, & habetur in nouella Iustiniani 131. c. 6. incipiente si quis autem voluerit fabricare, aliàs est Auth. de ecclesiasticis titulis tit. 13. columna 9. & eadem nouella c. 10.

c. 10. incipiente, si quis ædificationem.

21 Deteriorisq. cōditionis redditur Deus, quā reliqui ciues, ex Venetorum decreto; nam nemo potest Deo domū habitationis ædificare sine licentia Senatus, cum id facere cuicumq; alij seculari licitum sit. & in hoc etiam videntur vsurpare ecclesiasticam iurisdictionē, & in pœnas, & censuras bullæ Cœnæ Domini incidere; & videntur his legibus velle, ne ecclesiæ, & ecclesiasticæ personæ bona habeant, quod est institutū aliquorū hæ-

22 reticorū. cū tamen & in veteri lege nullus fuerit ditior summo Sacerdote, præter Regē, vt docet Tostatus Matthæi, tom. 6. c. 2.

23 Nusquam scriptū inuenimus prohibitū fuisse ecclesias ædificare a catholicis Principibus; præterquā a Valente, Theodosio, & Archadio in l. nemo. C. de religio. & sump. fun. vbi prohibentur ecclesiæ ædificari sine Principis licentia. de quo inferius copiose agendum est. Immo Salomon laudatur, quod templū magnificētissime ædificauerit, lib. 3. Reg. c. 9. & improbatur Hieroboan eod. li. c. 12. qui, ne populus ascenderet Hierusalē, vt oraret in tēplo Domini, fecit vitulos aureos, vt tradit D. Th. de Regim. Princ. lib. 2. c. vltimo; & maxime conuenit Principi Christiano, vt ecclesiæ ædificentur. Lælius Zecchius de Principe lib. 1. c. 6.

24 n. 12. Iudæorum collegia improbata sunt in l. 1. C. de Iudæis. & Paganorū templa in l. 1. C. de Paganis. at vero Christianorū tēpla, quo iure prohibeantur ædificari, videat Respub. Veneta.

25 Quinta iniustitia, seu nullitas est, quod per has leges læditur ecclesiastica libertas, quæ sarcta, tectaq. semper esse iubetur per Leonē, & Antemiū Imperatores in l. decernimus 16. C. de sacrosf. eccles. & in l. omnia priuilegia 39. C. de episc. & cleric. l. si qua per calumniam 22. §. quin etiam. cod. tit. & nouella 131. quæ est de ecclesiasticis titulis, tit. 14. collat. 9. & omnes constitutiones contra eam latas nullas, & inualidas esse tradunt Valētinianus, et Martianus in l. priuil. 12. C. de sacrosf. eccles. et Federicus II. Romanæ Eccl. acerrim. psecutor in Auth. cassa, et irrita. C. eod.

26 Huiusmodi statuta laicorū, quæ de rebus ecclesiæ disponūt improbantur, et vires non habere declarat Innoc. 3. in c. quæ in ecclesiarum 7. de constitution. vbi statutū Teruisinū, vt præssus egestate possit vendere fundū, quod habet ab ecclesia in feudū, reprobatur, quia Princeps secularis non est supra legem Dei, vt

docet Nicolaus Papa c.lege Imperatorū. 1.dist.10.idē Innoc.3. in c.ecclesia S.Mariæ 10.de constit.inquit, *laicis (etiam religiosis) super ecclesiis, & personis ecclesiasticis nulla sit tributa facultas, quos obsequendi manet necessitas, non authoritas imperandi* etc. Vbi dicitur. *quod si tale statutum laicorum respiciat commodum ecclesiarū, nullius firmitatis existit, nisi ab ecclesia fuerit approbatum*, et habeitur 96. dist.per totam: et contra laicos vsurpantes iurisdictiones ecclesiæ, et libertatem ecclesiasticam, ipso iure execrationes latæ sunt c.non minus 4.de immunit.ecclesiarū, et in c. 1.et 2. §. nos igitur.c.3.et c.fin.eod.tit.lib.6.vbi huiusmodi statuta, quæ prohibent, ne laici cum clericis contrahant, nec aliquid emant, aut vendant, sunt nulla, et statuentes ipso iure excommunicati per bullā in Cœna Domini.& grauissimè peccant iudices, qui con-
27 tra libertatem ecclesiasticam aliquid faciunt; immo, et si clericum suo iure spoliant, sunt vere latrones. Sot, de iust.et iur.lib.3. q.4.art.2.Aragon.ad D.Tho.2.2.q.60.nu.2.vers.& est difficultas. *sunt enim huiusmodi statuta*, vt ibi dicitur, *contra libertatem ecclesiasticam*; quod satis probatum est supra in secundo præludio: nam tollūt ius commune, et priuilegia ecclesiastica, et in Concil.Trid.sess.25. c.20. de reformat. præcipitur omnibus Principibus, vt libertatem ecclesiasticam tueantur, et innouat omnes sacras Cōstitutiones de hac libertate, et contra violatores latas.
28 Sexta est iniustitia harum legum, nam ecclesiæ, et ecclesiasticæ personæ, patiuntur pœnas sine delicto, quod est contra omnē rationem naturalem, vt in l. sancimus.C.de pœnis, et vt inquit I.C.Vlpianus in l.absentem 5.ff.de pœnis. *satius enim esse, impunitum relinqui facinus nocentis, quam innocentem damnare.* Cæterū inhabilem ecclesiam, et clericos reddere ad acquirendum, prauissima res est; nam inhabilitatio est pœna, etiam si indicta sit inhabilitas sub certa forma, vt patet in excommunicato, qui est inhabilis ad actus publicos, et in vsurario, qui excluditur a dignitatibus, c.inter dilectos: de excessibus Prælatorum: ita Felyn. in c.Ecclesia S.Mariæ, nu.107.et ante eum Cardinalis in repet. c.prohibemus.de senten.excommunicat.
29 Septima iniustitia dictatum legum est, quia per eas prohibētur homines Deo gratias referre pro immensis beneficijs acceptis, dona offerendo, et sacras domos ædificando, cappellas in-

stituendo.

stituendo, quæ absque dote neque ædificari, neque erigi valent glo. in c. vt quisquam. de vita, et honest. cleric. Abb. in c. cum sicut. de consecratione ecclesiæ, vel altaris. impediunt enim, ne homines possint in pios vsus, et pauperum alimoniam res suas erogare; et sicuti esset impium, si aliqua lex impediret ingressum religionis, similiter lex, quæ impedit bona Deo offerri videtur lata in odium Christiani cultus, et sic remouent homines, ne bona faciant: et sine temporalibus non possunt spiritualia stare, c. si

30 quis obiecerit 1. q. 3. Statuta autem, aut iuramentum, quæ bene facere prohibent, aut impediunt, iniusta, et impia iudicantur, neque sunt è Repub. immo nulla, vt in iuramento de bono nō faciendo, vt si quis iuret de non fideiubendo, vel de non mutuando, vel si iuret se non daturum eleemosynam, vel non ingressurum Religionem. D. Thomas 2. 2. q. 89. art. 7. Nauarrus in Manual. confessar. c. 12. nu. 16. et 53. Frater Petrus Ledesma in 2. par. summæ cap. 3. tract. 11. de iuramento, pag. 1260. vers. *digo lo segundo.* Et in d. 2. par. tract. 10. de voto c. 2. pag. 1123. 1124. et 1125. et dispositio, qua quis inuitatur ad malum, et retrahitur a bono, est vitanda l. conuenire ff. de pactis dotalibus l. lex Corne-

31 lia. ff. ad Silanianum. l. 1. ff. de iust. et iur. et vt dicunt Ausonius et Menandrus *plane nihil ingrato homine peius terra gignit.* Et apud Persas, et Macedones aduersus ingratos homines erat constituta pœna, teste Connano Commentariorum Iuris, lib. 1. c. 1. nu. 3. & esse maximum peccatum, demonstrat Abb. in c. 12. de donation. & plura contra ingratos tradit Iosephus Passi Rauennat. in lib. de la mōstruosa Fucina delle sordezze de gli huomini c. 10. & ob neglectam Religionem multos fuisse punitos a Dijs, tradit Valerius Maxim. lib. 1. c. 2. vbi c. 1. dicit multa de cultu Deorum obseruando.

32 Quinimo donatio Deo facta est remuneratoria, debitiq. solutio, seu compensatio, magis quam pura, & gratuita donatio, vt in l. Aquilius Regulus, ff. de donationibus, ibi *defendi non meram donationem esse, verum officium magistri, quadam mercede remuneratū.* & in l. sed si lege §. consuluit. ff. de petitione hæreditatis, ibi, *& velut genus quoddam ast permutationis.* cum latè adductis a Tiraq. in l. si vnquam, ver. donatione largitus a n. 11. vers. secundo hinc sequitur. Et lex quæ homines ab hac gratificatione, & remune-

ratione auertit, videtur prohibere debiti solutionem; ac proinde habere maiorem iniquitatem, & peccatum inducere; est enim contra legis essentiam, substantiam, & naturam, quæ iustorũ regula dicitur, & delictorum correctio, l. 1. & 2. ff. de legibus. & do-
33 natio facta ecclesiæ dicitur facta Deo, & sanctis eius, & assumitur pro remedio animæ donantis. Abb. in c. in nostra de rerum
34 permut. & in c. conquæstus. de foro competenti; nam rerum ecclesiasticarum dominium est penes Christum Dominum, vt docet Innoc. in c. cum super elect. 4. n. 3. de causa possess. Vnde lex
35 prohibens bona donari, & in ecclesiam transferri; prohibet ne Deo dentur, neuè ei grati homines existant, & inducit malum in animarum præiudicium; immo lædit pietatem, & Religionem Christianam, & publicam vtilitatem, vt docet Petrus Pechius de ammortizatione, c. 6. impeditq. res ad pristinum statum redire, nempe ad Deum, cuius est terra, & plenitudo eius. Psal. 23. a quo cuncta bona accepimus: nam omne bonum, & datum optimum desuper est a patre luminum, vt aduertit Hieron. Albanus de immunitate ecclesiarum, n. 71. & 85.

36 Nec propterea laicorum Principum iura læduntur glo. in c. ego Ludouicus. 63. dist. & ne tot inconuenientia ex dictis legibus sequerentur, satius esset, immo necessarium, potiorem esse causam religionis, quam ius Imperij, vt contra Politicos docent Antonius Posseuinus, & Ribadeneira lib. 1. de principe. siquidem cõtra negligentes religionem multa accidisse mala testatur sacra Scriptura, de Balthassare, & alijs Regibus Israeliticis, & de Eliodoro quoque. & plura exempla eorum, qui contra Religionem aliquid statuerunt, vel eam parui fecerunt, adducunt Thomas Bozius, lib. 6. de tit. diuino ecclesiasticæ libertatis a c. 9. cum seqq. & Petrus Ribadeneira, debuissent enim honestatem vtilitati præferre, quod in Repub. bene instituta summè necessarium est, vt existimat Marcus Tullius lib. 3. offic. in hæc verba; *erit autem hæc formula Stoicorum rationi, disciplinæq. maxime consentanea, quam quidem in his libris propterea sequimur, quod quamquam a veteribus Academicis, & Peripateticis nostris, qui quondam ijdem erãt; qui Academici, quæ honesta sunt anteponuntur ijs, quæ videntur vtilia, tamen splendidius hæc ab eis disseruntur, quibus quidquid honestum est, idem vtile videtur, nec vtile quidquam, quod non honestum. quam ab ijs, quibus est honestum, aliquid non vtile, aut vtile non honestum.*

Neque

37 Neque cum tam graui iactura,& iniuria rei ecclesiasticæ tibi prospicere debebat Veneta Respub.contra legem naturæ, vt ait Pomponius I.C.in l.nam hoc natura 4.ff.de condit.indebiti.ibi; *nam hoc natura æquum est, neminem cum alterius detrimento fieri locupletiorem.* Et Marcus Tullius d.lib. 3.officiorū in hæc verba ait. *detrahere igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo suum augere commodum, magis est contra naturam, quam mors, quā paupertas, quam dolor, quam cætera quæ possunt, aut corpori accidere, aut rebus externis. Nam principio tollit conuictum humanum, & societatem. Si enim sic erimus effecti, vt propter suum quisque emolumētum spoliet, aut violet alterum, disrumpi necesse est eam, quæ maxima est secundum naturam, humani generis societatem. Vt enim si vnumquodque membrum sensum hunc haberet, vt posse putaret se valere, si proximi membri valetudinem ad se traduxisset, debilitari, & interire totum corpus necesse esset: sic, si vnusquisque nostrum rapiat ad se cōmoda aliorū, detrahatq. quod cuiq; possit, emolumenti sui gratia, societas hominum, & communitas euertatur necesse est. nam sibi, vt quisque malit, quod ad vsum vitæ pertineat, quam alteri acquirere concessum est non repugnante natura. Illud natura non patitur, vt aliorū spolijs nostras facultates, copias, opes augeamus. Neque vero hoc solū natura, idest, iure gentiū; sed & legibus populorum, quibus in singulis ciuitatibus Respub. continetur. eodem modo constitutum est, vt non liceret sui commodi causa nocere alteri. hoc enim spectant leges, hoc volunt, incolumem esse ciuium coniunctionem: quam qui dirimunt eos morte, exilio, vinculis, damno coercent.* & idem Cicero in eodem loco. *Nedum vni parti ciuitatis consulunt, reliquam partem iniuria afficiant*; ex quo grauia scandala sequuntur, vt ex Platone tradit Cicero lib. 2. offic. ibi *extremum autem præceptum in beneficijs, operaque danda est, ne quid contra æquitatem contēdas, ne quid pro iniuria; fundamentum enim perpetuæ commendationis, & famæ est iustitia: sine qua nihil potest esse laudabile. Sed quoniam de eo genere beneficiorum dictum est, quæ ad singulos spectant; deinceps de ijs, quæ ad vniuersos, quæque ad Rempub. pertinent, disputandum est. Eorum autem ipsorum partim eiusmodi sunt, vt ad vniuersos Ciues pertineant: partim singulos, vt attingant, quæ sunt etiam gratiora. Danda est opera omnino, si possit vtrisq. nec minus, vt etiam singulis consulatur, sed ita, vt ea res, aut prosit, aut certe ne obsit Reip.* Et paulo infra idem Cicer. ait: *in primis autem videndum erit ei, qui Rempub. administrabit, vt suum quisque teneat, neque de bonis priuatorum publice diminutio fiat.* 1

§. Tertius

SVMMARIVM.

1 *Proponitur quæstio prima de legibus, quæ bona stabilia in extraneum prohibent alienare, nulla facta mentione clericorum & ecclesia-*

ecclesiarum & 2.q. quando in dictis legibus est facta expressa mentio ecclesiarum, & clericorum

2 *Agit de prima quæstione, quod non comprehendatur actiue ecclesia, & clericus.*

3 *Nec etiam passiuè eos comprehendunt, & est communis.*

4 *Ponitur opinio Signoroli, & Baldi contraria, quæ est reprobata communiter.*

5 *Probatur opinio communis, quia laici carent iurisdictione.*

6 *Semper disponens eligit viam, vt actus valeat.*

7 *Statuentes delinquunt, si velint clericos comprehendere, & essent excommunicati.*

8 *Et generalis disputatio non se extendit ad probibita.*

9 *Quia non trabitur statutum ad id, quod specificari non potest.*

10 *Quæ notabilia sunt, egent uota speciali.*

11 *Iudex ecclesiasticus potest compellere statuentes, & declarare, quod in statuto generali non sunt comprehensi clerici.*

12 *Nullum est mendacium, quod in iure non habeat authorem.*

13 *Pro opinione contra communem adducuntur plura fundamenta a Signorolo, Bart. & aliis.*

14 *De opinionibus Barbatiæ quid dicat Rodoricus Suarez.*

15 *Quod opinio Signoroli est communiter improbata.*

16 *Simia semper est Simia etiam si purpura induatur.*

ET quamuis plura de Venetarum legum militate, & iniustitia dici queant, sat tamen est aliqua a nobis hactenus demostrata fuisse, cum iam quæstio illa (an & quando leges laico-
1 rum ecclesias, & clericos teneant) animum nostrum pulset. vidimus enim a doctoribus nostris non ita adamussim fuisse tractatam, vt aliorum examen, & censuram possit effugere. at quia, vt superius diximus, non nostri instituti est nunc per tam amplum, & latissimum campum vagari, sed ea tantum, quæ ad dictas leges attinet attingere, rem hanc contractius agendam putamus. erit igitur quæstio examinanda de legibus, quæ bona stabilia in extraneum non subditum prohibent alienare, siue simpliciter, siue sine certa solẽnitate, & forma, an ecclesias, ecclesiasticasq. personas comprehendat tam actiuè quam passiuè: & deinde de legibus, in quibus ea prohibitio restricta est, nominatim quoad ecclesias, & personas ecclesiasticas tantum simpliciter, aut nõ seruata certa forma, puta sine licentia Principis, vel Senatus, aut non soluta certa quãtitate ad rationẽ libræ, quæ est propria

thesis,

 122

thesis,& facti species legum Venetarum,de quibus hic agimus.
2 Quoad primam quæstionem, quod dictæ leges actiuè non cõprehendant ecclesiam,ecclesiasticasq. personas alienantes, docet Albericus in tract.statutorũ 2.p.q.2. n.26.Bossius in Prax. criminali.tit.de pœnis.nu.43. & alij relati ab Horatio Carpano Mediolan.ad c.collegijs. tit.de pœnis.in nouis constitutionibus status Mediolani verbo cuiusuis status,nu.20.
3 Nec etiam passiuè,nam,& in personã ecclesiasticã,vel Clericũ potest fieri alienatio,vt de communi docet idem Horat. prædicto loco,verbo.in capitulum.n.150.vbi pro hac sententia refert stare Albericum,Fabianum de Monte,Iacobum de Canibus,Iasonem,Bossium,Crotum,Ripam,Brunum, Felynũ,Tiraquellum, Gabrielem Sarai,Didacum de Couarruias, Clarum, Plotũ,Michaelem Crassum,& Hyppolitum Riminaldum;& ita fuisse iudicatum in supremo Senatu Mediolani in causa emptionis factæ per quendam Ambrosium Præpositũ Papiensem,testatur dictus Horatius,immo plus dicunt Bossius,& Horatius nunquã vidisse alienationem factam alicui personæ ecclesiasticæ sine Senatus dispensatione infringi, huius etiam opinionis fuit Soc. Iunior. cons.76.n.30.lib.3.& alij relati a Claro,lib.5.§. fin.q.82. verbo statutum 5.& ante eos Bart.in l.filius famil.§.diui.n.12.de legatis primo.cuius opinionem ibi amplectuntur Doctores,& per Iason.1.lect.n.72.vbi Crotus,nu. 80. refert alios plures Authores huius sententiæ,& dicit esse communem quam,& ipse sequitur. accedit ibi Ferdinandus Loazes in repetitione dicti §. diui. nu.
4 157.etsi non deficiant, qui cum Signorolo de homodeis Mediolanensi cons.21.alteram partem affirmatiuã teneant, in quibus fuit et Bald.in c.quæ in ecclesiarum,n.8.et in c.ecclesia sanctæ Mariæ,n.6.et 22.de constitut.et in c.Clericus,n.2.et 3.de Iudicijs.et alibi pluries!et Menoch.cons.800.n.23. lib.8.et cõs. 1000.n.34.lib.10.vbi minus bene pro hac opinione refert Crotũ et Loazes. d. §. diui. sed Signorolus,Bal.et reliqui sequaces passim ab omnibus improbãtur,et rectè in locis superius citatis, et tradit Couarru.regula possessor 2.par.§.4.n.8.et 9. Michael Crassus lib.2.commun. opin.verbo statutum, q.12.Io.Andreas Ancharanus,Butrius,Francus,et Felynus in c. fin. de immunit. eccles.in 6.et Imola in d.c.ecclesia.Federicus de Senis cons.85

statuto

statuto ciuitatis Perusij, post Oldradum quem ibi refert: eandem sententiam tenet Card. Zabarella in repetit. c. perpendimus, nu. 13. col. 5. vers. si autem statutum simpliciter prohibet. de sent. excomm. eandem communem opinionem sequitur Alex. d. §. diui. et de communi DD. in d. c. ecclesia n. 249.

5 Et probatur communis opinio negatiua. Primo, quia ad legem condendam est necessaria iurisdictio legislatorum in personas, et res, de quibus lex disponit, vt superius probatum est, et tradit Menchaca de successionum creatione lib. 1. §. 10. n. 651. Fortunius de vltimo fine Iuris ciuil. n. 158. et 160. planè laicus Princeps non habet hanc iurisdictionem in Ecclesiam, et res, et personas ecclesiasticas, vt habetur 10. dist. per totam, et dist. 96. per totam. c. decernimus 2. de iudicijs. c. nullus iudicum 2. de foro competenti. et dicemus latius infra in 3. qualit. iustæ legis, ideoq. statutum, seu lex laica, quæ de his aliquid disponit, est nulla c. quæ in ecclesiarum 7. cap. ecclesia sanctæ Mariæ 10. ibi, *quod laicis, etiam religiosis, super ecclesiis & personis ecclesiasticis nulla sit attributa facultas.* de cõstitution. et in c. cum laicis 12. quod est vltimum de rebus ecclesiæ non alienandis. ibi, *cum laicis, quãuis religiosis, disponendi de rebus ecclesiæ nulla sit attributa potestas:* c. fin. de immunit. eccl. lib. 6. tũ sic laici, etiam si velint non possunt quidquam de his rebus, et personis ecclesiasticis, et ecclesijs statuere; ergo generalis dispositio, seu statutum prohibens alienationem immobilium fieri in non subeuntem onera, non compræhendit ecclesias, nec personas ecclesiasticas ex mente, et potestate statuentis. Nam nunquam disponentes censentur eligere viam, per quam actus sit nullus l. 3. ff. de testam. milit. cum latè adductis a Menochio de præsumpt.

7 Secundo, quia si compræhenderentur prædictæ personæ, et ecclesiæ, statuentes committerent delictum contra libertatem ecclesiasticam, et vsurparẽt ecclesiæ iurisdictionẽ, inciderentq. in senten. excommun. ipso iure c. nouerit 44. §. nec non. de sent. excomm. et in Bulla Cœnæ Domini: sed in dubio non est præsumendum, quemquam delinquere voluisse l. merito ff. pro socio.

8 Tertio, quia generalis dispositio nunquam se extendit ad ea, quæ prohibita sunt, vt in c. si compromissarius de elect. et in specie docet Ioannes Monachus in c. vt animarum, verbo statutum

futum de constitution.in 6. quod est notabile verbum per Butrium in c.ecclesia sanctæ Mariæ in fine.

9 Quarto quia statutum generale, ad illicita non porrigitur; nec ea comprehendit, quæ non veniunt in generali sermone: c. veniens c. quintauallis de iureiuran. l.si procurator §. Cælsus, de conditione indebiti.

Quinto, quia statutum nõ trahitur ad id, quod specifice fieri non potest, vt agendo de statuto laicorum, quod non comprehẽdat clericos, docet Bart.in l. siquis sub conditione, in fine de condic.Instit.Bal. in l. fin. §. in computatione, C. de iure deliberan.Decius c.ecclesia sanctæ Mariæ n. 199.qui allegat textum in c. a nobis, el prim. 21. de senten.excom. vbi, generalis excomunicatio non ligat nisi subditos proferentis.

10 Sexto quia ea, quæ notabilia sunt, nisi specialiter notentur neglecta videntur, vt in l.item apud Labeonem 15.§.hoc edictum ff,de iniurijs, ibi, *ea enim quæ notabiliter fiunt, nisi specialiter notentur, videntur quasi neglecta*, quod nos prosecuti latè sumus in responso pro Petro Messia de Prado, nepote nostro ex sorore, vnde dicunt eleganter Ioann. Andreas, & Canonistæ in d.

11 c.fin.de immunit.ecclef.quod Iudex ecclesiasticus potest compellere per censuras statuentem, & declarat quod in illo generali statuto, non sunt comprehensi clerici, nec ecclesiæ; quia & si non de iure, de facto tamen impediretur ecclesiarum authoritas, & iurisdictio, si non fuerit facta declaratio, & idem tenet Butrius in c.ecclesia sanctæ Mariæ ad finem, & ibi Abb. n. 13. in fine, Imola n. 11.& istam opinionem sequitur Alex.§.diui n. 2.& ibi Iason, & Ripa; & iusta eã resoluit Thomas Grãmaticus decis.100.n.18. & 19. quod statutum, prohibens adduci vinũ extra ciuitatem, non comprehendat clericos, & idem de statuto prohibente, ne ciues portent frumentum ad molendina extra ciuitatem, quod non comprehendat molendina ecclesiæ vel clericorum, quæ sunt extra ciuitatem, & est communis opinio, vt testatur D.Couarruuias in regula possessor, 2. part. §.4. n.8. & cum sit hæc opinio pro religione, & ecclesijs, amplectẽda est, vt in l.sunt personæ 43. in fine, de religios.& sumptibus funerum.

12 Sed cum in iure nullum sit mendacium, quod non habeat Authoré, hominesq. faciles sint ad dissentiendum, non defuere Authores, qui contrariam opinionem defenderint, & dicant
13 quòd est sustentabilior, quam communis opinio, quos superius adduximus; pro qua cõtra communẽ adducit quindecim fundaméta Signorolus de Homodeis d.cons. 21. a n. 10. a quo aliqua sumpsit Bald. d.c. quæ in ecclesiarum, & in locis superius relatis, & tacito Signorolo, transcripsit addendo alia duo Barbatia in repetitione rubricæ de rebus ecclesiæ non alienã. a n. 174. & a dicto Barbatia, & tacito, mutuatus est Ambrosius de Opizonibus in repetit. l. filius familias §. diui a n. 95. cum tamen ipse viderit Barbatiam, vt constat ex n. 94. dum agit de l. libertas ff. de statu hominum.

Hi enim Authores, vt delitias artis ingenio ludant, insurgunt contra piam communem, & veram opinionem, & de opi-
14 nionibus Barbatiæ dicit Rodericus Xuarez in l. 1. tit. delas ganancias del marido y dela Muger lib. 3. fori n. 44. *quod motiua Barbatiæ maturè considerata sunt debilia, & consulo iudicibus, vt non ante oculos, immò post terga semper opiniones eius reliquant. Vanæ enim cogitationes hominis sunt. famosus vir fuit. copiosus, & tamen volens singularis demonstrari vitio iactantiæ, & inanis gloriæ, atq. famæ profert in sua lectura infinita, quæ conscientiæ, & famæ suæ consultius fuerat illa tacuisse*; quæ sententia Roderici Xuarez, optimè confert ad opinionem Barbatiæ, de qua agimus, quam si vidisset Rodericus, sine dubio magis insugeret contra Barbatiam.

Nec quidquã facienda est opinio Signor. & Bald. commu-
15 niter improbata, & habẽs contra se rationes naturales diuinas & humanas, & de hac opinione dici potest, quod scribit Franciscus Connanus in Commentarijs iuris ciuilis lib. 1. c. 1. n. 5.
16 *Simia semper est Simia, etiam si purpura induatur (sic inquit) & iniquitas semper est iniquitas, & si aliquorum authoritate similitudinem quandã speciẽq. gerat iustitiæ.* Hactenus Connanus. Et huic opinioni nullatenus est deferendum contra veritatem, cui omnia cedunt, vt in l. 1. §. sed nec C. de veteri iure enucleando, & in c. consuetudo 8. distinct. & habetur exodi c. 23.

§. Quar-

124

§. Quartus. Qui agit de 2. Quæstione.

SVMMARIVM.

1 *Ponitur 2. quæstio in specie de legibus Venetis, quando sit prohibitio specifica de clericis, & ecclesiis.*
2 *Veritas disputata magis elucescit, & est veluti aromata.*
3 *Ponitur pars affirmatiua pro validitate statuti, & allegantur Doctores huius partis.*
4 *Fundamenta restringuntur ad duo capita: Primum quod Princeps habet iurisdictionem; Secundum quod non sunt contra libertatem ecclesiæ.*
5 *De primo capite, quod disponit de rebus clericorum, & dat formam contractibus, & potest illos inhabilitare.*
6 *Potest Princeps limitare facultatem testandi.*
7 *Quod ratio condendi dictas leges Venetas, fuit ne Respub. debitis tributis fraudetur, non vero odium clericorum, & licet clerici damnificentur, id fit ex consequentia.*
8 *Clericus contrahens cum laico, debet seruare leges laicorum.*
9 *Quod dictæ leges non sunt nouæ, refertur lex Valentiniani, & Gratiani, Theodosii, & Archadij.*
10 *Aliqui Principes Christiani, Collegijs quicquam relinqui prohibuere.*
11 *Virgines Vestales non succedebant ab intestato.*
12 *Refertur nouella Romani Imperatoris.*
13 *Alia lex Nicephori Phocæ.*
14 *Alia lex eiusdem Nicephori de ecclesiis non ædificandis de nouo.*
15 *Dictam legem innouauit Manuel Comnenius.*
16 *Alia lex Iustiniani, ne bona emphyteothica in ecclesias transeat. Et idem de feudis.*
17 *Lex ammortizationis apud Gallos vsu recepta.*
18 *Lex Mauritij, quæ prohibebat milites monachos fieri, & Iulianus Apostata statuit, & Carolus Magnus, quod nullus nobilis sine Regis licentia monachus fieret.*
19 *Sicut ecclesia potest prohibere, ne res suas sine certa solemnitate alienentur; sic, & Princeps laicus.*
20 *Quod dictæ leges non sunt contra libertatem ecclesiæ, quia non disponunt de bonis quæsitis ecclesiæ, sed de quærendis.*
21 *Valet statutum, quod ecclesia non possit præscribere bona quærenda de nouo.*
22 *Doctrina Bartoli l. rescripto. §. sciendum de muner. & honor.*

23 *Quod dictæ leges non impediunt omnino acquisitionem, sed in parte, vbi de statuto prohibente portari arma, & vendi fundum in confinio positum, vel domum, quæ est ad vtilitatem publicam.*

24 *Quod quando lex parum lædit, non est contra libertatem ecclesiasticam.*

25 *Statutum, quod dat formam, & modum contractibus laicorum, non est contra libertatem ecclesiæ.*

26 *Per pactum, & statutum potest prohiberi alienatio in ecclesiã, & per sententiam iudicis potest prohiberi alienatio.*

27 *Testator legando fundum ecclesiæ potest præcipere, quod pro dicto fundo ecclesia soluat gabellas.*

28 *Quod dictæ leges sunt pro bono publico, ideo ligant ecclesias, & clericos.*

29. *Ius ferendi leges pro bono publico ad seculares spectat, non ad ecclesiasticos.*

30. *Vbi adest publica necessitas, aut vtilitas, cessat libertas ecclesiastica.*

31 *Clerici sunt membra Reipublicæ, & gaudent priuilegijs ciuium, & ibi declaratur lex, liber homo ad legem Aquiliam.*

32 *Tributa sunt Reip. nerui.*

33 *Per prædictas leges clerici prouocantur ad melius opus subuentionis pauperum.*

34 *Quia per leges non violantur priuilegia, licet tollatur Ius commune, & facultatem contrahendi, & hoc non est contra libertatem ecclesiæ.*

1 AN lex prohibens, quod nullus ex subditis possit bona stabilia quocumque titulo in ecclesias, & personas ecclesiasticas alienare, sit iusta, & teneat.

Et quid si prohibitioni addatur, vt non possit fieri alienatio sine licentia Principis, aut Senatus, aut quod non fiat, nisi prius soluatur certa quantitas (etiam magna) ad rationem libræ: an ex dictis exceptionibus, & limitationibus iustificetur prædicta lex.

Quæstionem hanc subtilem, & disputabilem reputat Iason. in l. filiusfam. §. diui nu. 72. de leg. 1. Quid de ea dicat Angelus, & quid confessores debeant Principibus consulere, diximus supra in 4. præmisso.

Modo dico eã inuolutè, & intricatè esse a Doctoribus tra-

ctatam,

ctatam, simul cum præcedenti quæstione, & quamuis ratione indagandæ veritatis liceat de ea disputare: non tamen fas erit discedere ab opinione, quæ fauet ecclesiæ & religioni, vt in l. sunt personæ de religiosis, & sumpt. funerum, & in c.fin.de re iudicata, maxime iudicando, & consulendo, vt in specie do-
2 cet Iason.d.§.diui.nu.82.sed vt per disputationem veritas magis elucescat iuxta dictum Bald. in l. precibus nu. 33. C. de impuberum, nam (inquit Castrensis) veritas est, veluti aromata, quæ quanto magis conteruntur, magis redolent. Castrens.cons.28.vol.1. quem sequitur Rolandus a Valle cons. 1.nu.1.vol.4.

3 Pro parte igitur affirmatiua (quod huiusmodi lex, seu statutum sit iuridicum, & validum) stant Iacobus Butrigarius in Auth. cassa, & irrita C. de sacros. eccles. & in l. assiduis C. qui potiores in pignore habeantur. & Signorolus de Homodæis cons.21. vbi pro hac opinione adducit 15. fundamenta a quo nonnulla desumpsit Bald. in c. quæ in ecclesiarum (vt diximus) nu.8. & in c. ecclesia S. Mariæ nu.6. & 22. de constit. vbi etiam Decius affert aliqua fundamenta, idem Bald. in c. clerici nu.2. & 3. de iudicijs, Riccardus de Salyc. in repet.l.1.C.de sacrosan. eccles. & Iaso ponit 7. fundamenta in d. §. diui nu. 75. disputationis gratia, & eam sequuntur, alij Doctores relati a Tiraqu. de retract.linagier. §.1. verbo l'acchepteur glo.13.nu.5. in fine, & fundamenta Signoroli eo tacito, additis duobus alijs fundamentis desumpsit. Andreas Siculus in repetit. rubricæ de rebus eccles. non alienan. a nu. 184. & non relato Barbatia Ambrosius de Opizonibus in repet.d.§. diui, a nu.95. qui tamen vidit Barbatiam, vt constat ex nu.94. vbi meminit cuiusdam moderni, sed idem Barbatia nu.138. sentiens difficultatem suæ opinionis submittit se determinationi ecclesiæ.

4 Fundamenta, quæ pro hac opinione adducuntur restringi possunt ad duo capita. Primum, quod Princeps secularis habet iurisdictionem, & potestatem ferendi huiusmodi leges. Secundum, quod hæ leges non sunt contra libertatem ecclesiasticam; immo præbent causam, & occasionem, vt ecclesiæ,

mona-

monasteria, & ecclesiasticæ personæ possint in melius opus, pecuniam suam erogare. Primum caput habet duo fundamenta.

5 Primum, quia disponit de laicis, & rebus secularibus sibi subditis, & dat formam contractibus laicorum de rebus stabilibus qualiter fiant.

Probatur hoc primum fundamentum, quod licet commertia sint de iure gentium, vt superius diximus, tamen arctari possunt per ius ciuile, quod potest inhabilitare subditos ad contrahendum, inducendo nouam formam contrahendi: vt docent Bald. & Signorolus in locis supra citatis, & idem Bal. in l. cunctos populos nu.24.C.de summ.Trinit. Io.Andreas, & Canonistæ in c.fin.de immun.eccl. in 6. & in c. quæ ecclesiarũ, et c.eccles.S.Mariæ de const. legistæ in l. filiusfam.§.diui.de leg.1. vbi Alex.nu.12.Iason 75.Loazes in repet.n.157. et 158. Ioannes Crotus in repet.nu.82. et 83. et probatur in l.vnica C. ne liceat habitatoribus Metrocomiæ, loca ad extraneum transferre tit.55. lib.11. Codicis, et in l.fin. C. de fundis limitrofis eodem lib. et in l.fin.C. de fundis rei priuatæ tit.65.eodem lib. et habetur in toto tit. C. quæ res vendi non possunt, et in l. mercatores C. de commertijs, et mercat.

6 Potest etiam Princeps limitare facultatem testandi, vt in l. Falcidia toto tit.C. et ff. et in l.verbis legis de verb.signif. his enim casibus lex disponit de rebus secularibus, et laicis sibi subditis, et super proprio territorio, nec tenetur pati, quod iura fiscalia diminuantur; nam vera charitas, quæ est de iure naturali, et diuino incipit a se ipso, vt in l. præses C. de seruitutibus, et aqua; et tradit Bald. in c. Ecclesia S. Mariæ nu. 6. et sic non deficit iurisdictio in disponente, et quia deficiente malo animo.et intentione, non committitur sacrilegium formaliter, sed materialiter, et ita non peccat mortaliter; nam quod est per accidens alienum est ab arte, et cura, vt docet Caietanus verb. excom.c.31. vers.6.

7 Potuerunt igitur Domini Veneti ferre dictas leges prohibentes laicis facultatem contrahendi,& testandi nisi de licentia Principis; ne Resp. debitis tributis defraudetur, si bona in eccle-

126

ecclesiam, et ecclesiasticos transeant, et hæc fuit principalis intentio condendi dictas leges; non verò odium ecclesiastici ordinis; nam cum opus fuerit, fieri alienationem, Dux et Senatus suum assensum impartientur, vt obseruat Ioannes Dried. de libertate Christiana lib. 2. cap. 3. et cum hoc sit quod principaliter attenditur in dictis ll. id spectandum est; non verò quod inde lucrum non capiant clerici, cum id sit accessorium, et ex consequentia l. 1. de off. Prætor.

8 Plane quando lex ciuilis inhabilitat aliquem laicum ad contrahendum, vel dat formam contractibus laicorum, tunc si clericus cum laico contrahat, et velit illum sibi obligari, debet obseruare formam a lege præscriptam; alias nec laicum sibi obligat, nec ipsi laico obligatur, hoc planum fit, in alienationibus rerum immobilium minorum, vt in tit. C. de prædijs, et alijs rebus mino. sine decreto non alienan. vel obligan. et in toto tit. ff. de rebus eorum, nec sine decreto prætoris transit dominium in emptorem l. si prædium 16. d. tit. C. de prædijs mino. Similiter si lex prohibeat, ne vxor maritata possit contrahere sine consensu propinquorum, vel mariti, vt in legibus connubialibus tradit Tiraquellus, et nos habemus legem 55. Tauri, clericus contrahens cum muliere, tenetur illam obseruare solemnitatem: erit et aliud exemplum. si lex prohibeat venditionem fieri, nisi prius fiat proclamatio, vt appareat, an aliquis velit contradicere, si clericus emat a laico, debet eam solemnitatem obseruare, sine qua laicus obligari non potest. Et idem si lex præcipiat testamentum publicari, alias sit nullũ clericus institutus a laico debet obseruare illam solemnitatem vt post Card. Zabarell. Abbat. Salycet. Alberic. et Romanum, tradit Decius in c. ecclesia sanctæ Mariæ a n. 254. versic. secundus casus, vsque ad numerum 262. vbi Abb. in reper. a nu. 43. cum tribus sequentibus, et ibi Felynus 8. quæst. Alciatus Auth. cassa n. 13. C. de sacros. eccles. et tradunt Hispani in d. l. 55. Tauri.

9 Nec huiusmodi leges videntur esse nouæ, nam Valentinianus, et Gratianus prohibuerunt, ne ecclesiastici ingrederentur in domũ Viduarũ, et pupillorum, q̃ si fecerint, nihil capere pos-

sint

sint ex testamento, aut donatione illorum l. ecclesiastici 2 6. tit. 2. de Episcopis, et ecclesijs, et clericis lib. 16. C. Theodosiani, quæ lex deinceps fuit ampliata, et extensa ad diaconissam, quæ liberos habet, vt nullam ecclesiam, nullum clericum, nullumq. pauperem hæredem inscriberet, ita statutum fuit a Valentiniano Theodosio, et Arcadio Mediolani, vt habetur in l. nulla d. tit. 2. lib. 16. Codicis Theodosiani.

10 Nonnuli etiam Principes Christiani collegijs Christianorũ quicquam relinqui prohibuere; docet Iacobus Cufacius lib. 7. obseruationum c. 7.

11 Vestales quoque Virgines non poterant succedere, neq. hæreditatem capere ab intestato, vt tradit Aulus Gellius lib. 1. noctium Atticarum c. 12. in fine.

12 Et Imperator Romanus Senior in nouella de prædiorum acquisitione c. 1. (vt habetur in nouellis collectis per Dionisium Gothifredum post Codicem Iustiniani) is (inquam) Romanus sanciuit, vt Episcopi, et clerici, et Magistratus, et Patricij, et dignitatibus insigniti, immobilia ne acquirant emptione, donatione, aut alio quouis modo, sub pœna amissionis pretij, et sumptus facti in rebus immobilibus emptis, aut acquisitis.

13 Nicephorus Phocas Imperator, legem etiam tulit ne ecclesiæ prædijs locupletentur, reuocauitq. donationes factas templis, et monasterijs, a quibuscumque Imperatoribus; sub prætextu, quod Episcopi male expendebant ea, quæ pauperibus darentur, hæc constitutio habetur in constitutionibus Imperatorijs collectis a Gothifredo post nouellas Iustiniani nouella 4. Nicephori, quæ incipit, præterea ad officium assidue veniens.

14 Idemq. Nicephorus prohibuit nouella 5. incipiente, *Imperatoris, de nouo non esse construenda monasteria, vel xenodochia, vel nosochomia, vel alia sancta, & religiosa loca, sed eorum quæ sunt, curam geri oportere: statuitq. vt nemini liceat nec loca, neq. agros ad monasteria, vel gerochomia transmittere, sed neque ad Metropolim, vel ad Episcopatum.*

Neque enim illis est hoc conducibile, si quæ autem prædicta, & reli-

religiosæ domus, vel Episcopatus, & monasteria, adeo malam administrationem, & prouidentiam, sortitæ sunt, vt locis priuatæ destitutæq. sint; ijs sententia, & examinatione imperatoria, eorum, quæ sufficiunt acquisitio, non prohibebitur. Cellas autem, & quæ appellantur lauræ, in desertis ædificare, quæ non ad possessiones, & agros alienos extenduntur, sed solum monastico ambitui seorsum præstituntur, tantum abest, vt volentibus prohibeamus, vt etiam in magna laude ponamus. Hæc sunt verba legis Nicephori.

15 Hanc constitutionem innouauit Manuel Comnenius Imperator, lege lata, de non augendis monasteriorum latifundis, & cum amplissimum ædificaret monasterium; ne possessionibus, & negotijs turbaretur tranquillitas monachorum, ita vt ex cultu Dei exciderint; noluit illis assignare vineas, agros, & possessiones, quas eorum professio non admittit; sed ex fisci redditibus, tantum illis pendi iussit, quantum ad victum, & cultum, opus esset; vt tradit Niceta Chonieta libro 7. rerum gestarum ab Imperatore Manuele Comnenio.

16 Iustinianus quoque Imperator sanciuit ne bona emphyteothica in ecclesiam, aut monasterium transeant, vt in Auth. de alienatione emphyteosis §.1.

Iure etiam feudorum idem statutum est, vt feudum non possit alienari in ecclesiam, aut causam piam, nec pro anima, vt in c.1. §.1. qualiter olim poterat feudum alienari tit. 9. lib. 2. feudorum, & in c.1. ibi, *vel pro anima iudicare, sine permissione illius domini, ad quem fundum spectare dignoscitur* tit. 55. de prohibita feudi alienatione per Federicum lib. 2. feudorum.

17 Similiter apud Gallos adest lex ammortizationis, qua bona stabilia prohibentur alienare in manum mortuam absque Principis licentia, & certa pecunia soluta, quam legem vti iustam defendunt Galli, in copiosissimis tractatibus de ammortizatione, & de Iure Regaliæ, vt per Arnulphum Ruzeum, & Petrum Pechium de ammortizatione, & Carolum de Grasalis in libro Regalium

Franciæ, & per Copinum de domanio Regis Franciæ.

18 Nec in prohibitione acquisitionis bonorum stabilium prędictæ leges extitere; verum, & de personis, quæ Dei, sacras Religiones, ingredi cupiebant: legem etiam sancierunt. Mauritius enim Imperator anno Domini 592. legem tulit, qua prohibebat, ne quis miles nondum expleta militia monachus effici posset; exhaustum enim cum videret Mauritius Romanum exercitum, totq. prælijs esse cōsumptum, omne quod valuit remedium integrandæ militiæ, excogitauit; quam legem misit ad Gregorium Papam, vt tradit ipse diuus Gregorius lib. 2. epist. 62. & 65. Indictione 11. & refert Illustriss. Cardinalis Baronius tom. 8. Annalium Ecclesiasticorum, 592. 593. quam legem antea, impius Iulianus Apostata tulerat, vt docet Illustriss. Cardin. dicto loco anno 593. Imperij Mauritij 8. eamdem legem tulisse ex post facto Carolum Magnum, vt nullus nobilis absque Regis licentia monasticū habitum sumere valeret Galli testantur.

19 Secundum fundamentum, quo nituntur probare, quod Princeps secularis habet potestatem condendi has leges, est; nam sicut ecclesia potuit prohibere, ne res ecclesiasticæ sine certa solemnitate in laicum alienentur, ita & Resp. poterit prohibere alienationem rerum suorum subditorum, ne fiat in ecclesiam, vel clericum, ne Respub. ex dicta alienatione damnum patiatur, & cum ecclesia sit cultrix iustitiæ pati debet, quod Resp. eodem iure vtatur, ad titulum, quod quisque iuris: Resp. enim æquiparatur ecclesiæ, vt in l. fin. C. de sacrosan. eccles. nec tenetur Resp. rerum suarum diminutionem pati: quod argumentum prosequuntur Signorolus, Bald. & sequaces in locis superius citatis, & ita potest ab emptione aliquem prohibere l. in quorum 14. ff. de pignor. hæc de primo capite.

20 Secundum caput ad quod reducuntur argumenta aduersariorum, est, quod hæ leges non sunt contra libertatem ecclesiasticam: quod nituntur probare ex sequentibus. Primo, quia non disponunt de bonis quæsitis ecclesiæ, sed de quærendis, & diuersa causa est, quod quis damnum patiatur in

quæsi-

quæsitis, vel quod remoueatur a lucro in quærendis, vt in l. Titio centũ 71. §. Titio centũ 1. & 2. & ibi notat Bal. de condit. & demonstr. alia est enim ratio damni, aliæ lucri, vt in l. fin. §. licentiam C. de iure deliberan. pro qua opinione facit do-
21 ctrina eiusdem Baldi in rubrica de constitution. nu. 10. vers. quæro an valeat statutum; quod forenses, vel ecclesia nullo tempore possint præscribere, ne ciuitas perdat datia, & collectas: & dicit Bald. quod valet dictum statutum in quærendis non in quæsitis; idem Bald. cons. 11. inter consilia Ancharani, Andreas Siculus Barbatia cons. 1. col. 4. lib. 3. accedit Decius in cap. Ecclesia S. Mariæ num. 140. de constitution. & alij, qui sequuntur opinionem Baldi, de quibus supra, & facit doctrina Bart. in l. rescripto §. sciendum nu. 5. de munerib. &
22 honor. vbi dicit non posse fieri statutum, vt bona iam quæsita ecclesijs, vel clericis grauentur tributis: bene tamen poterit fieri pro prædijs, & bonis quærendis. quem sequuntur alij relati a Tiraquel. de iure primogeniorum, q. 43. nu. 9. & Iason §. diui, nu. 78. quod idem agnoscit Card. Zabarella quando fieret hoc statutum bona fide, in repet. c. perpendimus num. 13. in fine de sentent. excomm. Dried. de libert. Christiana lib. 2. c. 3. in fine. Hieron. Zauallus practicarum quæst. communium, contra commun. q. 1421. ...
23 Secundo, quia dictæ leges non impediunt omnino ecclesijs omnium rerum acquisitionem, nec in totum adimunt facultatem acquirendi, sed respectu certarum rerum, nempe stabilium argumento text. in l. in hoc iudicium 14. §. si conueniat ff. communi diuidundo, & in l. nulla 70. ff. pro socio, ibi *nulla societatis in æternum coitio est*, & in specie huius difficultatis in c. Cleros de immunit. eccles. lib. 6. ibi *ne Prælatis, aut clericis quidquam vendant, aut emant aliquid ab eisdem*, vt est, si statum prohibeat arma alienari in non subditum, vel fundos in confinio positos, vel quod aliqua domus alicuius particularis, quæ est destinata ad aliquem vsum Reipub. prohibeatur alienari, in non subditum, a quo non possit forte conduci, in vsum publicum; nam in his casibus non potest fieri alienatio in ecclesiarum, vt docet Card. cons. 144. super themate, & in

repet.c. perpendimus, de sent. excom. a nu. 13. Felyn. in d.c. ecclesi a nu. 102. & 114.

24 Tertio, quia prædictæ leges parum incommodum afferunt ecclesiæ, cum possint acquirere bona mobilia, & quando lex parum lædit ecclesię non dicitur esse contra libertatem ecclesiasticam, cum de minimis non curet Prætor, vt in l. scio, ibi *propter satis nimiam rem, vel summam* ff. de in integrum restit. & in l. si quis affirmauerit 9. ff. de dolo, ibi *minimam esse hæreditatem*, & in l. res bona fide 54. ff. de contrah. empt. ibi *res bona fide vendita propter minimam causam inempta fieri non debet*, & in l. 2. vers. minus, & in l. si voluntate 8. ibi *paulominori pretio*. C. de rescinden. vendit. & sic volunt limitarę iura canonica, quæ disponunt quod statuta laicorum, quæ nocent ecclesijs, sint nulla, vt non procedant quando parum lædunt, quam limitationem assignant DD. in c. cùm ecclesiarum, & c. ecclesia de constitution. & in d. c. fin. de immunitate: repetentes in d. §. diui, vnde dicunt Signorolus, & Bald. & sequaces, quod statuta, quæ prohibent fieri alienationem immobilium in ecclesiam, parum lædunt ecclesiæ, ac proinde valent.

25 Quarto, quia statutum, dans formam cōtractibus laicorum, non dicitur esse contra libertatem ecclesiæ; nam adhoc Princeps secularis habet iurisdictionem, vt modo dictum est in 1. capite. At lex, quæ prohibet alienationem immobilium in ecclesiam sine licentia Principis, non prohibet omnimodam alienationem, sed sub certo modo, & forma, & sic non est cōtra libertatem ecclesiasticam, docet Federicus de Senis cons. 85. vers. quæritur numquid.

26 Quinto, nam per pactum prohiberi potest, quod bona alienentur in ecclesiam, aut personam ecclesiasticam, glo. in l. si ita quis §. ea lege, verbo interest, & ibi Castrensis, & DD. ff. de verbor. oblig. & in l. fin. C. de pact. inter emptor. & vend. vbi valet pactum, ne fiat cappella in fundo vendito, vbi Bald. & in l. ea lege C. de conditione ob causam, tex. in l. sed si pupillus 11. §. conditio vers. item si plures ff. de institoria actione, ibi *item si plures habuit institores, vel cum omnibus simul*

con-

contrahi voluit, vel cum vno solo: sed si denuntiauit cui, ne cum eo contraheret: non debet institoria teneri. Nam, & certam personam possumus prohibere contrahere, vel certi genus hominum, vel negociatorum, vel certis hominibus permittere: Et valet argumentum a pacto ad legem, seu statutum: vt quod per pactum fieri potest,& per legem,seu statutum quoque posset fieri.Quo argumento vtitur glo. in rubr.C.de Decurionibus lib. 10. & in l. generaliter C.de fideiussoribus,& in c.penult. de consuetudine lib. 6. & prosequitur Euerardus in topycis legalibus,loco a pacto ad statutum, & idem in prohibitione testatoris disponentis ne fideicommissum ad ecclesiam,vel personam ecclesiasticam perueniat, vt de communi docet Couarr.lib.1.resolution.c.19.n.11. Molin. de primog. Hispano. c.12.n.54. idem enim non fit odio religionis, aut ecclesiasticorum,sed vt in familia, bona conseruentur, vt in l.peto.69.§. fratre, & in l.cum pater 77.§.libertis de legat.2.& valet argumentum a testatore ad legem, vt in Authen. de Consulibus §.fin.& in c. quæ contra mores 8.dist. testator legando fundum ecclesiæ potest præcipere, vt ecclesia soluat gabellam. Ancharanus cons.213. dubium facit, & Felyn. d. c. ecclesia num. 84.

27 Eadem prohibitio fieri potest sententia iudicis, vt in l. cum quasi 30. §. si plures ff. de fideicommiss. liberta. & in l. si sciens emam ab eo. 26. de contrahenda emptione, ibi, *si sciens emam ab eo cui bonis interdictum sit, vel cui tempus ad deliberandum de hareditate ita datum sit, vt ei diminuendi potestas non sit; dominus non ero.* Et in cap. Raynaldus 18. de testam. ibi *taliter arbitrati fuerunt, quod neutra pars haberet licentiam transferendi quocumque modo, res prædictas.* Et licet glos. ibi verbo, *neutra pars*, dubitet circa arbitramentum de quo ibi, & dicat quod nihilominus possunt alienari illa bona, quia sententiæ arbitri non paretur nisi metu pœnæ, tamen hæc dubitatio cessat in sententia iudicis,cui parere necesse est.

28 Sexto, quia prædictæ leges Venetorum statutæ sunt in cōmune bonum totius Reip.ne collectis,& tributis defraudetur;

si bona

si bona in ecclesias, & clericos, qui tributa non soluunt alienẽtur, cui morbo Resp. tenetur obuiare, aliàs non esset sibi benè consultum, si pro tuenda salute Reipub. non posset leges proferre; vt per Victoriam in relectione de potestate ciuili relect. 3.

29 Ius autem ferendi has leges pro bono publico, non ad Episcopum, aut alios Iudices ecclesiasticos, sed ad Principes seculares spectat, vt testantur Ioan. Dried. de libertate Christiana lib. 2. c. 1. Pater Dominicus Soto li. 1. de iust. & iur. q. 6. ar. 2. & Molina de iust. & iur. dispur. 31. conc. 6. Illustr. Card. Bellar. Controuer. lib. 3. c. 6. quæ leges ad earum obseruationẽ, & laicos, & clericos tenent, vt per DD. in c. quæ in ecclesiarum, & in c. ecclesia S. Mariæ, de constit. & in c. peruenit, & in c. nõ minus, de immunitate ecclesiarum, & in c. 1. de noui oper ris nunciat. & in c. si adiutorium 7. & in c. quoniam 8. 10. dist. tradit Bart. in l. 1. vt nemini liceat ab empt. speciarum se excusare lib. 10. & in l. cunctos populos nu. 28 de summ. Trinit. Ripa in tractatu de peste tit. de remedijs ad conseruandam vbertatem n. 234. Tiraquellus de retractu Linagier §. 1. verbo l'Achepteur

30 glos. 13. n. 4. Couarr. in practicis quæ stion. c. 33. n. 7. Victoria in 1. relect. de potestate ecclesiæ sect. 7. n. 4. & inquit Andreas de Isernia in c. 1, §. illicitas n. 36. de pace, & iuramento firman. quod vbi vtilitas, aut necessitas publica exigit, non seruatur immunitas ecclesiastica: & accedit ibi afflict. n. 23. & idem agnoscit Petrus Anchar. in c. nouimus n. 8. de immunit. ecclef. & Octauianus Osascus in decisione Pedamontana 68. dubio

31 1. Sotus in 4. dist. 25. quæst. 2. ar. 2. conclus. 4. nam clerici (vt seperius dictum est) sunt membra Reip. & priuilegijs reliquorum ciuium vtuntur, & vti membra tenentur ad conseruationem capitis. Vnde dicit I. C. in l. liber homo ad legem Aquiliam, *quod nemo est dominus membrorum suorum*, & ratio est, quia debentur Reip. vt copiosius explicauimus in schola Salamantina ad titulum de iust. & iur.

Vnde etiam dictæ leges Venetæ prohibentes alienationem, videntur emanasse ex bona intentione statuentium, vt per Ioannem Driedon. de libertate Christiana lib. 2. cap. 3.

nam

nam cum bona sint secundus sanguis, vt per glo. in l. Aduocati C. De Aduocatis diuersorum iudiciorum, & in tributis
32 esse Reipublicæ neruos, docet i.c. in l.fin.§. in causa tributorum ff. de quæstionibus, necesse est ea in Repub. conseruari.
33 Et quia prædictæ leges adeò sunt in publicam causam, vt clericos & ecclesias prouocent ad melius, nempè ad subueniendum pauperibus, cum nō possint pecunias erogare in emptionem prædiorum, ac proinde non videntur esse contra libertatem ecclesiasticam l.1.§.cuius merito, ibi, *bonos non solum metu pœnarum, verum etiam præmiorum quoque exhortatione efficere cupientes*, & in l.2.ibi, *sed pauperibus fideliter erogari*. C. de Episcopali audientia, & in toto tit. C. ne clerici, vel monachi.
34 Septimò, quia per prædictas leges non tolluntur aliqua priuilegia ecclesijs, vel clericis, siquidem contrahendi, aut emendi facultas, non est priuilegium clericorum, sed ius commune omnibus concessum planè. dispositio, quæ tollit facultatem contrahendi, aut acquirendi non est contra libertatem ecclesiasticam; sed ea, quæ tollit priuilegia ecclesijs concessa, inter quæ non est hæc facultas acquirendi, cum potius sit iuris commune, vt tradunt Innoc. in c. nouerit 49. de sentent. excomm. Io. Imola in c. nouit de iudicijs nu. 2. & ibi Abb. n. etiam 1. idem Abb. in c. Ecclesia S. Mariæ, & ibi Decius nu. 6. Bart. in l. cunctos populos nu. 28. de summ. Trinit. & in l. 1. §. quæ onerandæ, quarum rerum actio non detur. Card. in repetitione cap. perpendimus num. 12. & 13. de sent. excomm. Alexan. cons. 209. num. 3. & 5. lib. 2. Socinus cons. 55. Viso decreto lib. 1.

§. *Quintus in quo agitur de opinione vera, & cōmuni contra Signorolum.*

SVMMARIVM.

1 *Omnia fundamenta huius partis reducuntur ad tria fundamenta. Primum ex authoritate Doctorum. Secundum, quia non*

non habent iurisdictionem. Tertium, quod dictæ leges sunt contra libertatem ecclesiasticam,

2 Referuntur Authores huius nostræ sententiæ.

3 Quando lex facit mentionem clericorum, est contra libertatem ecclesiæ.

4 Quando lex procedit prohibendo, vetando, & dando formam in agendis per clericos, est contra libertatem ecclesiæ.

5 Obseruantia dictarum legum denotat superioritatem in clericos & ecclesias

6 Statutum tollens monachis ius succedendi non valet.

7 Testator non potest hæredem clericum instituere cum condictione vt pro legato coram Iudice seculari compareat.

8 Agitur de opinione Bartoli in l. Rescripto §. sciendum de muner. & honor.

9 Contra statutum Paduæ. prohibens alienationem immobilium in non subditum.

10 De statuto, quod præcepit testamenta insinuari.

11 Non valet statutum prohibens legare pijs causis.

12 Quod dictæ leges deficiunt ex defectu iurisdictionis, & ponderantur iura communia pro hac opinione.

13 Statutum puniens euntes ad molendina monachorum, & furnos, & de statuto contra consanguineos clericorum.

14 Etiam si prohibeat lucrum, quod prouenit ex lege, vel contractu.

15 Quando statutum disponit de materia ad ecclesias spectante, quia hoc non pertinet ad laicos.

16 Lex secunda Veneta, quæ disponit ecclesiis non ædificandis, quod est proprium ecclesiasticorum.

17 Lex tertia Veneta procedit prohibendo, vetando, & puniendo, & ita vsurpat iurisdictionem ecclesiæ.

18 Lex 1. 2. & 3. Venetorũ inducit inhabilitatem ecclesiæ, & clericis.

19 Quia per dictas leges. Resp. haberet superioritatem in ecclesias, & clericos.

20 Probatur, quod dictæ leges sunt contra libertatem ecclesiasticam.

21 Tollere ius quærendum est contra libertatem ecclesiasticam.

22 Statutũ tollens ius succedendi personis, quæ habentur pro mortuis

23 Referuntur Doctores ad hoc, quod statutum tollens lucrum sit contra libertatem ecclesiæ.

24 Statutum puniens offendentem non subditum.

25 Magis est contra libertatem ecclesiæ, quando tollitur ius commune, quam quando tollitur priuilegium.

26 Respondetur ad authoritatem Innocentij c. nouerit de sentent. excom.

27 Adducitur authoritas Diui Ambrosii.

28 Pon-

28 *Ponderantur iura communia pro opinione, quod quando tollitur ius commune fit contra libertatem ecclesiasticam, & primo c. quæ in ecclesiarum,*
29 *Prosequitur ponderando d.c. quæ in ecclesiarum contra, Signorolum.*
30 *Adducitur tex. in c. ecclesia S. Mariæ de constitutionibus.*
31 *Infertur contra statutum Perusinum loquens de cessione actionis.*
32 *Prosequitur intellectus d.c. ecclesia.*
33 *Agitur de l. quod autem sexta, quæ in fraudem creditorum, & illi respondetur.*
34 *Respondetur ad id quod dicitur, quod prælatus praiudicat in quærendis.*
35 *Leges Venetica inferunt damnum in quæsitis directò.*
36 *Sufficit, quod læsio fiat directò, aut indirectò, ecclesiis lædi dicitur c. quanto. de priuilegijs.*
37 *Ponderatur tex. d.c. quanto.*
38 *Adducitur caput primum de immunit. eccles. lib. 6. & c. ea enim 12. q. 2.*
39 *Agitur de tex. in c. fin. de immunit. ecclesiarum lib. 6.*
40 *Actus, & potentia sunt eiusdem naturæ.*
41 *Lucri ratio est habenda*
42 *Quando clerici efficiantur timidiores, vel deterioris conditionis.*

Sed his non obstantibus, prout verè non obstant, dicimus, quod dictæ leges DD. Venetorum sunt nullæ, & contra libertatem ecclesiasticam, Pontificiamq. authoritatem.

1 HOc autem probamus ex eisdem capitibus, quibus aduersarij nituntur probare contrarium.

Primo authoritate Doctorum communiter recepta

Secundo, quia DD. Veneti ad condendas dictas leges non habent aliquam potestatem, & iurisdictionem.

Tertio, quia sunt contra libertatem ecclesiasticam, & nimis iniuriosæ, indignæq. vt a tam graui, & catholica Repub. proponantur.

2 Primo probatur authoritate DD. Bart. dicto §. diui nu. 12.

qui licet loquatur quando ſtatutum prohibet alienationem
fieri in non ſubditum, vt non comprehendat eccleſiã, tamen ra
tio Bart. eſt, quia eſt contra libertatem eccleſiæ, quæ ratio ma-
gis vrget quando ſtatutum expreſſe loquitur de eccleſijs, &
clericis: In quem ſenſum, & ad noſtram quæſtionem adducunt
ſententententiam Bart. Alex. ibi. n. 11. & Iaſon. n. 82. & 83. & iſta
eſt communis opinio ſecundum Ripam, ibi n. 81. Crotum 88.
Ambroſium de Opizonibus repet. n. 72. Ferdinandum Loazes
n. 157. & dicit Iaſon n. 72. quod nemo ſcribentium diſcrepat
ab opinione Bartoli. Boſſius in tractatu crim. tit. de pœnis n. 43
Hieron. Zauallus practicarum quæſt. communium contra cõ-
munes quæſt. n. 142. Idem Bart. in l. cunctos populos nu. 28. C.
de Summ. Trin. & in l. fin. nu. 18. C. de ſacro Sanct. Eccleſ. idem
Bald. ſibi contrarius n. 4. dicit, quod hæc eſt veritas & quando
ſtatutum, vel lex loquitur ſpecificè de eccleſijs, & clericis non
valet. Angel. conſ. 47. quidam Franciſcus de florentia, cuius
diſtinctio inter eccleſiam, & clericos diſplicet Alex. d. §. diui n.
11. & Zabarellæ in c. perpendimus de ſent. excom. Ambro. de
Opizon. dicto §. diui n. 83. & in iudicando, & conſulendo eſſet
durum obtinere contra opinionem Bart. quæ eſt magis com-
munis, teſte Iaſone d. §. n. 81. licet opinio Baldi contraria poſſit
diſputando defendi; nam in dubijs opinionibus, vt ſuperius di-
cebamus, pro eccleſia eſt iudicandum; & opinionem Bart. ſe-
quitur Menochius de recuperanda, remedio 14. n. 56. Capi-
tius deciſ. 98. Franchis, diciſ. 411. Surdus deciſ. 20. & conſ. 560
3 n. 11. lib. 4. & conſilio: 301 a n. 11. lib. 3. Clarus lib. 5. §. fi. q. 82.
verſic. ſed quæro, vbi dicit, *quod quidem multo magis procederet,
vbi ſtatutum prohiberet, ſpecialiter in eccleſias, vel eccleſiaſticas per-
ſonas alienari; nam eo caſu, diceretur expreſsè, contra libertatem ec-
cleſiaſticam; & ideo nil prorſus valeret*, & ita tenent omnes DD.
in hac materia loquentes; vt dicit Caſſaneus in conſuetudini-
bus Burgundiæ fol. 314. n. 11. hæc Clarus; & tradit Horatius
Carpanus in c. de collectis ver. in capitulo nu. 150. & quia eſt
prohibitio perſonalis clericorum, quod ſufficit, vt per Alciatũ
in Auth. caſſa n. 12. & 13. Decius d. cap. eccleſia n. 266. &
hanc opinionem Bart. ſequuntur magis communiter Canoni-

ſtæ

stæ in c. Ecclesia S. Mariæ, vbi Abb. in lect. in repet. num. 4. & ibi Felyn. nu. 89. Butrius in c. quæ in ecclesiarum col. 5. vers. si quærimus, & vers. si autem loquimur, & ibi Imola, nu. 3. idē Butrius, Abb. & Imol. in c. clericis, de foro compet. Decius d. c. ecclesia nu. 24. & nu. 174. & 245. & quod sit communis opinio Canonistarum & Legistarum, tradit Illustriss. Cardin. Tuschus tom. 5. Pract. Conclus. Iuris lit. L. verbo libertas ecclesiastica concl. 341. nu. 88. videndus a nu. 83. & D Thomas 1. 2. q. 96. dicit *lex præiudicialis ecclesiis non tenet, nisi a Papa approbetur*, & Io. Andreas Ancharanus, Dominicus, & Franchus in c. fin. de immunit. ecclesiarum lib. 6. & maxime quando talis lex procederet prohibendo, præcipiendo, & vetando,
4 seu certam formam in agendis per Clericum imponendo; nā non tenet illa lex secundum Io. de Lignano, vt testatur Lapus alleg. 106. Abb. in c. Ecclesia S. Mariæ, in lectura nu. fin. & in c. inter alia de immun. ecclesiarum, vbi refert Innoc. in c. 1. de rebus ecclesiæ non alienan. & tradit Felyn. d. c. Ecclesia n. 38. & ibi Decius nu. 104. & 106. vbi dicit, *quod quando lex loquitur prohibendo, & præcipiendo, etiam in materia fauorabili non tenet, quia arguitur superioritas, siue lex loquatur specialiter de clericis, siue sit generalis non facta mentione clericorum*; nam vtroque casu militat eadem ratio ex defectu potestatis, quod obseruat Abb. ibi: *cum etiam, quia eius obseruantia denotaret su-*
5 *perioritatem legislatoris in clericos, & ecclesias.*

6 Et facit doctrina Barr. in l. fin. nu. 4. C. de pactis, vbi dicit *quod non valet statutum tollens monachis ius succedendi, quia esset contra libertatem ecclesiasticam*, cuius opinio communis est teste Hieron. Cagnolo ibi nu. 178. Ripa in l. ex facto §. si quis rogatus, nu. 39. ad Trebell. Zasius in l. stipulatio ista hoc modo concepta nu. 38. ff. de verbor. oblig. Alex. cons. 139. lib. 2. Decius d. c. ecclesia nu. 188. & est verior, & receptior opinio, teste Hier. Zauallos pract. qq. q. 423.

7 Facit etiam, quod si laicus instituat hæredem clericum, & Titio centum leget; & disponat, quod hæres possit pro legato coram iudice seculari conueniri; huiusmodi dispositio non tenet, quia est contra ius publicum l. nemo potest. de leg. 1. &

est contra libertatem, & iurisdictionem ecclesiasticam; cui clericus non potest renuntiare, c. si diligenti, de foro compet. ita in specie docet Bald. in l. 2. C. vti possidetis, sequutus a Felyno d.c. ecclesia nu. 80.

8 Facit etiam, quod non valet statutum, quod prædia pertinentia ad ecclesiam subijciantur oneribus a populo imponẽdis, vt contra Bart. in l. rescripto §. sciendum, nu. 5. de muner. & honor. infra dicemus, quia huiusmodi collectæ principaliter imponuntur personis; pro rebus, vt obseruat Geminianus in c. 1. de immunit. ecclesiarum lib. 6. vbi respondet ad fundamenta, quæ pro Bart. adduci solent. & tradit Felyn. d. cap. ecclesia nu. 83. vbi dicit, *quod contra Bart. est verior, & stabilior opinio.*

9 Facit etiam, quod statutum Paduæ prohibens alienationẽ immobilium, sine licentia Principis in non soluentem onera Reip. non comprehendit ecclesiam, Cardin. in repet. c. perpendimus.

10 Et facit, quod si statutum dicit, quod non valeat testamẽtum non insinuatum; non comprehendit testamentum clerici, vt docet Butrius in c. quæ in ecclesiarum col. 4. & ibi DD. de constitut. & tradit Bald. in l. cunctos populos, nu. 14. 26. & 31. & 42. C. de summ. Trinit. vbi dicit, *quod statutum prohibens minorem triginta annorum contrahere, non comprehendat minorem forensem*; quicquid contradicant Hostiens. in summa tit. de testam. §. qualiter, vers. dicitur in facto, & Bart. in d. l. cunctos populos, nu. 30. qui tenet, quod comprehendat testamentum clerici, sed eorum opinio defendi non potest, cum deficiat iurisdictio in statuente, & pro hac opinione facit Afflict. decis. 370. Grammat. decis. 100. a nu. 7. Capicius decis. 98. Franch. decis. 411. Et ex hac resolutione communi, & magis recepta infert duodecim illationes Philippus Decius in d. c. ecclesia a nu. 181. vsque ad 197. inclusiue, vbi 193. di-
11 cit, *quod non valet statutum prohibens fieri legata in fauorem piæ causæ*, & refert Card. consil. 96. incipien. in dubio præsumitur; & ista est expresse decisio contra secundam, & tertiam legem Venetam. Hactenus de primo modo probationis nostræ conclusionis,

clusionis, & quæstionis, nempè ex decisionibus DD. de quorum authoritate nullo modo dubitandum est.

12. Probatur, & secundo nostra resolutio, quia in prædictis ll. Venetis, quæ de clericis, & ecclesijs loquuntur, deficit iurisdictio, quæ necessaria est in legislatore, vt supra diximus, & infra dicemus in resolutione argumentorum. Quod autem illis deficiat iurisdictio, sic patet.

Nam prima lex Veneta, quæ prohibet vtile dominium rerum emphyteothicarum ecclesiæ, nullo modo redire ad directum ipsius ecclesiæ, vere disponit de re, & iure quæsito ecclesiæ competenti, ex natura ipsius emphyteosis, & ex contractu, vt supra diximus, & probat text. in c. quæ in ecclesiarum 7. de constitut. ibi, *alienandi feudum, quod ab ecclesia tenet*, iunctis verbis finalibus, ibi *vires decernimus non habere*, & in c. ecclesia S. Mariæ de constitution. non in casu ibi deciso (de quo ad aliud propositum de bonis quærendis inferius agendũ est) sed in ratione decidendi, ibi *nos attendentes, quod laicis (etiam religiosis) super ecclesiis, & personis ecclesiasticis, nulla sit attributa facultas: quos obsequendi manet necessitas, non authoritas imperandi, a quibus si quid motu proprio statutum fuerit, quod ecclesiarum, etiam respiciat commodum & fauorem, nullius firmitatis existit, nisi ab ecclesia fuerit approbatum*, & ibi notat gloss. verbo *etiam religiosis*, quod *laicis de rebus ecclesiæ nil disponere possunt, siue in temporalibus, siue in spiritualibus, vt hic & in c. bene quidem 96. dist.* quam glo. ibidem DD. vnanimiter amplectuntur, & probat etiam tex. in c. cum laicis 12. quod est vltimum, de rebus, ecclesiæ non alienan. vbi referuntur eadem verba, quæ in d. c. ecclesia, & pro eadem sententia est tex. in

13 c. quanto 26. de priuilegijs, ibi *in eos qui molunt in molendinis, vel coquunt in furnis eorum, quicquid vendendo seu emendo*, etc. vbi reprobatur sententia Prælatorũ, qui excommunicant euntes ad molendina, vel furnos monachorum, vel eis aliquid vendunt, vel ab eis emunt, quod est magis notabile; quando aliæ personæ intuitu clericorum opprimuntur, vt si fiant statuta contra consanguineos clericorum; nam dicuntur contra libertatem ecclesiasticam fieri, vt post alios notat Decius d. c.

eccle-

ecclesia nu. 175. vbi non aduertit, quod pro illa opinione est text. in d.c. quanto, & idem est dicendum, si lex prohibeat ne ciues vadant ad molendina clericorum, vel ecclesiarum, quia non valet talis lex, aut statutum, vt de communi resoluit Couarr. regula possessor 2.par.§.4.nu.8. & 9. facit etiam text. in c. grauem de sent. excom. vbi reprobantur statuta laicorum contra clericos.

14 Et quamuis sit lucrum sufficit, quod proueniat ex dispositione legis, & contractus, vt docet Abb. d.c. ecclesia, nu. 35. immo, vt ipse Decius dicit nu. 230. idem esse si ius esset quæsitum ecclesiæ ex statuto laicorum, quia non posset statutum illud tollere, & quando lex ciuilis disponit in materia ad ec-

15 clesiam spectante, nulliter disponit, vt per Abb. & Felyn. d.c. ecclesia nu. 61. & idem si disponat de rebus ecclesiæ, vt contra Bald. aduertit Alex. de Neuo d.c. ecclesia nu. 11. Cæterum dispositio de rebus ecclesiæ non pertinet ad principes laicos, sed ad ecclesiam, vt 10. dist. & 96. dist. per totam. In clericis etiam, & eorum bonis deficit ea iurisdictio, vt supra dictum est, & dicemus infra, quando agendum est, de quo iure sit inducta immunitas clericorum.

16 Tertio probatur, quia lex secunda Veneta disponit de ecclesijs ædificandis, & prohibet illas ædificari, quod est contra iurisdictionem ecclesiæ, & Prælatorum, ad quos spectat earũ constructio, vt supra dictum est in septima iniustitia dictarum legum, & habetur in Authen. vt nullus fabricet oratorij domos præter voluntatem Episcopi nouella 67. c. 1.

17 Quarto, quia lex tertia Venetorum, quæ prohibet alienationes in ecclesiam, & ecclesiasticas personas, procedit prohibendo, vetando, et præcipiendo, et pœnam nullitatis, et amissionis, et confiscationis rerum alienatarum imponendo; quo casu non dubium est, quin vsurpent iurisdictionem ecclesiasticam, quæ necessaria est ad inducendum dictam nullitatem, & pœnam.

18 Quinto, quia per dictas leges, primam, secundam, et tertiam, inhabilitas inducitur ecclesijs, et personis ecclesiasticis; cæterum, vt iam dictum est inhabilitas est pœna, vt docet

Card.

Card. Zabar. in reper. c. perpendimus de sent. excom. quo casu omnes DD. in locis superius allegatis in principio huius quæstionis, agnoscunt dictas leges esse nullas.

19 Sexto, quia si valerent dictæ leges, Resp. haberet superioritatem in ecclesias, et personas ecclesiasticas, vt dictum est, cum Abb. quod autem hoc sit contra libertatem ecclesiasticam sic probatur ex regulis superius adductis in 2. præmisso.

20 Primo, quia lex prima Veneta tollit ius quæsitũ ecclesijs, & personis ecclesiasticis ex natura contractus emphyteothici, & ex pactis, & conuentionibus initis inter dominos, & emphyteothicos, & si dicas, ibi non tollitur nisi ius quærẽdum in casu quo de iure deberet fieri coniunctio, dominij vtilis, cum directo, non est contra libertatem ecclesiasticam, vt dictum est in argumento pro cõtraria opinione: Tunc sic vrgeo, sit ita, quod tollatur ius quærendum, prout etiam tollitur in 2. & 3. lege, ad

21 hoc dico, quod est contra libertatem ecclesiasticam tollere facultatem acquirendi, & contrahendi, quæ ecclesijs competit de iure communi: Quod autem hoc sit contra libertatem ecclesiasticam, est omnium DD. communis opinio Bart. & sequentium proximè allegatorum, vbi dicunt, *quod statuta, quæ prohibent ecclesiis acquisitionem bonorum stabilium; sunt contra libertatem ecclesiasticam*, & quamuis Signorolus de Homodeis, & Franciscus de Albergottis, & Bald. & Aymon Crauetta, quem refert Couarruu. in Regula possessor 2. part. §. 9. n. 8. & Iason §. diui. n. 76. & Decius d. c. ecclesia n. 140. teneant, quod quando tolluntur ea, quæ competunt de iure communi, non fit contra libertatem eccl. siæ, adducentes pro se Innocent. in c. nouerit de sentent. excommun. & Bart. in l. cunctos populos n. 28. de quibus supra in 2. præmisso & per Curt. in l. 1. §. quæ onerandæ ff. quarum rerum actio non detur. Tamen eorum opinio est cõmuniter reprobata, vt patet ex magno DD. numero, qui sequuti sunt Bart. d. §. diui, & de communi docet Matienzus l. 1. tit. 15. glos. 1. & 2. lib. 5. Recop. & idem Dec. in cons. 114. col. vlt. versic. tertio principaliter tenet, *quod statutũ disponens quod*

22 *persona, quæ de iure habetur pro mortua non ad mittatur ad successionem, non comprehendat personas ecclesiasticas quoad hæreditates,*

quæ

quæ illis competunt de iure communi, quia esset contra libertatem ecclesiasticam, & statutum tollens lucrum ecclesijs non valet Abb.& Dec.c.ecclesia n.119.& quod quando tollunt ea, quæ competunt ecclesijs de iure communi (vt est ius contrahendi, & acquirendi,) fiat contra libertatem ecclesiasticam (vltra dictos DD,) specificè tenent Butrius, & alij, quos refert Lapus Alleg.92. Abb.c. nouerit de sent.excom. & Decius c.ecclesia n.7.8. & 9. vbi eius additionator refert alios Doctores in littera E.& littera F.Geminianus Notabili 2.& alij Doctores iuris canonici c. fin. de immunitate eccles. Card. Zabarella in conf.194. super themate, & in repetit. c. perpendimus n. 13. ad finem vers. venio ad tertium, cum adductis ab Illustriss. Card. Tusch. 5. tom. Pract.Concl.iuris lit:L.verb.libertas ecclesiastica cõcl.342.n.8. facit etiam quod dicit Bal.in l. siquis Curialis n.4.C.de Episcopis,& clericis,& in l. cũctos populos 6.quæstione C.de summ.Trinit.& in Auth.cassa,& irrita vers. sed quæritur C. de sacrosanct.eccles.vbi dicit, *quod licet statutum possit excludere clericos a beneficio ipsius statuti*, vt per Decium d.c. ecclesia n.226.*tamen ius commune illis tolli non potest* & Bal. sequitur in d.l.siquis Curialis,Fulgos.& Salyc.idem Fulgo. in d.Auth.cassa, & in l.cunctos populos. Decius d.cons.114. vbi dicit n.1. *id maximè procedere, quando statutum imponeret pœnam*, prout fit in d. lege, 3.Veneta.

Eamdem sententiam referendo Felyn. in c.ecclesia,& alios tenet D. Couarruuias in d. Regula possessor 2. p. §. 5. n.8. & idem tenent Ioannes de Imola, & Alex. quos refert, & sequitur Crotus in repetit.§.diui,n.84.& 85.Hieron.Albanus in tractatu de immunit.eccles.n.12.21.& 22.Alex.in d.§. diui.n.
34 12. hanc opinionem tenet Bart. si bene inspiciatur in l. 1.§. quæ onerandæ n.3. ff. quarum rerũ actio non detur, vbi ponit quæstionem de statuto disponente, vt *qui offenderit non subiectum iurisdictioni communis & populi Perusini, puniatur in decẽ libris ad plus, An prout respicit clericos sit contra libertatem ecclesiæ*. Et arguit Bart. pro parte negatiua, *quia non aufert clericis aliquid quod sit eis concessum in priuilegium, sed aufert eis illud, quod competit, vt cuilibet de populo, scilicet, quod offendens puniatur: ergo non est*

contra

contra libertatem ecclesiæ, iuxta doctrinam Innocentij in c. nouerit, de sentent. excomm. Sed tamen dicit Bart. *lex hæc dat meliorem doctrinam, quia hic dicitur esse contra libertatem alicuius propter quod quis efficitur timidior, sed lex dicit, quod clerici efficiuntur timidiores, ergo etc.* Hæc Bart. Ecce doctrinam Bart. dicentis, quod quando tollitur clericis id, quod est illis concessum de iure communi, quod vt cuilibet de populo competit, dicitur fieri contra libertatem ecclesiasticam, & idem Bart. in d. Authen. cassa, & irrita in quæstione de statuto imponente pœnã pro homicidio; immò, vt dicũt Butrius, Abb. & Imol. in c. quæ
25 in ecclesiarum, & in c. cum terra de electione, *magis dicitur esse contra libertatem ecclesiasticam quando ecclesiis, & clericis tollitur, quod illis competit de iure communi, quam quando tollitur competens ex priuilegio*, & Alex. d. §. diui, nu. 12. & ibi Franciscus de Ripa, nu. 81. & Ambros. de Opizon. in repet. nu. 94. & ratio est, quia difficilius tollitur ius commune, quam priuilegium l. eius militis. §. militiæ missus. ff. de testam. militis. Et secundo probatur, quia quando agitur de perdendo priuilegio, agitur de ammittendo lucro, quando vero agitur de perdendo iure communi, agitur de damno, glo. in l. 2. §. 1. ff. de iudicijs, vbi notat Lancelott. Dec. Tertio probatur, nam prohibitio de non alienando posita in contractu impedit acquisitionem, quæ fit de iure speciali, non vero illam, quæ fit de iure communi, Bart. & Salycet. in l. ea lege C. de condition. ob causam.

26 Nec obstat authoritas Innocen. d. c. nouerit, nam si benè aduertitur eius dictum, non contradicit nostræ sententiæ; nam Innoc. & qui illum sequuntur loquuti sunt diminutè, dum in quæstione, quando dicatur fieri contra libertatem ecclesiæ, posuit exemplum, quando fit contra priuilegia ecclesiæ, & idem Bart. l. cunctos populos nu. 28. tamen non dixit aliquid quando tollitur ius competens de iure communi, in quo Bar. d. §. quæ onerandæ, nu. 3. posuit meliorem doctrinam, & vberiorem, & dici potest quod Innocent. posuit cassum, quando tollitur priuilegium, quia tunc erat maior dubitatio, quam cum tollitur ius commune, cum facilius reuocetur

priuilegium, quam ius commune, vt cum ingenio obseruauit Ambros. de Opizonibus, in repet. d. §. diui. n. 93. id multis alijs
27 exemplis comprobans. et facit authoritas Diui Ambrosij epistola 32. ad Valentinianum ibi *soli ex omnibus clero ius commune clauditur*. Verba huius epistolæ referuntur infra §. 6. nu. 11.

28 Sed miror, quare maiores nostri non intenderunt animum ad elegantissima iura Canonica (præ manibus habita) quæ probant nostram sententiam contra Signorol. Bald. & sequaces, videlicet, quod quando tollitur ecclesijs, & clericis ius competens de iure communi, dicitur fieri contra libertatem ecclesiasticam. Et primo sese nobis offert Innocentij tertij decisio satis nota (non tamen bene à Doctoribus excussa) in c. quæ in ecclesiarum, 7. de constitutionibus, vbi improbatur statutum Teruisinum, disponens, quod feudatarius ecclesiæ, si ad inopiam vergere probauerit, possit libere (hoc est sine domini licentia, vt ibi obseruant Bald. Imol. & alij) rem feudalem vendere, & alienare: ex eo quod ibi tollitur id, quod domino competebat de iure communi, scilicet, *vt sine eius licentia non possit feudum alienari, aliàs alienatio est nulla, & alienans priuatur feudo*, vt in c. Imperialem de prohibita feudi alienatione per Federicum. Clarus §. feudum q. 31. & ibi dicitur, *quod non valet, & ratio est, quia etiam tollit domino directo facultatem acquirendi proprietatem feudi, si vassallus sine eius licentia alienat*, & sic loquitur decisio Innocentij quando tollũtur bona quærenda, per quam decisionem improbatur illa distinctio Signoroli, & Bald. quæ potius videtur esse commentitia, ditis gratia, & imaginaria, quam realis, & vera; vnde rectè Bar. in l. cunctos populos nu. 29. & 30. C. de sum. Trin. & Abb. c. ecclesia 1. lect. n. 24. dicunt, *quod quando lex secularis tollit dominium vtile ecclesiæ (quod non potest tolli nisi a sua superiore) dicitur esse contra libertatem ecclesiasticam*; immo addimus, quod neque spem, aut facultatem acquirendi vtile dominium, vt in d. c. quæ in ecclesiarum.

29 Nec dicatur, prout dicebat Signorolus de Homodeis in præallegato cons. 21. quod in d. c. quæ in ecclesiarum, statu-

tum laicorum prohibebat alienationem rei eccleſiaſticæ; nam potius ibi permittebat alienationem vtilis dominij, ſed quia hoc erat in præiudicium eccleſiæ dominæ directæ, non valet dictum ſtatutum, & quia diſponebat contra ea, quæ competebant domino iure communi.

Nec dicatur, quod ibi ſtatutum diſponebat de rebus ad eccleſiam pertinentibus, vt dicebat Card. in repet. c. perpendimus nu. 13. de ſent. excomm. & alij, qui Bal. ſequuntur; nam reſpondetur, quod ibi dominium vtile, de quo ſtatutum diſponebat, non pertinebat ad eccleſiam, ſed ad laicos pauperes, qui cum ſuis rebus pertinent ad iuriſdictionem ſtatuentis, & hoc reſpectu, benè valeret ſtatutum, tamen quia tollebat eccleſiæ ius commune, videlicet, vt cum eius licentia fieret alienatio, & quia etiam tollebat facultatem acquirendi dominiũ vtile, ſi alienaretur ſine eius licentia, improbatur ſtatutum.

30 Secundo pro hac opinione communi contra Bal. & Signor. adeſt alia eiuſdem Innoc. deciſio. in c. eccleſia S. Mariæ 10. de Conſtit. (cuius pars habetur in c. eccl. S. Mariæ 3. & c. eccl. S. Mariæ 4. Vt lite pendente nihil innouetur) nam in d. c. eccleſia S. Mariæ 10. Ioannes de Archeia reus conuentus ab eccleſia S. Mariæ in via lata, ſuper certis poſſeſſionibus, ille Ioannes lite pendente illas tranſtulit in Monaſterium S. Silueſtri, & occaſione cuiuſdam ſtatuti (in quo continebatur, quod ſi quis rem litigioſam lite pendente transferret in alium, illa poſſeſſio deberet auferri poſſeſſori, & petitori dari) ſpoliauit Monaſterium poſſeſſionibus, & dedit illas eccleſiæ S. Mariæ, Monaſterio non citato, nec conuicto.

In hac facti ſpecie dicit Innocentius 3. quod dictum ſtatutum nullius firmitatis exiſtit, quia laici non habent poteſtatem aliquam ſuper eccleſijs, & perſonis eccleſiaſticis: circa quam deciſionem dubitari poterat, in quo illud ſtatutum erat contra eccleſiam aut perſonas eccleſiaſticas, cum de illis non loquatur.

Dicimus primo, quod ſi illud ſtatutum teneret contra eccleſias, noceret illis in quærendis, prout iudex illius cauſæ putabat, ſiquidem vigore dicti ſtatuti Monaſterium emptorẽ

priuauit dictis possessionibus, & quia tolleret ecclesijs facultatem acquirendi de iure communi permissam.

Secundo, quia inducit pœnam in alienatione rei litigiosæ contra emptorem, eum priuando possessionibus emptis, & illas adiudicando alteri litiganti, quæ quidem pœna non est inducta de iure ciuili, nec canonico in titulis, de alienatione iudicij mutuandi causa facta C. & ff. & in Decretalibus, nec in tit. vt lite pendente, & sic habemus ibi text. pro nostra sententia, quod dicitur fieri in præiudicium ecclesiæ, quando tolluntur ea, quæ illi competunt de iure communi, & prohibetur ecclesia ne acquirat, & priuatur re acquisita; nam læditur in iure communi sibi competenti, quod non inducebat nullitatẽ actus, neque priuationem rei alienatæ, maximè cum deuiet a iure Canonico illud statutum, vt per Abb. in d.c. ecclesia in repet. in 4. casu. Dec. ibi in nu. 110. & 123.

31 Vnde infertur ad statutum Perusiæ, quod cessio actionis contra plebeum, non possit fieri in nobilem, an hoc statutum locum habeat, etiam si ab ecclesia cessio fiat: & partem affirmatiuam tenet Federicus de Senis consi. 85. Statuto Ciuitatis Perusini, & alij relati, & sequuti a Decio d.c. ecclesia nu. 261. cum duobus sequentibus, & Card. in c. perpendimus nu. 13. vers. quæro de quæstione. Tamen ex supradictis redditur hæc opinio dubitabilis, nam tale statutum si intelligeretur de ecclesia actiue, redderet illam inhabilem, quod non potest facere ex defectu iurisdictionis, vt in exemplis. Bal. in l. cunctos populos nu. 24. 26. 31. & 42. tum etiam si passiuè intelligatur, ita quod laicus non possit cedere in fauorem ecclesiæ, vrget text. in c. ecclesia a nobis expensus, & vrget etiam quod ecclesia priuatur iure communi, & iure acquirendi.

32 Nec dicatur, quod dicta Decretalis, ecclesia S. Mariæ loquitur quando dispositio laicorum disponit super rebus ecclesiasticis expresse, & sic super non suppositis iurisdictioni statuentis, vt intelligebat Card. in c. perpendimus n. 13. vers. ex his hæc quæstio, in fine.

Nec prout dicit Dec. in d.c. ecclesia nu. 249. vers. nec obstat tex. hic, primo quod specialiter de clericis loquatur, secundo

cundo & melius dicit Decius, quod loquitur de bonis quæsitis ecclesiæ, sed in quæstione nostra de bonis quærendis ecclesiæ, in quibus facilius potest præiudicari l. quod autem, in principio ff. quæ in fraudem creditorum, et patet in Prælato qui in quærendis ecclesiæ potest præiudicare. hæc Decius.

Bone Deus, quid est quod doctissimorum virorum oculos obcæcauerit in media luce non videntes, quod in d. c. ecclesia, in statuto de quo, ibi, non disponebat aliquid de rebus ecclesiasticis expresse, sed generaliter statuerat, quod lite pendente non fieret alienatio sub pœna amissionis rei alienatæ: nec loquebatur illud statutum specialiter de clericis, nec de bonis iam quæsitis ecclesiæ; nam statutum erat factum antequam monasterium illa bona acquireret, & ita tempore quo statutum prohibuit alienationem, nec erant bona quæsita monasterio, sed ex post facto, non tamen statutũ potuit auferre ecclesiæ facultatem acquirendi, quæ de iure communi illi competebat, & sic loquitur illa decisio de rebus acquirendis; immo fortius astringit ille text. cum nec specialiter prohibeat alienationem fieri in ecclesiam, sed generaliter; & tamen ibi dicit Innocent. *quod statutum non habet vires aduersus ecclesiam*, & ita habemus illum text. fortissimum pro nostra opinione.

33 Nec obstat lex, quod autem 6. quæ in fraudem creditorum; nam cum ille titulus loquatur de alienatione rerum debitoris, ad diminuentes patrimonium suum, tantum pertinet: non ad eos, qui id agunt ne lucrentur, vt ibi dicitur; & diuersa ratio est in statuto prohibente ne ecclesia acquirat lucrum, nam inuita ecclesia non potest ei per statutum coarctari facultas acquirendi, quæ illi competit de iure communi, quod in detrimentum ecclesiasticæ libertatis cederet, cui nec directè potest per statutum laicorum præiudicium inferri; at debitor indirectè potest in quærendis creditoribus nocere, cum prohibitio edicti Prætoris, de quæsitis non alienandis tantummodo loquatur: tum etiam quia deficit iurisdictio ad inhabilitandum ecclesiam, facultate acquirendi: etenim diuersa causa est, non posse acquirere,

aut

aut nolle acquirere; nam non posse pœna est, nolle autem voluntas, & a diuersis non fit bona illatio. l. Papinianus exuli ff. de minoribus.

34 Similiter diluitur altera ratio de Prælato nolente acquirere; nam cum Prælati persona necessaria sit ad acquisitionem eius actio in facto consistit, et eo nolente acquirere cessat acquisitio, vt etiam in seruo nolente domino acquirere: hæc enim in voluntate Prælati, et serui consistunt, ideoq. ecclesiæ, et domino nocent. l. per seruum 37. §. sicut seruus ff. de acquirendo rerum dominio, ibi *seruus communis plurium dominorum, potest non omnibus acquirere, sed vni soli domino*. l. si seruus communis 4. ff. de stipulatione seruorum l. seruus 30. eod. tit. ibi, *seruus alienus, alij nominatim stipulando, non acquirit domino*, et tamen si Prælatus omittat lucrum ecclesiæ quærere, vt si legatum factum ecclesiæ non agnoscat, eo casu ecclesia potest agere contra Prælatum, et eius hæredes ratione lucri cessantis, vt docet Abb. c. requisiuit de in integrum restitutione, et idem in tutore qui tenetur pupillo lucrum quærere. Bart. in l. tutor qui repertorium §. si post depositionem, ff. de administratione tutor. cum adductis a Paulo Montano in tract. de iure tutelæ c. 32. reg. 9. a nu. 193. et sic vides esse habendam rationem lucri omissi a Prælato, et tutore; vt per Abb. et Canonistas in c. adhæc de dolo, et contum. et c. si de terra. de priuilegijs, et in c. ius nuper, de his quæ fiunt a Prælato. denique illa opinio, quod Prælatus potest præiudicare in quærendis, non est sine contradictione, vt per Alex. in l. legatum ad fin. nu. 2. de leg. 1.

35 Et est etiam aduertendum quod in legibus Venetis directo ecclesiæ, & personæ ecclesiasticæ damnum patiuntur: illis enim legibus interdictum est, ne dominium vtile rerum emphyteothicarũ, vllo modo redeat ad directum, & ne ecclesiæ fiant de nouo, & ne possint acquirere bona stabilia, quod reprobant dictæ decretales, quæ in ecclesiarum, & ecclesia S. Mariæ, & c. fin. de immunitat. ecclesiarum lib. 6. (de quo textu statim est agendum) sicut dicimus, quod debitor ære alieno præssus, omittens bona aliqua de nouo acquirere, dicitur direc-

cto

cto damnum pati. At creditores, quibus ex acquisitione fuisset prospectum dicuntur indirecto lædi, vt obseruat Dionysius Gothofredus in l.quod autem 6.verbo ad diminuentes.ff. quæ in fraudem creditorum, ibi, *diminuendo fraudatur creditor directo, non acquirendo per indirectum*.

36 Quinimo sat est vt quocunque modo læsio penes ecclesias & clericos contingat directo, aut indirecto, & in consequentiã, vtroque enim casu damnum patiuntur, vt habetur in c.quanto 26.de priuilegijs, vbi ex prohibitione facta aduersus eos, qui molunt in molendinis, vel coquunt in furnis ecclesiæ violantur priuilegia ecclesiæ indirecto, vbi notant Canonistæ omnes, quod priuilegia ecclesiæ non sunt violanda etiam indirecto, & tradit Decius in c.ecclesia n. 179. vnde infertur, quod non benè dicunt aduersarij, dum putant, quod ex statuto prohibente ne subditi alienent in ecclesias, vel clericos, læsio ecclesiarum incidenter contingit, & in consequentiam: eo quod principaliter lex præcipiat subditis ne alienent stabilia; nam respõdetur, quod immo non in consequentiam fit damnum ecclesijs, sed principaliter cum expresse prohibeantur acquirere.

Secundo, quod etiam si ea læsio fuissent in consequentiam, id sat erat, vt dicatur lædi ecclesiastica libertas.

37 Tertio pro nostra sententia, quod non fiat distinctio inter bona quæsita, & acquirenda, & an dispositio tollat concessa per priuilegium, vel concessa ex iure canonico facit tex. in d. c.quanto 26. de priuilegijs, vbi statuta contra eos qui molunt in molendinis, vel in furnis ecclesię coquunt, dicuntur esse cõtra ecclesiam, & tamen illa prohibitio tollebat lucrum, & facultatem illud acquirendi, quod de iure communi competebat.

38 Quarto pro hac opinione fuit decisio Alexandri quarti in c.1.de immunit.eccles.lib.6. ad finem, ibi *hactenus acquisitis, vel in posterum acquirendis*, et ibi *acquisita iam, vel quæ deinceps acquirent aliquatenus coarctare*, et in c. ea enim 12.q.2.ibi *ea enim quæ ad beatißimæ ecclesiæ iura pertinent, vel post hæc forte peruenerint, tamquam ipsam sacrosanctam & religiosam ecclesiam, intacta conuenit venerabiliter custodiri*. Vides immunitatę eccle-

ecclesiasticam non solum esse in bonis iam quæsitis ecclesiæ, sed etiam in quærendis? Vnde Bart. in l. rescripto §. sciendum n. 5. de muner. & honor. minus bene loquutus est, & eius opinio est magis communiter improbata, de qua infra in solutione eorum argumentorum, quæ superius adducta sunt pro opinione Signoroli, & Bal. agendum est.

39 Quinto pro hac nostra sententia, quæ verissima, & communis est, vt testatur Illustris. Card. Tuschus d. to. 5. Pract. Concl. Iur. lit. L. verb. libertas ecclesiastica, nu. 93. & 94. vbi plures refert Authores, confert decisio Bonifacij Octaui in c. fin. de immunit. eccles. lib. 6. cuius verba sunt. *Eos qui temporale dominium obtinentes, subditis suis, ne prælatis, aut clericis, seu personis ecclesiasticis, quicquam vendant, aut emant aliquid ab eisdem, neque ipsis bladum molant, coquant panem, aut alia obsequia exhibere præsumant aliquando interdicunt: (cum talia in derogationem libertatis ecclesiasticæ præsumantur) eo ipso excommunicationis sententia decernimus subiacere.* Hæc decisio pro nostra sententia, notior est, quam Delia nostris, & apertior, vt nulla tergiuersatione celari, & euadi possit: & si eam effugere conentur, Signorol. & sequaces. Signorol. d. consf. 21. n. 18. vbi inquit. Quod c. quæ in ecclesiarum, non facit vnam muscam, quia ibi laici disponere volebant de rebus ecclesiarum, quod non possunt, & in c. fin. de immunitate ecclesiarum lib. 6. concurrebant duo, quæ faciebant statutum malitiosum videlicet, quod erat facta specifica mentio ecclesiæ, & clericorum. Secundum, quod prohibitio erat generalis non restricta ad certum casum, & certas res, nempè ad bona stabilia, ita quod in d. c. fin. in totum tollebatur acquisitio; nam aduertendum est, quia fatentur quod quãdo tollitur in totum facultas, quæ de iure commũni competit ecclesijs, fit contra libertatem ecclesiasticam, in quo videntur sibi contrarij, cum in hoc argumento de quo agimus dicunt, quod est diuersa causa, quod statutum laicorum disponat de quæsitis ecclesiæ, vel requirendis, & dicunt quod est etiam diuersum, quod tollant priuilegia, aut ius commune. Cæterum in hac traditione, & solut. d. c. fin. aliud fatẽtur, dum agnoscũt, quod non est differentia inter quæsita, & quærenda, nec inter

pri-

priuilegia, & ius commune, quando prohibitio est generalis facta in ecclesijs, & clericis; verum de hoc intellectu ad d. c. fin. agemus in solutione argumentorum, ideo ad eum locum lectorem reijcimus.

Sexto facit pro nostra opinione, quod non sit facienda distinctio in hac materia, inter ius quæsitum, & quærendum; nã actus, & potentia sunt eiusdem naturæ, & ius quæsitum, & acquirendum ab ecclesia pendent a iurisdictione ecclesiastica, non seculari. Et si aliqua persona, ex iure suo, haberet potestatem acquirendi, & emendi bona in aliquo statu, non posset illa potentia, & facultas impediri per legem, præcipientem, quod nullus in eo statu possit illi personæ vendere bona; nam sic impediretur vti iure suo, et iniustè eo priuaretur, vt diximus supra in 3. iniustitia harum legum Venetarum.

Nec huius lucri ratio est a legibus contempta immò admissa, vt in lucro cessante disponitur, in l. 3. §. fin. ff. de eo, quod certo loco, & in c. peruenit de fideiussoribus, & in c. dilecti de foro competent, & in l. vt qui natura §. non tantum ff. de negotijs gestis, glos. c. conquestus 7. verbo, de feudo, de vsuris, cum latè adductis a Couarr. lib. 3. resolutionum c. 1. versic. huic iustissime, & c. 4.

Fateor tamen me plusquam par esset lectorem in hoc discursu, & argumento remorasse, verùm si omnia adamussim expendatur, apparebit maximè fuisse necessarium, cum vis, & neruus præcipuus aduersariorum sit, in hac differentia, quam instituunt inter quæsita, & quærenda, & inter ea quæ competunt ex priuilegijs, & ea quæ ex iure communi, vt sic possent defendere statuta, & leges laicorum aduersus libertatem ecclesiasticam, quæ res maximam habet difficultatem, propter mutua hinc in de motiua, tum etiam propter authoritatem plurimorum, tum propter materiæ magnitudinem, & arduitatem, quæ omnia rem difficilem reddũt, vt dicit Card. in repet. c. perpendimus n. 13. vers. ex his hæc quæstio.

Septimo hæc nostra opinio probatur, nam id dicitur contra libertatem ecclesiasticam per quod ecclesię, & clerici efficiuntur timidiores, & deterioris conditionis, quam laici, cum non

ecclesiasticam non solum esse in bonis iam quæsitis ecclesiæ, sed etiam in quærendis? Vnde Bart. in l. rescripto §. sciendum n. 5. de muner. & honor. minus bene loquutus est,& eius opinio est magis communiter improbata, de qua infra in solutione eorum argumentorum, quæ superius adducta sunt pro opinione Signoroli,& Bal. agendum est.

39 Quinto pro hac nostra sententia, quæ verissima, & communis est, vt testatur Illustriss. Card. Tuschus d. to. 5. Pract. Concl. Iur. lit. L. verb. libertas ecclesiastica, nu. 93. & 94. vbi plures refert Authores, confert decisio Bonifacij Octaui in c. fin. de immunit. eccles. lib. 6. cuius verba sunt. *Eos qui temporale dominium obtinentes, subditis suis, ne prælatis, aut clericis, seu personis ecclesiasticis, quicquam vendant, aut emant aliquid ab eisdem, neque ipsis bladum molant, coquant panem, aut alia obsequia exhibere præsumant aliquando interdicunt: (cum talia in derogationem libertatis ecclesiasticæ præsumantur) eo ipso excommunicationis sententia decernimus subiacere.* Hæc decisio pro nostra sententia, notior est, quam Delia nostris,& apertior, vt nulla tergiuersatione celari,& euadi possit:& si eam effugere conentur, Signorol. & sequaces. Signorol. d. cons. 21. n. 18. vbi inquit. Quod c. quæ in ecclesiarum, non facit vnam muscam, quia ibi laici disponere volebant de rebus ecclesiarum, quod non possunt, & in c. fin. de immunitate ecclesiarum lib. 6. concurrebant duo, quæ faciebant statutum malitiosum videlicet, quod erat facta specifica mentio ecclesiæ,& clericorum. Secundum, quod prohibitio erat generalis non restricta ad certum casum, & certas res, nempè ad bona stabilia, ita quod in d. c. fin. in totum tollebatur acquisitio; nam aduertendum est, quia fatentur quod quãdo tollitur in totum facultas, quæ de iure communi competit ecclesijs, fit contra libertatem ecclesiasticam, in quo videntur sibi contrarij, cum in hoc argumento de quo agimus dicunt, quod est diuersa causa, quod statutum laicorum disponat de quæsitis ecclesiæ, vel requirendis,& dicunt quod est etiam diuersum, quod tollant priuilegia, aut ius commune. Cæterum in hac traditione,& solut. d. c. fin. aliud fatẽtur, dum agnoscũt, quod non est differentia inter quæsita, & quærenda, nec inter pri-

priuilegia, & ius commune, quando prohibitio est generalis facta in ecclesijs, & clericis; verum de hoc intellectu ad d. c. fin. agemus in solutione argumentorum, ideo ad eum locum lectorem reijcimus.

40 Sexto facit pro nostra opinione, quod non sit facienda distinctio in hac materia, inter ius quæsitum, & quærendum; nã actus, & potentia sunt eiusdem naturæ, & ius quæsitum, & acquirendum ab ecclesia pendent a iurisdictione ecclesiastica, non seculari. Et si aliqua persona, ex iure suo, haberet potestatem acquirendi, & emendi bona in aliquo statu, non posset illa potentia, & facultas impediri per legem, præcipientem, quod nullus in eo statu possit illi personæ vendere bona; nam sic impediretur vti iure suo, et iniustè eo priuaretur, vt diximus supra in 2. iniustitia harum legum Venetarum.

41 Nec huius lucri ratio est a legibus contempta immò admissa, vt in lucro cessante disponitur, in l. 3. §. fin. ff. de eo, quod certo loco, & in c. peruenit de fideiussoribus, & in c. dilecti de foro competent, & in l. vt qui natura §. non tantum ff. de negotijs gestis, glos. c. conquestus 7. verbo, de feudo, de vsuris, cum latè adductis a Couarr. lib. 3. resolutionum c. 1. versic. huic iustissime, & c. 4.

Fateor tamen me plusquam par esset lectorem in hoc discursu, & argumento remorasse, verùm si omnia adamussim expendatur, apparebit maximè fuisse necessarium, cum vis, & neruus præcipuus aduersariorum sit, in hac differentia, quam instituunt inter quæsita, & quærenda, & inter ea quæ competunt ex priuilegijs, & ea quæ ex iure communi, vt sic possent defendere statuta, & leges laicorum aduersus libertatem ecclesiasticam, quæ res maximam habet difficultatem, propter mutua hinc in de motiua, tum etiam propter authoritatem plurimorum, tum propter materiæ magnitudinem, & arduitatem, quæ omnia rem difficilem reddũt, vt dicit Card. in repet. c. perpendimus n. 13. vers. ex his hæc quæstio.

42 Septimo hæc nostra opinio probatur, nam id dicitur contra libertatem ecclesiasticam per quod ecclesię, & clerici efficiuntur timidiores, & deterioris conditionis, quam laici, cum non

debeant minus bene, quam laici tractari, c. non minus, de immunit. ecclesiast. aliàs eorum priuilegia sibi nocerent, si ea ratione, quod a tributis sint immunes grauentur, & arceantur a iure acquirendi, quo cæteri laici vtuntur contra regulam, quod fauore alicuius introductum est, non debet in eius damnum retorqueri, & obseruant Card. c. perpendimus nu. 13. Felynus c. ecclesia nu. 111. & a nobis supra extat probatum in secundo præludio.

Tum etiam, quia negari non potest esse huiusmodi leges contra pietatem Christianã, & in maximam Ecclesiæ Catholicæ iniuriam, si ab eo, ad quod mimi, & buffones, admittuntur, ecclesia excludatur; quæ deterioris conditionis per dictas leges efficitur, vt obseruat Pechius de ammortizatione c. 6. ad finem, & D. Ambrosius vbi supra. Denique dicimus, quod in omnibus dictis legibus Venetis defuit potestas, & iurisdictio circa ecclesias, et personas ecclesiasticas; et ita ex hoc solo capite corruunt dictæ leges.

§. Sextus, in quo diluuntur argumenta contraria.

SVMMARIVM.

1 *Ad primũ ex authoritate Signoroli, & Baldi respondetur, quia est magis communiter reprobata.*

2 *Statutum quod bona librata non transeant in ecclesiam, non valet.*

3 *Ad secundum argumentum, quod Princeps potest inhabilitare subditos ad contrahendum, & distinguuntur tres casus. Primus, quando lex est generalis, quoad clericos, & laicos; vbi adducuntur aliqua exempla legum Castellanorum.*

4 *Secundus casus, quando lex inhabilitat subditos ne contrahant cum non subditis, quæ quoad laicos tenet.*

5 *Tertius casus, quando lex prohibet cum clericis contrahere sine licentia Principis.*

6 *Respondetur ad id, quod dicitur, quod inhabilitas est laicorum, & quod hæc est principalis mens legis, & quod est principale intentum dicitur, quod attendenda est mens, non verba.*

7 Osten-

31 *Respondetur ad legem Titio centum. §. Titio centum, el 1. & 2. de condition. & demonstrat.*
32 *Respondetur ad argumentum, quod dictæ leges non tollunt in totum facultatem acquirendi, sed in certo casu.*
33 *Agitur de intellectu c. quæ in ecclesiarum, & c. ecclesia S. Mariæ, & c. quanto, de priuilegijs.*
34 *Expenditur decisio c. fin. de immunit. eccles. lib. 6.*
35 *Prosequitur circa d. c. fin.*
36 *Ad hoc vt dicatur violata libertas non est necesse, quod concurrant duo requisita Signoroli.*
37 *Opinio Signoroli non bene adaptatur ad l. 2.*
38 *Agitur de c. quanto, de priuilegijs.*
39 *Agitur de lege tertia Veneta.*
40 *Lex tertia Veneta, quæ loquitur de bonis stabilibus, potest dici quod sit generalis.*
41 *Respondetur ad statutum, quod auget legitimam filiorum.*
42 *Respondetur ad argumentum, quod non infertur magnum præiudicium per dictas leges.*
43 *Quando læsio inducit contemptum, etiam modica consideratur.*
44 *Quod lex 2. Veneta disponit de ea re, cuius dispositio spectat ad ecclesiam.*
45 *Respondetur ad exemplum de armis, & de fundis in compendio positis, & de domo destinata ad vsum publicum.*
46 *Respondetur ad l. scio ff. de restitutione in integrum.*
47 *Respondetur ad argumentum, quod dant formam contractibus laicorum.*
48 *Quod forma contrahendi data laicis, magis lædit libertatem ecclesiasticam.*
49 *Agitur de obtinenda licentia a Senatu.*
50 *Respondetur ad quintum argumentum, de pacto ad legem, & a testatore.*
51 *Respondetur ad id, quod dicitur, quod sententia iudicis potest fieri prohibitio.*
52 *Respondetur ad sextum argumentum, quod leges sunt de bono publico, & quod id spectat ad Principem.*
53 *Quæ ecclesiis donantur redeunt ad primum dominum: vbi agitur de dominio Pontificis, & de donatione Constantini.*
54 *Lex 2. Veneta est contra ius diuinum, & humanum.*
55 *Etiam si adsit bonum publicum Princeps non potest statuere cōtra ecclesias, & clericos.*
56 *Bona clericorum gaudent immunitate.*
57 *Quando leges illæ essent de bono publico non tenent clericos, ex vi legis,*

legis, sed ex vi rationis, & a suo iudice sunt cogendi.
58 Necessitas dispenendi non tribuit iurisdictionem.
59 Si erat necessitas publica debuissent recurrere ad Papam, & petere confirmationem.
60 Respondetur ad vltimum argumentum, quod non tollunt priuilegia.
61 Traditur noua resolutio quomodo dicatur aliquid competere ecclesiis, & quando dicatur fieri contra earum libertatem.
62 Prima opinio Franc. de Albergot. negatiua.
63 Opinio Caiet.
64 Opinio Bart. & Bald. & refertur distinctio Caccialupi.
65 Prosequitur ead. distinctio.
66 Quod quando tollitur ecclesiis, quod competit de iure communi fit contra libertatem ecclesiasticam, & ibi agi de intellectu c. fin. de immunit. eccles. lib. 6.
67 An statuta de quibus in d. c. fin. sint directe, vel indirecte contra ecclesiam, & nu. 68.
69 Quando statuto dicantur formaliter contra libertatem eccles.
70 Prosequitur circa idem, quod directe sunt contra libertatem eccles. & prosequitur vsque ad nu. 75.
76 Iterum explicatur text. in d. c. fin.
77 Quod dictæ leges Venetæ sint contra libertatem ecclesiasticam directe.
78 Exploditur quidam imaginarius intellectus cuiusdam moderni, quod prosequitur vsque ad nu. 82.

Diluuntur argumenta adducta in principio huius secundæ quæstionis pro opinione Signoroli, & Baldi.

ET non obstat authoritas Signoroli, & Baldi, & aliorum, quorum superius in principio huius quæstionis meminimus; nam eorum opinio est magis communiter improbata, vt diximus cum Bart. in d. §. diui, nu. 12. & contra Bald. d. c. quæ in ecclesiarum, tenent relati a Zauallos in lib. practicar. quæstion. q. 37. nu. 26. & pro opinione Bart. contra Bald. stat Petrus Pechius de ammortizatione c. 6. vers. cæterum. Alex. d. §. diui, nu. 11. & 12. & ibi Iason. n. 75. & 81. & est communis per Decium d. c. ecclesia nu. 149. & Corras. d. §. diui, nu. 80.

Fer-

Ferdinan. Loazes ibi nu. 157. qui dicunt *quod opinio Bald. confunditur per text, in c. fin. de immunit. eccles. lib. 6.* & dicit idem

2 Bald. l. cunctos populos C. de summ. Trinit. in principio, *quod non valet statutum prohibens, quod bona alienata non transeant in ecclesiam*, & accedit Baptista de sancto Seuerino in repetit. l. omnes populi, de iust. & iur. col. 12. Decius c. ecclesia n. 191.

3 Non obstat primum argumentum, quo dicebamus, posse Principem inhabilitare subditos ad contrahendum, & testandum, & nouam formam inducere in contractibus eorum obseruandam: ad quam clerici cum laicis contrahentes teneantur, si eos sibi obligatos esse velint, & vt ipsi clerici: laicis etiã obligentur.

Huic difficultati respondeo, constituendo tres casus. Primus, quando lex generaliter disponit, vt nullus possit contrahere cum aliqua personã, sine certa solemnitate, & forma obseruata, vt in exemplis ibi positis, quod minor triginta annorum, vel mulier maritata non contrahant, nec alienent sine decreto, aut consensu consanguineorum; in isto casu lex est generalis, tam quoad laicos, quam clericos, volentes cum illis contrahere, nam tenentur obseruare illam formam, & solemnitatem, nec in hoc offenditur iurisdictio ecclesiastica, cũ lex non disponat de clerico alienante, nec etiam læditur libertas ecclesiastica, cum sit lex illa generalis ad omnes, nec per eam efficiuntur clerici timidiores, aut deterioris conditionis, quam laici. Et erit aliud exemplum in l. nostra regia 16. tit. 11. lib. 5. recopilationis; vbi prohibetur emi a seruis, & in l. 17. eod. tit. ne quis emat granum anticipata pecunia, & in l. 19. eod. tit. ne quis emat granum ad reuendendum, & idem in pragmatica, quæ certum pretium constituit pro quolibet sacco grani, vt in tit. 25. lib. 5. recopilationis, vt ibi in l. 1. glo. 1. obseruauit Ioannes Mattienso, non ex rationibus ibi adductis, sed quia hæc lex, non offendit iurisdictionem ecclesiæ, nec reddit clericos deteriores, quam cæteros laicos; nam ex vi rationis clericos obligat, non ex vi legis, vt infra dicemus, quando est agendum de lege lata propter bonum publicum, & ideo non compellitur a iudice laico, sed a suo iudice ecclesiastico,

vt ibi dicemus. Sunt & alia exempla in toto C. quæ res vendi non possunt. & in his terminis loquitur Romanus cons. 166. vbi loquitur in alienatione facta a minori, sine solemnitate in ecclesiam, & ita procedunt exempla tradita in hoc primo argumento aduersariorum, & quæ tradunt Salycetus, & Alciatus nu. 13. in Authen. cassa. Abb. in c. ecclesia in reper. nu. 42. & 43. & ibi Decius nu. 255. & Felynus 8. q. idem Abb. in c. quod clericis nu. 26. de foro competenti.

4 Secundus casus est, quando lex non ita est generalis prohibitoria, quoad omnes personas, sed tantum prohibet de certis personis, vt cum illis non contrahatur, neuè in eis fiat alienatio: vt si statutum prohibeat, vt nullus subditus vendat, aut alienet bona stabilia in non subditum, sine certa forma, & solemnitate, puta sine licentia Principis, aut Senatus, vel nisi prius soluatur certa quantitas. In isto casu lex illa locum habebit contra non subditum laicum, vt docent Bart. & Doctores d. §. diui, nu. 12. nam licet ille non sit de iurisdictione statuentis, est tamen de iurisdictione seculari, nec ab ea est exemptus, posset q. illam prorogare, & sat est, quod alienans sit de iurisdictione legislatoris, quæ prohibitio locum habet etiam in testamento secundum Bald. cons. 253. lib. 3. & de isto secundo casu loquitur lex vnica C. ne liceat habitato. Metrocomiæ loca sua in extraneum transferri lib. 11. Codicis.

5 Tertius casus est, quando lex prohibitiua solum prohibet alienationem fieri in ecclesiam, vel clericos, sine certa solemnitate, aut licentia Principis; nam hæc lex non tenet, quia inhabilitat clericum, & ecclesiam, exemptam, & priuilegiatam a seculari iurisditione, & quia est contra libertatem ecclesiasticam, cum ipsi soli clerici, & personæ ecclesiasticæ prohibeantur, non cæteri laici, & ita fiunt deterioris conditionis, & efficiuntur timidiores, quam laici, quod videtur præsensisse Oldradus a Federico relatus, cons. 85. statuto ciuitatis Perusij, col. 2. vers. non obstat determinatio, & tradit Belluga non relato Oldraldo, nec Federico in speculo Princip. Rubr. 14. §. veniamus nu. 31. & in hoc casu statutum directo, & principaliter

fit

sit propter clericos,& ecclesias, ne stabilia acquirant: & vt excludantur a beneficio,quo cæteri ciues admittuntur. & in specie dicit Ioannes Crotus in S. diui. n. 180. *quod quando specifice prohibeatur commercium cum clericis, & nullos alios excludit a cōmercio subditorum præsumitur, potius emanasse odio clericorum, quā ob vtilitatem publicam, ideo non valet*:.& ex forma prohibitionis colligitur,quod sit in derogationem libertatis ecclesiasticæ,ex quo de clericis tantùm est facta mentio, vt habetur in c.fin. de immunit.ecclef.lib.6.& tradit Card.in d.c.perpendimus n.13. vers.ex his hæc quæstio,in fine,& Abb.in repet. d. c. ecclesia S. Mariæ n.37.vers.item puto,vbi dicit, *si statutum laicorum disponeret specificè de ecclesiis, vel clericis, prohibendo, vel præcipiendo, vel vetando, vel formam in agendis per clericos dando, non valeret*, nam,vt ipse dicit eod.n.37. vers.& ad hoc, *quod tunc non valet, ne notetur superioretas in statuente, & habemus hoc in d.c. fin. de immunit.eccles.*

6 Nec dicatur, quod dictæ leges Venetæ non inducunt inhabilitatem clericis, sed laicis sibi subditis, prohibendo illis, ne bona stabilia clericis vendant, propter bonum commune, &, cum hæc sit principalis intentio legum, ea attendi debet, non verò quod in consequentiam ecclesiæ, vel clerici damnum patiantur. Nam respondetur, quod quando leges prohibent alienationem rerum stabilium,fieri in non subditum, licet verba dirigantur in subditos alienare volentes, tamen intentio, & prohibitio dirigitur in ecclesiam,& clericos, reddendo eos incapaces: & potius debet attendi in quem intentio dirigatur, quam in quem verba fiant,l. cum pater 77.S. donationis delegat.2.ibi,*respondi,non enim quæri oportet, cum quo de supremis quis loquatur:sed in quem voluntatis intentio dirigatur.* Et in l. peto, & in l.miles delegat. 2. nam multoties vnus in dispositione exprimitur, & ad alium verè effectus dirigitur per obliquum, & hoc debet attendi,non persona interposita, vel expressa l. 4. S. nunc de effectu l.si quis rerum S.primo,de liberat.legat.l. cum dote ff. ad legem falcidiam, & in terminis nostræ quæstionis habemus tex.in c.quāto 26.de priuil. qui loquitur in terminis prohibitionis, vt aduertit Abb.in repet.d. c. ecclesia S. Mariæ

nu.31.

n.31. ad finem. Et sic quamuis leges Venetæ nullam facerent mentionem de ecclesijs, & clericis, tamen, cum earum mens fuerit arcere ecclesias, & clericos ab acquisitione rerum stabilium, ea intentio est expetenda, potius quam in quem verba diriguntur.

7 Secundo respondeo, quod in dictis legibus, in prima earum verba, & mens diriguntur in ecclesias, & personas ecclesiasticas, prohibendo ne vnquam acquirant dominium vtile, qualitercunq. deuoluatur ad directum, iure dominico, & sic cessat argumentum adductum pro validitate dictarum legum.

Tertio dicimus, quod legis secundæ Venetæ verba, & mens diriguntur in ecclesiam, & etiam clericos; prohibet enim non modo laicos, sed etiam clericos ædificare ecclesias, & pia loca. quæ certè duæ leges 1. & 2. nullum dubium possunt recipere, quin sint nullæ, ex defectu iurisditionis; & negari nullo modo potest, quod sint contra libertatem ecclesiasticam, & iniustæ; superius est dictum circa iniustitiam, & nullitatem earum legum.

8 Nec minus dubitari potest de tertia lege, quæ expresse præcipit sub pœna priuationis, et nullitatis, vt nullus possit alienare bona stabilia quocunq. titulo in ecclesias, et personas ecclesiasticas, nec in pios vsus, nec ea obligare. Ecce vbi expresse clerici, et ecclesię, et loca pia prohibentur bona stabilia acquirere; nam licet verba prohibitiua dirigantur in subditos, tamen ex natura correlatiuorum, si subditus prohibetur alienare in ecclesias etc. ecclesia etiam prohibetur emere, aut acquirere, vt cum iudicio obseruauit Alex. ad Bart. l. fin. C. de exact. tributorum lib. 10. quem sequitur Purpuratus in additionibus ad Iasonem in l. filius familias §. diui. n. 80. littera B.

9 Vnde, cum dictæ leges expresse prohibeant bona stabilia alienari in fauorem ecclesiæ &c. stamus in decisione iuris canonici reprobantis has leges; de quibus iuribus supra egimus in hac secunda quæstione circa opinionem Bart.

Nec refert, quod hæ leges fiant bona, vel mala intentione, vt dicebat Ioann. Dried. supra relatus in 1. assert. §. 4. n. 7. nam respondetur, quod sola ecclesia, & personæ ecclesiasticæ per-

dictas leges excluduntur; & quod ea potissima harum legum causa fuit, vt ecclesia non acquireret bona stabilia, vt ait Papa in §.479. & certè vnde ecclesia vulnus accipiat, non multū interest vt dicit Petrus Pechius de amortiz. c. 6. sat enim est quod maximum vulnus ecclesijs, & ecclesiasticis infertur, & quod caput ecclesiasticæ libertatis obtunditur; nec bona, aut mala intentio agentis mutat actus substantiam, nec eum in alia, & diuersa specie constituit, licet augeat, vel minuat malitiam agentis, vt post. D. Thomam 1.2.q. 18. ar. 10. & 11. tradit Victoria in summa tit. de Sacramento pœnitentiæ, n. 176. Nauarrus in manuali confessariorum, nono præludio, n. 6. & c. 6. n. 7. lex enim tam punit delicta ex ignorantia, quam ex malicia cōmissa l. 1. ff. de legibus: nec aliqua legitima excusatio causari potest maxime circa primam, & secundam legem, ad tradita per Bald. in c. quæ in ecclesiarum n. 1. vers. sed pone populus, de constitutionibus.

10 Secundo respondetur, quod licet deficiente mala intentione, nō videatur lędi libertas ecclesiastica formaliter, sed materialiter; tamen ex quo per dictas leges notabiliter læditur ecclesiastica libertas, actus redit in naturam suæ formæ, & perinde est, ac si malo animo fierent, & incurritur sacrilegium formaliter, & est peccatum mortale, vt docet Caietanus in summa, verbo, contemptus in moralibus, vers. qui vero: & agens de libertate ecclesiastica idem verbo, immunitas ecclesiastica, vers. quinto.

Tertio respondetur, quod bona, vel mala intentio sumitur ex ipso opere statuti, ita quod si opus, quod statuitur per se (hoc est suapte natura) tendit contra libertatem ecclesiasticā, statutum est contra illam si autem per se, non tendit contra libertatem ecclesiasticam, statutum ex se non est contra illam; quāuis contingere possit, quod ex intentione statuentis fuerit contra illam ex odio, vel mala intentione in libertatem ecclesiasticam. Discernere autem actum ex sua natura tendentē contra libertatem ecclesiasticam, non est difficile scientibus, quod idem est per se seu, ex propria natura ex intentione, vt docet idem Caietanus verbo excomm. cap. 31. vers. 6. cum itaque

 144

dictæ leges ex se,& ex sua natura sint contra libertatem ecclesiæ, necessario dicendum est, quod sunt vere ex se contra illam. nec refert bonus, vel malus animus statuentium, cum re vera quod statuunt, maxime nocet ecclesiæ libertati; nam vt idem Caietanus dicit d. verbo, immunitas ecclesiastica, versic. discernendum, *Ex duobus debet hoc constare; primo ex natura, quātitate, & qualitate iniuriæ, seu damni illati; secundo ex vinculo prohibitionis praecepti, Nam si opus sit notabiliter iniuriosum; aut nocitum, non euaditur sacrilegium,* & paulo infra *& per oppositum quando opus non est notabiliter nociuum, seu iniuriosum, & arcto vinculo praecepti non subest, licet sub immunitate ecclesiæ cōtineatur, si desit contemptus, non est mortale peccatum, quia nec formaliter, quia non ex intentione, nec materialiter sacrilegium inuenitur rediēs ad naturam suæ formæ: sed velut imperfectum quid in hoc genere reliquitur peccatum veniale,* hæc Caietanus. Cæterum quis non videt quam grauiter, & iniuriosè læditur libertas ecclesiæ ex dictis legibus, quæ tot, ac tantas injurias continent, & circa hanc difficultatem videlicet, quod non sufficiat quod statuentes protestatur, quod non intendunt prædicta facere nisi de iure: tradit Lapus allegat. 92. n. 9. Felyn. c. ecclesia S. Mariæ n. 109. verb. 3. remedio.

11 Nec etiam obstat, quod de hac re aliæ leges ab Imperatoribus fuerint latæ, de quibus in primo argumento.

Nam primo respondetur vno verbo, quod omnes fuerunt iniustæ, & iniquæ, nec ad illas faciendas Imperatores habuisse iurisdictionem, nec authoritatem: vt dicemus infra quando agemus, quod clerici sunt liberi a iurisdictione laicorum.

Secundo in specie respond. vnicuique dictarum legum Imperialium, & primo ad legem secundam tit. 2. lib. 16. Codicis Theodosiani, & ad l. nullam 27. eod. tit. quod hæ leges fuerunt abrogatæ Veronæ per eosdem Imperatores, vt patet ex l. legem 28. eod. tit. & lib. & per Martianum Imperatorem in nouellis ab eo latis tit. de testamentis clericorum lib. 3. immo dicimus quod dictæ leges non fuerunt ita generales, prout sunt leges Venetorum: immo, & apud Ethnicos non erat prohibitum legari sacerdotibus l. Annua 20. §. Attitia ibi sacerdoti de ann.

 legat.

legat. nec Deo legari prohibitum erat l. I. §. ad municipium, ff. ad legem falcidiam, ibi *quæ Deo relinquuntur*.

Nec obstat, quod dicit Cuiacius, quod nonnulli Imperatores prohibuerunt relinqui aliquid Collegijs Christianorum; nam respond. quod non fuit illa prohibitio ita grauis, nec ex quocunque tit. prout disponunt leges Venetæ, & postea fuerunt abrogatæ, cum non fuerint positæ in Codice Iustiniani Imperatoris; immo ibi fuit posita lex Constantini, quæ permittebat Collegijs, & ecclesijs legari, l. I. C. de sacrosanct. ecclesijs, & donari ecclesijs, vt in l. fin. C. eodem, & aliæ multæ leges illius tituli, quæ approbant huiusmodi relicta. & donationes, & de istis legibus conqueritur D. Hieronymus in loco superius allegato, quibus peiores sunt Venetæ leges: vtpote quia maior, & vniuersalis sit earum prohibitio erga ecclesias, & personas ecclesiasticas; quas si D. Hieronymus vidisset, quam aduersus eas querelam excitasset! & magis conqueritur Diuus ille, quod clerici legem illam meruerint; & tamen, vt ibi dicitur *ex fideicommisso poterunt hæreditatem capere*; appellatq. illam legem seueram, & crudelem. & D. etiam Ambros. lib. 2. epistolarum epist. 12. ad Valentinianum Imperatorem, conqueritur de his legibus: in qua epistola agit de tribus capitibus relatis a Symmacho Præfecto Vrbis ad Imperatorem Valentinianum. primum cap. de reddenda Religione Ethnicorum. secundum, quod sacerdotibus, & Virginibus Vestalibus emolumenta tribuenda sint. tertium, quod emolumentis sacerdotum negatis, fames sequuta publica sit. & circa secundum de emolumentis Virginum Vestalium, & sacerdotum gentilium, inquit; *Aut si arbitrantur solis Vestalibus conferendum, non pudet, vt qui totum sibi sub Imperatoribus gentilibus vendicarunt, idem sub Principibus Christianis non putent nobis sortem debere esse communem? Sacerdotibus quoque suis, & ministris queruntur alimenta publica non præberi. Quantus hinc verborum tumultus increpuit? At contra nobis etiam priuatæ successionis emolumenta recentibus legibus denegantur, & nemo conqueritur. Non enim putamus iniuriam, quia dispendium non dolemus. Si priuilegium quærat*

sacerdos, vt onus curiale declinet patria, atque auita & omnium facultatum possessione cedendum est. Quomodo hanc gentiles, si haberent, ingrauarent querelam, quod sacerdos ferias ministerij sui emat totius patrimonij sui damno, & priuatus vniuersæ commoditatis dispendio; vsum publici mercatur obsequij: prætendens communis salutis excubias: domesticæ inopiæ se mercede soletur. quia ministerium non vendidit, sed gratiam comparauit. Conferte causas. Vos excusare vultis decurionem: cum ecclesiæ excusare non liceat sacerdotem. Scribuntur testamenta templorum ministris, nullus excipitur profanus, nullus vltimæ conditionis, nullus prodigus verecundiæ; soli ex omnibus clerico, commune ius clauditur, a quo solo, pro omnibus votum commune suscipitur, officium commune defertur: nulla legata, vel grauium viduarum, nulla donatio. Et vbi in moribus culpa non deprehenditur: tamen officio mulcta præscribitur. Quod sacerdotibus fani legauerit christiana vidua, valet: quod ministris Dei, non valet? Hæc Diuus Ambrosius. & paulo inferius subijcit, quod respondebant gentiles, ibi: *Sed referunt ea, quæ donata, vel relicta sunt ecclesiæ, non esse temerata.* Respondet Diuus Ambrosius, *dicant, & ipsi quis templis dona detraxerit, quod factum est christianis. Quæ si facta essent gentilibus, redderetur potius, quam inferretur iniuria. Nunccine demum iustitia prætenditur, æquitas postulatur?* Hactenus Diuus Ambrosius, cuius verba libuit hic referre, vt videant DD. Veneti, quid sanctissimus vir ille, de suis legibus, si eas videret, scriberet, qualsuè querelas excitaret; cum deteriores sint leges Venetæ contra ecclesiam, & clerum, quàm leges Imperatoris Valentiniani. Nam prima lex dicti Imperatoris, quæ est vigesima, de solis ecclesiasticis personis agat, ne hæreditatem accipiant, & l. 27. solam Diaconissam, quæ liberos habebat prohibet scribere hæredem ecclesiam, clericum, & pauperes. Quam longo interuallo maior sit Venetorum legum prohibitio, ex ipsismet apparet, negantes id, quod histrionibus, & buffonibus permissum esse voluere. Sed de eis hactenus. ne Crabronum aculeos irritasse videar; hoc vnum mihi certum sit, quod propter querelam Diui

Am-

Ambrosij Imperator ille pijssimus suam in meliorem senten-tiam mutauit, prædictas leges 20. & 27. abrogando lege Veronæ lata: quæ incipit *legem*, quæ est 28. eod. tit. 2. de Episc. & clericis lib. 16. Codicis Theodosiani, memor verborum, quæ in eadem epistola scripsit vir ille sanctissimus: *Nullus* inquit *pudor est ad meliora transire*. quod vtinam Veneti sequantur, vt eos non pudeat suum errorem corrigere.

12 Non obstat, quod ex sententia Labeonis refert Gellius de Virginibus Vestalibus lib. 1. noctium Attic. c. 12. in fine, cuius verba sunt. *Præterea in Commentarijs Labeonis, quæ ad duodecim tabulas composuit, ita scriptum est. Virgo Vestalis, neque hæres est cuiquam intestato, neque intestatæ quisquam; sed bona eius in publicum redigi aiunt:* (addit Gellius) *id quod iure fiat quæritur*. Et eadem lege agit Symmachus lib. 1. epist. 40. Vides Gellium dubitasse an ea lex iure fieri posset, quæ mitior est, quam eæ leges, de quibus agimus. Tum etiam, quod diuersa & melior causa est, nostræ religionis; nec sacerdotes antiqui nostris pares facere fas est; vt diximus supra cum D. Thoma lib. 1. de Regim. Princ. c. 14.

13 Tum etiam quod iure Romanorum licebat Deo templis, & sacerdotibus ex testamento capere, vt supra dictum est l. Annua 20. §. 1. de ann. legat. ibi, *Attitia fideicommissum his verbis reliquit. Quisquis mihi hæres erit fidei eius committo, vt det ex redditu cenaculi mei, & horrei, post obitum sacerdoti, & Gerophilaco, & libertis, qui in illo templo erunt denaria decem, die nundinarum, quas ibi posui*; hoc autem annuum legatum erat perpetuum, vt ibi habetur, & docet Cuiacius ad l. 16. ff. de verb. obligat. Nec dicatur, quod ibi relictum erat de rebus mobili-

14 bus; *nam annuus redditus perpetuus inter bona immobilia reputatur*, l. si quis Inquilinus de legat. 1. l. inuenimus nulli, vbi glo. verbo annonas, vbi Bart. Bald. & Paulus C. de sacrosan. eccl. Tiraquellus de retract. linagier. §. 1. glo. 6. nu. 4. & 5. Matienzus l. 7. tit. 11. glo. 1. nu. 18. lib. 5. recopilat. & sic ex dicta l. annua, constat posse immobilia legare; immo sine distinctione, an bona legata sint mobilia, vel immobilia habemus l. 1. §. ad municip. ff. ad legem falcid. ibi *etiam & quæ Deo relinquuntur.*

15 Quod

15 Quod attinet ad leges Imperatorum Romani senioris, & Nicephori Phocæ: dicimus quod leges abrogatæ sunt per Imperatorem Basilium Porphyrogennetam, refert Dionysius Gottofredus in Constitutionibus Imperatorijs, post nouellas Iustiniani, qui titulus est, Basilij Porphyrogennetæ in hæc verba: *Quam quidem nouellam* (referuntur hæc verba ad nouellam Nicephori Phocæ præcedentem) *Porphyrogenneta dominus Basilius iunior sua nouella substulit Mense Aprili edita indictione* 1, 1
Anno 6495. *Quæ & hæc expresse continet Imperium nostrum, quod à Deo profectum est, cum & à Monachis, quorum pietas & virtus est testata, & à multis alijs legem de Dei ecclesijs, & sanctis domibus, vel potius contra Dei ecclesias, & sanctas eorum domos à domino Nicephoro, qui Imperium inuasit, conditam præsentium malorum causam fuisse, & radicem, & vniuersalis huius subuersionis, & confusionis (vt quæ ad iniuriam, & contumeliam non solum ecclesiarum, & sanctarum domorum, sed etiam Dei ipsius facta sit.) intellexisset, & maxime cum id re ipsa expertum esset, ex quo enim hæc lex est obseruata, nil boni penitus in hodiernum vsque diem vitæ nostræ occurrit: sed contra, nullum penitus calamitatis genus defuit. Statuimus per præsentem auream bullam, vt lex prædicta ab hoc præsenti die cesset, & deinceps infirma, & irrita permaneat, & locum habeant, & in vsu sint, quæ de Dei ecclesijs, & sanctis, & religiosis domibus facta sunt leges*; circa quam est notandum, quod Nicephorus lege constituerat duo, ne ecclesiæ prædijs locupletentur; secundo, quod de nouo ecclesiæ, monasteria, aut loca pia ne fiant sine Principis licentia: quam legem videntur sequuti Venetus Dux, et Senatus, quos memores esse oporteret reuocatas esse per Basilium, atque etiam malorum, quæ in Imperium sequuta sunt, vt ibi Basilius refert ex obseruatione dictæ legis Nicephoris qui impietatis pœnas Deo pendit; obijt enim lethaliter vulneratus confractis maxillis, auulsis dentibus, abscissoq. capite, quod per fenestram, populo ostensum fuisse, testatur Ioannes Zonaras, Annalium Græcorum Imperatorum 3. tom. in Nicephoro Phoca, vt in quocumque Deum offendit puniretur, nempe ore, lingua, et capite, vt de Aduocatis dicit Accursius in §. item surdus. qui-

bus non est permissum facere testamentum.

Rectior, & melior quàm Nicephori est alia Romani Argiri constitutio, qua ecclesiæ Constantinopolitanę quotannis pendi ex ærario Imperatorio octoginta auri libras, iussit, vt habetur post nouellas Iustiniani inter constitutiones Imperatorias, qui Imperator, & munificentissimum monasterium instituit, vt tradit Ioannes Zonaras 3. tom. Annalium.

16 Nec refert, quod Nicephori constitutio fuerit innouata ab Emanuele Comnenio, vt testatur reliquit Niceta Chomnieta, cum melius idem Emanuel se gesserit circa Dei cultum in nouella eiusdem c. 9. tum etiam, quod vt diximus de his rebus nulla fuit, neq. est apud Principes seculares facultas, & iuris-

17 dictio disponendi. Nam & si antiquitus sine Principis, aut Pontificis Max. licentia apud Ethnicos non possent sacra loca fieri, vel religiosa, vt in l. sacra 9. §. 1. ff. de rer. diuis. & in l. ossa 8. ff. de relig. & sumpt. funer. & in l. si in eo 5. de mortuo inferēdo, & in l. fin. ff. vt in possessione legatorum; idq. etiam Imperatores Valens; Theodosius, & Archadius statuere in l. nemo 14. C. de religiosis, & sumptibus funerum, consecratio tamen a Pontifice fiebat §. sacræ, Instituta de rer. diuis. non autem prohibitum fuit, quin vnusquisq. ecclesiam fabricare, & ædificare posset absq. licentia Principis, & Pontificis Max. l. sancimus 46. §. si quidem C. de Episc. & cleric. & obseruat Petrus Belluga in speculo Princip. Rubr. 14. §. veniamus n. 2. & 3. allegat leg Annua 20. §. fin. de ann. legat. & l. 1. & fin. & l. sancimus 22. C. de sacrosanct. eccles. quæ non agunt de ædificatione ecclesiarum, sed de relictis, & donatis eisdem.

Id autem quod iure digestorum sine licentia Principis, & Pontificis erat statutum, antiquiori etiam iure ex l. Papiria prohibitum fuit, ne ædes sine iussu plebis consecrari possent, vt docet Vldericus Zasius in Catalogo legum antiquarum in l. Papiria de sacris agen. & hoc ius fuit etiam penes Consules, & Imperatores, docet Alex. ab Alexādro lib. 3. genialium dierum c. 16. verùm Iustinianus hoc totum arbitrio Episcopi reliquit, vt absque eius licentia nullus possit ecclesiam ædificare, vt in Auth. vt nullus fabricet oratorij domos, præter volunta-

tem

tem Episcopi coll. 5. & ibi Cuiacius, & tradit Iulianus Patritius const. 61. nam, vt inquit diuus Ambrosius epist. 13. ad Marcillinam sororem, & habetur in c. conuenior 21. §. ad Imperatorem 23.quæst.8.*ad Imperatorem palacia pertinent, ad sacerdotem ecclesia*, qua propter debuissent DD. Veneti se abstinere a dicta sua l.2. de ecclesiarum ædificat. nam vt inquit Iustinianus d.l.sancimus 18.C.de sacrosf.ecclesf.*cur enim facimus discrimen inter res diuinas, & humanas? & quare non competens prærogatiua cælesti fauori conseruetur?* maxime si aduertissent, quod per dictam legem arcent Christum Dominum a dominio, quod sibi quæreretur in ecclesijs ædificandis iuxta tradita per Innoc. in c.cum super electione,4.n.2.de causa possess.& proprietatis.

18 Nec etiam obstat lex Iustiniani Imperatoris in Auth. de alienatione, & emphyteo.§.1.nam respondetur, quod ibi non est lex aliqua lata, ne ecclesia acquirat, sed quod in materia emphyteotica (licet iure cautum nõ sit) tamen in praxi receptiss. resolutio est, quod non fiat in potentiorem alienatio, ita quod dominij directi conditio deterior fiat, vt de communi docet Clarus §.emphyteosis, quæst.22.potentiores autem personæ intelliguntur, quæ magis priuilegiatæ sunt; vt ecclesiæ, clerici, & milites: quæ ratio parum ad rem nostram confert, in qua inducitur maior prohibitio circa omnia bona stabilia contra ecclesiam.

19 Eadem ratione excluditur, & alia ratio, quam Signorolus, & alij desumunt ex feudo, quod non potest in piam causam relinqui; nam illud est, ne fiat deterius dominium directum domini feudi, & quia de feudo testari non potest, vt per Clarum §.feudum.quæst.40.vers.ex hac conclusione, in qua quæstione Clarus distinguit inter feuda hæreditaria, de quibus potest ad libitum disponere, & inter alia feuda.

20 Nec etiam obstat alia lex Regni Siciliæ, quæ alienationes rerum stabilium fieri prohibet in ecclesijs; nam ea lex reuocata fuit a Carolo 2. vt constat ex lib. constitut. & capitulorum vtriusque Siciliæ in cap.Caroli 2.incipiẽti.*Item statuimus, quod possessiones*, satisque esse arbitratus est si bona immobilia, cum onere suo ad ecclesiam transferant, iuxta l. pen. C. de exa-

 ctor.

ctor.tribut.lib.10. & iuxta doctrinam Bart.l.rescripto §.1.nu. 5. de muner. & honor. Et omnes hæ Constitutiones a Federico 2. & Carolo 4. tamquam contra libertatem ecclesiasticā, reuocatæ fuerunt, vt constat in Authen. cassa, & irrita C. de sacrosanct.eccles. & habetur copiosius in tom.3.Conciliorum ad finem Constantiensis Concilij, & tradit Ioannes Imbertus Rupellanus Forens. Institut.lib.4.c.6. Petrus Pechius de ammortizat. c.6. nu. 1. Quæ acquisitio bonorum stabilium religiosis permissa est a Concilio Tridentino sess.25.c. 3. de Regular.

21 Ammortizationis quoque leges, de quibus in primo argumento contrario, nil obstant. eas enim nonnulli (& malè) defendere conantur ex adductis in hoc primo argumento opinionis Signoroli & Bald. eo quod agant dictæ leges de bonis quærendis, non de quæsitis. quæ distinctio a nobis reiecta est. Alij (& deterius) vt est Belluga d.rubr.14.§.veniamus,nu.30. & 31. quia a principio omnia fuerunt Regis, & merito Rex in traditione rei [illegible] potuit apponere legem ammortizationis. sed hoc non potest substineri, quia Princeps non fuit dominus omnium bonorum sui Regni, sed quoad protectionem, & iurisdictionem, vt in l. benè a Zenone vbi glo. recepta C. de quadrie.præscript. nam Princeps a populo potestatem habet. §. sed quod Principi placuit, de iure natur. Alij (& melius) vt ibi per Bellugam nu.37. dicunt, quod hæ leges ammortizationis sunt mixtæ laicorum, & clericorum latæ in Comitijs Curiatis omnium statuum. Alij (& rectius) vt Pechius d.c. 6. id totum tribuit scientiæ, & patientiæ Pontificum, quæ ratio cessat in legibus Venetis.

22 Fuit, & aliquando apud nos in Regno Castellæ lex ammortizationis a Rege Ioanne 2. lata Pintiæ Anno 1442. scripta in libro ordinationum Regum Catholicorum l.7.tit.9.lib.5. ordinat. veter. Reg. Cathol. vbi cautum erat, ne quis alienaret bona immobilia in exemptos a Regia iurisdictione, quod si alienauerit rem immobilem, quinta pars valoris rei Regi daretur, quam imposuit super ipsis rebus, ita vt cum hoc onere transeant ad quoscumque iuxta doctrinam Bart. in l.rescripto

§.1. de muner. Quæ lex meritò a Catholico, & sapientissimo Rege, ac domino nostro Philippo 2. (cuius animam in pace apud Deum requiescere credimus) non fuit recopilata in noua recollectione legum nostrarum eius iussu ædita; immo fuit inde sublata, ac proinde correcta, iuxta prohemium illius collectionis, in qua habemus aliam legem, quæ est l.3.tit.3.lib.1. quæ prohibet leges fieri contra libertatem ecclesiasticam, vt obseruat Ioannes Mattienzo l.10.tit.11.glo.5.n.4. & 5. lib.5. recopilationis.

23 Neque obstat lex Mauritij Imperatoris, qua prohibebat milites monachos fieri. Nam Diuus Gregorius improbauit illã legem vti iniustam, vt tradit Illustriss. Card. Baronius loco citato, Anno 592. ad finem, & Anno 593. in Gregorio Magno.

Nec obstat lex Caroli Magni (quam ego non potui inuenire in Cap Caroli Magni) nam eadem pollet iniustitia.

Nec obstat decretum Theodorici Regis Gothorum de quo Cassiodorus lib. 2. Variarum, epist. 29. Adilæ V. S. Comiti, cuius meminit Menoch. cons. 1000. nu. 41. lib. 10. vbi tempore Diui Eustorgij Episcopi Mediolanen. Theodoricus Rex habebat iurisdictionem in clericos, & ecclesias. Nam respondetur, quod vis illa, qua Principes seculares, maxime Arriani, vsurpabãt iurisdictionem ecclesiasticam anno Christi 525. quo vixit ille Rex, durauit vsque ad tempora Iustiniani, & deinceps; nec tunc temporis ecclesiæ infantia poterat illi resistere: iure tamen similem iurisdictionem numquam habuere, vt probat ex multis locis Scripturæ, Concilijs, & sanctis Patribus Iodocus Coccius in thesauro catholico 1. par. lib.7. de hierarchia ecclesiastica art. 22.

24 Minime etiam obstat aliud fundamentum adductum ad probandum, quod non defuit iurisdictio in Principibus secularibus ad ferendas huiusmodi leges, quod sicut ecclesia potuit prohibere alienationem rerum suarum in laicos sine certa solemnitate, sic & Resp. in rebus profanis poterit clericos arcere ab earum emptione, & acquisitione, l. in quorum 24. ff. de pignoribus; nam respondetur, quod argumentum a simili facile diluitur, data etiam parua ~~definitione~~, vt docet distinctione

M 2 Eue-

Euerardus in Topycis legalibus loco a simili nu.3. quod autem distent Decreta Pontificia prohibentia alienationem ecclesiæ, ab his legibus patet. Nam prohibitio ecclesiastica generalis est, tam ad laicos, quam ad clericos, nec in alicuius odium facta, sed præstita forma, qua illa bona alienentur, sicut ea lex ciuilis formam constituit alienationi rerum minoris, cui ecclesia æquiparatur; nam minoris bona, et ecclesiæ sub administratoribus constituta sunt, ideoq. non libere fas est illis ea alienare l.non omni.C.de administratione tutorum. Cæterum laici suarum rerum maiorem curam habent, nec eas (credendum est) velle perdere. l. filiusfamilias.ff.de donation. ideoq. illis non est administratio interdicenda, nisi prodigalitatis vitio laborent. l. is cui bonis. ff. de verbor. oblig. l. in re mandata.C. mandati; tunc etiam, quia prohibitio ecclesiastica fit in rem non in personam, vt per Alciatum in Auth. cassa, et irrita nu.14.et ante eum Abb.c.quod clericis.nu.30.de foro compet.Decius.c.ecclesia S.Mariæ.n.266.de constit.

Cæterum leges Venetæ hanc laicis prohibent, non quia prodigi, nec in eorum gratiam et fauorem; sed potius, ne ecclesiæ, et clerici bona stabilia acquirant. Accedit, quod per has leges læditur iurisdictio ecclesiastica, quæ maior est seculari.c. cum inferior.de maiorit.et obedien.c.per venerabilem, qui filij sint legitimi; tum etiam. quod laici non sunt ita priuilegiati, vt ecclesiæ; et ex alijs pluribus differentijs, quæ inter bona ecclesiastica, et secularia quilibet iurisperitus inuenire poterit.

Diluuntur etiam argumenta adducta, ad probandum, quod dictæ leges non sunt contra libertatem ecclesiasticam, proposita in 2. cap. probationis aduersæ.

25 NOn, inquam, obstat primum argumentum, quod dictæ leges non disponunt de rebus quæsitis, sed quærendis. Nam hæc differentia explosa late a nobis est supra: Cui non

obstat authoritas Bald. allegata in rubr. de constitution. nu. 10. Vera enim non est, cum nitatur ea distinctione a nobis improbata inter quæsita, & quærenda bona.

16 Nec obstat authoritas Bart. in sæpe allegata l.rescripto.§. sciendum nu.5. de muner. & honor. quem sequuntur aliqui DD. relati a Surdo decis. 20.nu.11.Nam opinio Bart. nititur in illa reprobata distinctione de quæsitis, & quærendis, & licet Bartholum sequatur Iason. in l. filiusfamilias.§.diui.nu. 78. tamen contra Bartholum stant plures alij Doctores ab eodem Iasone relati in l. placet, C. de sacrosanct. eccles. secunda lect. nu. 21. & contra eum est verior, & communis opinio, vt post plures testatur Didacus Perez l. 1. tit.3. lib. 1. ordina. veter. pag.90. & Ioannes Mattienzo. l.10. tit. 11. lib. 5. nouæ recopilationis gloss. 5. nu.5. & tradit doctissimus Gregorius Lopez.l.55.tit.6. de clericis partit.1. verbo el Rey. & plures relati a Tiraquello de retractu linagier. §. 1. verbo l'achepteur, gloss. 3. a nu.11. & 17. Ioannes Guttirrez Practicarum quæst. lib. 2. q. 132. nu. 5. Hieron. Zauallos Practicarum quæst. communium contra communes q.37.nu.16. & q.142. & est verior, & tutior opinio, vt agnoscit Felynus in c. ecclesia S. Mariæ, nu.76. & ibi Decius nu. 52. Hieron. Cagnolus l. fin. C. de pactis.nu.148. & contra opinionem Bartholi, aduerto, quod statutum, de quo Bartholus disponit circa tempus futurum, quando bona transitum faciunt in personam priuilegiatam, nam debet attendi tempus exequutionis, non vero tempus in quo est factum statutum, vt docet Bald. in l. cunctos populos, nu.20. C. de summ.Trinit.& quia effectus statuti habet tractum successiuum, & exequutionem de futuro, scilicet quando bona venient in personam priuilegiatam, ad tradita per Tiraquellum, de iure primogeniorum.q.43. nu.13. Nam idem est fieri aliquid tempore inhabili, vel conferri in tempus inhabile, & e contra, ad tradita in l.in tempus ff.de hæred.instituen. & ad fundamenta adducta per Bart. respondit Geminian. in c.i. de immunit. eccles. & Hieron. Albanus in tract. de immunit.eccles.nu.70.

Ex

27 Ex eadem ratione non potest substineri opinio Bartoli, etiã si onus impositum sit inuariabile, & certum, & in certa quantitate; nam per ll. hoc fieri non potest in præiudicium ecclesiæ & clericorum, qui non debent grauari, eo quod sint immunes, & priuilegiati, ne eis priuilegia sint nociua; tum etiam, quia collecta est onus, quod personis imponitur secundum quantitatem possessionũ, & rerum, ita quod collectæ sunt onera mixta d.l. rescripto §. fin. de muner. & honor. & ita collecta, quantum ad obligationem est onus personale, & quantum ad quãtitatem est reale, quia persona est obligata pro quantitate rerum, ac pro inde quando imponitur onus ab statuto super rebus certũ, & inuariabile, id censetur fieri in fraudem ecclesiarum, & ita est eadem ratio, ac si esset onus variabile, & incertum, quod bene obseruauit Hieron. Albanus in tractat. de immunit. eccles. a principio, & maximè n. 70. quicquid contradicant alij, distinguendo, an onera certa, & firma, & inuariabilia sint, an verò incerta, & variabilia, vt per Abb. & alios in c. eccles. S. Mariæ; vbi Decius n. 215. Nec enim hæc distinctio admittenda est, quando per statutum onus soluendum imponitur in futurum, aliter si id fiat per speciale contractum Principis, vel contrahentium, vt obseruat Gregorius d. l. 55. verbo *el Rey lo huuiese defendido.* cum adductis a Matienzo in d. l. 11. tit. 10. lib. 5. recopilationis, gloss. 5. n. 5.

28 Vnde defecit Ioannes Dried. de libertate Christiana lib. 2. c. 3. ad finem, vers. vnde, dicens, quod prædia omnia sunt obligata pro tributis Reip. impositis, & imponendis, & cum hoc onere transeunt in ecclesiam.

Defecerunt etiam Bald. in l. si debitori C. de distraction. pignor. & Afflictus in const. Regni incipienti hac edictali tract. 2. dum dicunt, *quod bona alibrata in Catastro pro collectis transeunt cum illo onere in ecclesiam*; nam contrarium tenet Bald. Abb. & alij vt per Decium d. c. ecclesia nu. 216. & n. 191. & ante eos Bart. cons. 189. incipienti si aliqua possessio, quem sequitur Laudensis in tract. de fisco, vers. 116. incipienti, emptores redditum, & Ioannes Agnellus de votis ad cap. Caroli 2. Regis Siciliæ in c. incipienti, item statuimus quod clerici. vers. adde,

quod

quod si sit aliqua possessio. Et Sebastianus Neapodanus ad constitutionem eiusdem Caroli 2. incipien. item statuimus quod possessiones, & plures relati a Camillo Borrello in additionibus ad Bellugam n.31.littera P.

29 Si tamen esset aliquod onus reale, vt canõ emphyteothicũ, aut annuus redditus, vel si prædia essent patrimonialia Principis, vel fisci, pro quibus possessores fisco annuum redditum, & tributum certum soluunt, bene transirent illa bona ad ecclesiam cum illo onere reali, sic intelliges titulum C. sine censu, vel reliquis, & quæ tradit Menchaca d.§. 10. lib. 1. de successionum creatione n.652. Didacus Perez in l.1.tit. 3. lib. 1. ordinamen.pag.90. Mattienzus d. l.10.n.11. glos. 5. n.5. & quæ dicit Menochius cons.63. n. 11. lib. 1. & Mandellus Albensis cons.8. & ita est intelligenda l.3.tit.3.lib.1.recopilationis vers. *otro si, que la heredad, que fuere tributaria, en que sea el tributo appropiado a la heredad, qualquier clerigo, que la tal heredad comprare tributaria, que peche aquel tributo, que es appropiado, e anexo a la tal heredad*. idest, quod si fuerit res tributaria, quicunque clericus illius emptor, soluat illud tributum annexum, & proprium dictæ rei. Et ita intelligi debet constitutio, hac edictali lib.3. constitution. Regni Siciliæ tit. de reuocatione feudi, & in capitibus Caroli 2. Regis Siciliæ in c.incipienti. *item statuimus, quod possessiones*. Et in hoc casu est intelligenda lex, si diuina domus 8. C. de exaction.tribut.tit.19.lib.10.Codicis, quæ in hoc non est correcta, quicquid dicat Neapodanus d.c.item statuimus.

30 Vnde Bart.ipse præsentiens difficultatem suæ opinionis in d.l.rescripto §.sciendum, in hac quæst.submittit se determinationi sanctæ ecclesiæ, ex quibus satis manet resoluta difficultas Signoroli, & Baldi distinguentium, vtrum lædatur ecclesia in bonis quæsitis, an in quęrendis, & an lædatur in his, quę competunt de iure communi, an ex priuilegio.

Nec his obstat, quod tollere lucrum non est facere contra

31 libertatem ecclesiasticam, ex allegata lege Titio centum §. Titio centum, el primiero, & 2. de condition. & demonstration. nam respondetur iuxta glos. Bart. & Soccini, ibi n.3. cuius verba sunt. *Qui lucrum perdit, damnum recipit, quando aufero tibi lucrum*

erum quod habes, aliunde video tibi inferre damnum; si vero a me lucrum habes, possum tibi illud tollere, si non facis quod ego volo, nec per hoc infringitur tua libertas, quod tibi ego tollam lucrum, vt in casu illius text. testator inuitabat ad matrimonium spe lucri, ibi, *aliud est enim eligendi matrimonij pœnæ metu libertatem auferri, aliud ad testamentum certa lege inuitari.*

Et sic in re de qua agimus, aliud est per statutum auferre mihi libertatem acquirendi, quam a iure habeo, aliud si pacto aut testamento testator disponat, ne bona perueniant ad ecclesiam: nam in primo casu ecclesia damnum patitur, & fit contra eius libertatem: in secundo minime vt infra dicemus in solutione argumenti a pacto ad legem. hæc de prima difficultate, & argumento Baldi, & Signoroli.

32 Non obstat secundum argumentum; videlicet, quod dictæ leges non tollunt in totum, & generaliter facultatem acquirendi, sed in certo vsu, nempe respectu bonorum stabilium: & vt prohibitio de non acquirendo sit contra libertatem ecclesiasticam, necesse est quod sit generalis, & quod de clericis, & ecclesijs fiat expresse, & ita conantur effugere difficultatẽ tex. in c.fin.de immunit. eccles. lib. 6. & hoc assumptum probant exemplis adductis a Doctoribus, quando augetur per statutũ legitimorum filiorum, quod tunc non potest ecclesiæ relinqui in præiudicium legitimæ auctæ filiorum, ex Feder. cons. 85. Loazes §.diui. Abb.cons.63.lib.1.Franch.decis.411.n.4. Et in prohibitione ne arma vendatur non subditis, & in exemplo, ne eisdem prædia in confinio posita vendantur, & in alio exemplo, de domo alicuius particularis destinata ad vsum publicum, quod non vendatur non subdito.

Circa istud argumentum, aduertendum est, quod eius maior propositio est falsa, & eam reprehendunt Felyn.d.c.ecclesia.nu.118. & Franch.c.fin.col.1.in fine.

Secundo, quod est falsa, nam cum iura præcipiant libertatem, & iurisdictionem ecclesiasticam esse intactam, & immunem, nil refert, lędantur in toto, vel in parte, cum eadem sit ratio prohibitionis. & valeat argumentũ de toto quoad partem l. quæ

l. quæ de toto.ff. de rei vindicatione: & rursus; quia plus, & minus non differunt specie, l.fin.ff. de fundo instructo; nauis parua, aut magna non sunt diuersæ speciei, & quando lex constituit certum pretium rei, etiam si læsio contingat in parte, vel in toto, nil refert, vt dicit Bald.l. 2. C. de rescinden. venditione.

33. Tertio, quia ita deficit iurisdictio, quando statutum disponit, et prohibet in casu certo, sicut quando prohibet generaliter, et vtroq. casu læditur iurisdictio ecclesiastica. deniq. cõtra hanc opinionem expendo text. in c. quæ in ecclesiarũ. vbi statutum laicorum non erat generale, nec in totum prohibebat acquisitionem fieri in ecclesiam, sed tantum quoad dominiũ vtile rerum emphyteothicarum ecclesiæ, et clericorum, & in certo, et raro casu, quando dominus vtilis pateretur paupertatem. secundo per text. in c. eccles. S. Mariæ, vbi statutum laicorũ nõ prohibet generaliter, sed in casu particulari; videlicet, quãdo res esset litigiosa, et tamen non comprehendit ecclesiam. tertio ex c. quanto, de priuilegijs, vbi prohibitio non erat generalis, nec prohibebat, quod ecclesia non posset acquirere, sed tantum in casu speciali, puta ex furnis, et molendinis: et
34 tamen reprobatur illa prohibitio. quarto expanditur decisio Bonifacij Octaui d. c. fin. de immunitate ecclesiarum. lib. 6. ibi, *quicumque vendant, aut emant*, vbi vtitur disiunctiua, ibi *vendant, aut emant*. ad cuius veritatem sufficit, quod vna pars sit vera. l. si hæredi plures. 5. ff. de condition. Institution. ibi *si disiunctim*, et in l. cum pupillus. 78. S. disiunctiuo modo ff. de condit. et demonstr. ibi *alteram defecisse non oberit*.

Circa quem text. aduertendum est, quod aduersarij, vt eneruent difficultatem illius tex. dicunt, quod vt statutum dicatur esse contra libertatem ecclesiasticam necesse est, quod sit factum in eius odium, ita Bald. in d. c. ecclesia S. Mariæ, n. 6. et videtur hoc præsensisse glo. verbo subditis in d. c. fin. vbi dicit, *quod competit actio de dolo clericis contra statuentes*. et pro hac sententia videtur text. in d. c. quanto, vers. nolentes, ibi *in fraudem priuilegiorum*, at fraus non præsumitur l. merito ff. pro socio.

N Vnde

Vnde dicit Signorolus d.cons. 21. quod adhoc, vt statutum dicatur fieri contra libertatem ecclesiasticam, & eam lædat, duo sunt necessaria. Primum, quod in eo fiat specifica mentio ecclesiarum, aut clericorum, vt in d.c.fin. ibi *ne Prælatis, aut clericis etc.* nam expressa nocent, non expressa non nocent. l. non vnquam ff. de condition. & demonstrat. Secundũ, quod prohibitio sit generalis, vt in d.c. fin. ibi *ne quicquam vendant* nã ex forma ipsius prohibitionis colligitur, quod inclinant vt obsequia clericis, & ecclesijs denegentur. Et magis videtur statutũ malitijs indulgere, quam conseruare publicam vtilitatẽ. & quia tũc illa generalis prohibitio est nimis præiudicialis, non vero specialis circa bona stabilia; & ita dicunt procedere dispositionem text. d.c.fin. vt tradit Iason in l.filiusfam. §. diui; nu. 81. de legat. 1. Decius in c. ecclesia S. Mariæ nu. 249. & idẽ dicunt, si statutum dicat nil posse vendi non substinentibus onera; nam per hoc indirectò cogerentur clerici, & ecclesia ad ea substinenda: & sic violaretur immunitas ecclesiastica; & iste est intellectus illius c.fin. vt dicit Card. in repet. c. perpendimus nu. 13. vers. ex his hæc quæstio.

Vnde cum leges Venetorum non prohibeant generaliter ne quicquam ecclesijs, vel clericis vendatur; sed specialiter, & in certo casu, hoc est in bonis immobilibus, & si faciat specificam mentionem, aut prohibitionem de ecclesijs, & clericis, non videntur esse contra libertatem ecclesiæ.

35 Circa hanc doctrinam, & intellectum d.c. fin. dico. Primò quod ista doctrina est contra communem opinionem supra relatam iuxta sententiam Bart. d. §. diui; nu. 22. vbi doctores communiter ponunt exemplum in statuto prohibente bona stabilia alienari in clericos; immo, & in fortiori casu, quando non est facta mentio clericorum, sed statutum prohibet ne bona stabilia alienentur in non subditum iurisdictioni statuentium.

Secundo dico, quod in specie hæc doctrina, & distinctio (quando prohibitio est generalis aut particularis) improbatur a Felyno d.c. ecclesia nu. 18. Franchus d. c. fin. vers. vlt. nota, col. 1. ad fin. vbi loquitur disiunctiuè, quando prohibet

 lai-

laicos cum clericis contrahere, vel impedit eis obsequia præstari, & in vers. & ad prædicta, dicit quod dictum Federici d. cons. 85. videtur deuiare a supradictis, videlicet, quod non potest fieri hæc prohibitio, vt dixit in vers. vlt. nota, & vers. quod autem, Ancharan. d. c. fin. nu. 1. dicit, *quod subditis potest prohiberi, ne contrahant cum non subditis secularibus, non tamen potest illis prohiberi ne contrahant cum clericis.*

Tertio, quod quatenus dicunt Signorolus, & Baldus, *quod non præsumitur fraus, aut dolus*, contrarium tenet Hostien. & Ioannes Andreas in c. quanto, col. 1. in fi. de priuilegijs, vbi dicunt, *quod quando violatur libertas ecclesiastica, bona fides esse non potest, nec præsumitur.*

Quarto, quod prædicta distinctio confunditur ex rationibus, & iuribus a nobis allegatis.

36 Quinto, quod ad hoc vt dicatur violari ecclesiastica libertas, non est necesse coniungere illa dua requisita, quæ coniungunt Signorolus, & Bald. Iason, & Decius, vt probat illa quæstio superius examinata, quando statutum prohibet alienationem bonorum stabilium fieri in non subditum, nulla tamen facta mentione clericorum, nam non comprehendit clericos, quia nec de eis posset expresse prohibere, & hæc est cõmunis sententia, vt ibi diximus, & etiam probatur authoritate multorum DD. quos superius adduximus in 2. q. quando fit prohibitio ne bona stabilia alienentur in clericos; nam vt ibi diximus satis est, quod fiat specifica mentio clericorum, vt dicatur fieri contra libertatem ecclesiæ, vsurpando eius iurisdictionem contra personas ecclesiasticas, & prohibendo illis quod a iure communi sibi est concessum, vt per Grammaticũ decis. 100. nu. 13. Tum etiam, quia ita expresse nostram hanc opinionem probat Card. d. c. perpendimus, nu. 13. vers. ex his hæc quæstio ad finem illius versiculi, ibi, *quando ex forma prohibitionis colligitur, quod in derogationem ecclesiasticæ libertatis talia fiant.* Sequitur, & facit, vt quia fit mentio de clericis, vt ibi, vel quia prohibitio est talis, quæ vergit in omnimodum detrimentum ecclesiarum, vt in exemplis ibi positis. Et ita Cardin. agens de intellectu d. c. fin. intelligit, *quod satis est,*

verbo fiat mentio ecclesiarum, vel quia prohibitio est talis, quod vergit in omnimodum detrimentum, & sic non exigit Cardin. vtriusque concursum, & idem docet Felynus in c. ecclesia nu. 15. de constitut. idemq. tenet Crotus d. §. diui. nu. 80. vbi dicit *quod eo ipso, quod in prohibitione fiat expressa mentio de clericis, probatur dolus*. Verba Croti sunt. *Opinio Baldi videtur confundi per text. in cap. fin. de immunit. eccles. lib. 6. ad quem potest responderi, quod ideo ibi non valet statutum, de quo ibi, quia in specie prohibebat commercium fieri posse cum clericis, & nullos excludebat a commercio subditorum nisi clericos, ideo ex hoc præsumitur emanasse potius odio clericorum, quam ob vtilitatem publicam: & ideo non valet*: sed in quæstione Bart. secus est, tenendo tamen communem opinionem DD. & ideo dixit, *quod in quæstione Bart. secus erat, quia Bart. non ponit quæstionem in statuto, faciente mentionem clericorum*, vt diximus in eius opinione supra: Vides Crotum loquutum ac si vidisset Venetas leges? & hoc videtur sentisse gloss. d. c. fin. dum eo casu dicit *præsumi dolum contra statutarios*, & ibi dicit Archidiaconus in verbo *interdicunt, quod faciebant fraudem legi*.

37 Sexto dico, quod opinio Signoroli non potest adaptari ad legem secundam Venetam, quæ generaliter prohibet ecclesias fieri sine licentia Senatus, & cum ea prohibitio generalis sit, & de clericis loquatur; & ita iuxta Signoroli, & Bald. sententiam dicendum est contra libertatem ecclesiasticam esse.

Septimo dico, quod in d. c. fin. ibi *ne quicquam emant*, casus ita contigit, vt statutum eo modo fieret. immo & si esset generalis illa prohibitio non excluderet prohibitionem particularem factam in certo casu. nam eadem est ratio totius ad partes, & partium ad totum. Et etiam per iura adducta in d. c. quæ in ecclesiarum, & d. c. ecclesia, & d. c. quanto. tollitur hæc differentia. & in c. grauem 53. vbi non erat generalis prohibitio.

38 Octauo, quod in d. c. quanto. propterea ibi fit mentio fraudis, quia cum Prælati non possent excõmunicare monachos, excom-

excommunicabant laicos accedentes ad furnos, & molēdina monachorum,& ita fiebat fraus de persona ad personam, vt probatur in vers. ex hoc illud, vbi notat gloss. verbo. iudicio Iudæorum, & ibi DD.

Nono, quod in d.c.fin. non erat generalis prohibitio, sed specialis,nempe vt quicquam non vendant, aut emant, & sic loquitur alternatiuè, vt modo diximus.

39 Decimo,quod prohibitio quæ fit per legem tertiam Venetam,est deterior,& generalior,quam illa, de qua in d.c.fin.nā ibi prohibebatur per statutum laicorum vnus contractus emptionis,aut venditionis, & ne molant,aut coquant panem. At in lege illa tertia prohibentur ecclesiæ,et ecclesiasticæ personæ generaliter acquirere ex quocumque titulo oneroso, et lucratiuo sub pœna grauissima nullitatis,et alijs pœnis ibi positis inter viuos,et in vltima voluntate,et ab intestato. Bal.in l.ea lege.n.13.de cond. ob causam.Bart.l.si ita quis. §.ea lege n.7.vbi DD.ff.de verb.oblig. cum adductis a Carpano in cōstitut.Mediolan.incipienti Collegium.vers.nec etiam.nu.76. cum seqq. Cæterum in c.fin.non fit tam lata prohibitio; nam poterant acquirere ex alijs causis,quam ex vēditione, et emptione,vt tradit Bald.cons.310.nu.3.lib.3. Alex. cons.120.n.2.lib.1. Carpanus d.n.76.

40 Vndecimo potest dici,quod prohibitio, quæ fit per dictam legem tertiam Venetam est generalis,cum loquatur de bonis stabilibus;nam licet relinquat facultatē acquirendi mobilia, non debet esse alicuius momenti,cum bona mobilia,et pecunia sine bonis stabilibus fragilis sit,vt in l.si chorus 79.de leg. 3. vbi Proculus I.C. ait, *& audisse se rusticos senes ita dicentes, pecuniam sine peculio fragilem esse:* Scio alium esse sensum illorum verborum,tamen bene verba illa in hanc rem nostram induci possunt: nam nullus diues vere dici potest, cuius bona in pecunia, et mobilibus consistunt. cum ea facillimè expendantur, & Hispanè dicitur (*la hazienda de tus enemigos en dinero la veas*) hoc est inimicorum tuorum bona videas esse in pecunia, quia facillime consumi possunt, et regulariter in bonis stabilibus est melior, et maior pars bonorum,

quod

quod vtique est considerandum. lex enim semper reputat ab omnibus esse approbatum, quod a maiori parte probatur l. quod maior ff. ad municipalem. c. cum omnes. de constitut. c. 1. de his quæ fiunt a maiori parte capituli. l. & sunt. ff. de pactis, & sic lex quæ prohibet ne ecclesiæ bona acquirant immobilia perinde reputari debet, ac si prohiberet ne ecclesia quicquam acquirat; cætera bona cum minima sint non sunt in consideratione l. scio ff. de in integrum restit.

41 Duodecimo dicimus, quod non obstant exempla superius adducta de legitima aucta filiorum; nam illud nullo modo potest dici, quod sit contra libertatem ecclesiasticam, nec in eius odium: aliud est enim legitimam filiorum augere, quæ cum sit, quantum ad quantitatem, de iure positiuo eius augumentum non potest dici factum contra libertatem ecclesiasticam; vt docet Illustriss. Card. Tusch. d. concl. 342. n. 111. nam vt dixit D. Augustinus, *qui instituit ecclesiam, & exhæredat filium, alium quærat pro consilio, quam Augustinum.*

Aliud autem est præcludere ecclesijs viam, & modũ quærendi dominia rerum stabilium; nam hoc vergit in odium ecclesiarum, vt sæpius dictum est, atque etiam vsurpat iurisdictionem ecclesiæ, dum ipsum, & clericos inhabiles facit; nam licet verba in subditos dirigantur, mens tamen tendit in ecclesiam, & clericos, vt notant glo. d. c. quanto, & in d. c. fin. de rebus ecclesiæ; immo & in casu quo loquitur Federicus de statuto augente legitimam, contrarium videtur tenere Franchus d. c. fin. col. 2. & contra opinionem Federici; immo quod lex quæ laicos certam rem speciatim clericis venundari vetat, pugnat cum libertate ecclesiastica, tradit Pechius de ammortizatione c. 6. vers. & cum ea lex, sequutus Felynum d. c. ecclesia n. 117. & 118.

Cætera vero exempla de prohibitione armorum, & prædiorum, quæ sunt in confinio, & de domo ad vsum publicum destinata, videntur etiam attingere tertiam difficultatem; ideo ad ibi dicenda lectorem mittimus.

42 Non obstat tertium argumentum, quo fiebat distinctio, an per legem inferatur magnum præiudicium ecclesiæ; vt tunc

pro-

procedat communis opinio Bart. & aliorum secus si leue, aut parum præiudicium, vt in exemplis positis in solutione 2. argumenti, videlicet quando prohibentur alienari in ecclesiam fundi positi in confinibus; vel arma, ne alientur in non subditum iurisdictioni, vel in domo distinata ad vsum publicum, vnde dicunt, *quod statutum, quod prohibet alienari bona stabilia, parum præiudicium affert.*

Circa hoc argumentum dici possunt omnia, quæ dicta sunt in solutione 2. argumenti proximè explicati, & quod hoc argumentũ est falsum, & contra iura in d.c. quæ in ecclesiarum, & c. ecclesia S. Mariæ & c. quanto. in quibus, quæ statuta disponebant, non erant magni præiudicij, videlicet quod de dominio vtili alienato per vassallum pauperem sine licentia domini. Item & in re litigiosa alienata, vt d.c. ecclesia, & de prohibitione, ne accedant ad molendina, vel furnos ecclesiæ, & tamen ea reputantur contra libertatem ecclesiasticam, & declarantur nulla. vide Illustris. Card. Tusch. d. concl. 342. n. 108. Secundo dico, quod prohibitio legum Venetarum non potest dici, quod sit de re leui, sed graui, vt dictum est in solutione 2. argumenti, & ita in specie tenet Felynus d. c. ecclesia n. 115. quia non videtur esse leue præiudicium inhabilitare ecclesiam, & clericos in acquisitione bonorum immobilium, & ista est communis opinio cum Bart. d. §. diui. n. 12. & in specie, quod non sit leue præiudicium istud, sed magnum docet Loazes d. §. diui. nu. 157. vers. 1. limitatur Franc. d. c. fin. & quia non potest leue præiudicium dici, cum vsurpet iurisdictionem ecclesiæ, & quia, vt inquit Abb. d. c. quod clericis, ex obseruantia dictæ legis dicetur clericos, & ecclesias esse subiectas seculari dispositioni, vt etiam aduertit Fortunius Garzias de vltimo fine iuris ciuilis n. 363. Tertio, quia non potest censeri quod modice lædat quando læditur ecclesia in sua iurisdictione, & libertate acquirendi, quia, *non benè pro toto*

43 *libertas venditur auro.* Quarto, quia quando læsio inducit contemptum, modica læsio consideratur ac si esset magna, c. maioribus 8. de præbendis, ibi *id circo, vt sicut in magnis, ita quoque in minimis membris firmatam ecclesia habeat vniuersitatem.* vbi gl.

quod in minimis.notat idem iuris esse in paruis,quod in magnis, quod explicat Tiraquellus in tract.de iudicio in rebus exiguis ferendo,in fine, & quando ex minimis contemptus inducitur tunc consideratur ac si esset magna res. Quinto, quia dictæ leges numquam possunt esse in gratiam, & vtilitatem ecclesiarum, & clericorum, sed semper in damnum, quod sat est,vt dicantur esse contra libertatem ecclesiasticam. Abb.in repet.c.ecclesia n.17. Sexto,quia sat etiam est,quod nominatim disponant de clericis, & ecclesijs, ex traditis ab Ambrosio de Opizonibus d.§.diui. n.86. Nã tunc vt dictum est ex forma prohibitionis colligitur,quod sit contra libertatem ecclesię,vt
44 per Felynum in d.c.ecclesia n.115. Septimo,quia lex 2.Veneta, quæ prohibet fieri ecclesias sine licentia Senatus,disponit circa ea,de quibus ad ecclesiam spectat disponere, ideo est contra libertatem ecclesiæ c.fin. de rebus ecclesię non alienandis,& c.bonę 16.distinct.& tradit Card.d.c.perpendimus. n.13.vers.ex his hęc quęstio.Decius c.ecclesia n.249.

45 Nec obstant exempla de armis; nam cum illa sint prohibita clericis, non potest dici,quod tale statutum lædat, vt aduertit Felynus in d.c.ecclesia.n.111.verum alia exempla de prędijs in confinio positis, aut de domo destinata ad vsum publicum, ex rationibus supra dictis, videtur corruere, & ita rectè de illis dubitabat Fely.n.114.& 115.quia,vt dictum est nõ est leue pręiudicium inhabilitare ecclesiam etiam ad minimam rem. Sed si teneamus ea, quis non videt longe diuersam esse rationem dictæ lęsionis minimæ, ad lesionem maximam, quę inducitur ecclesijs per dictas leges Venetas?

46 Nec obstant iura adducta ad probandum de minimis non esse curandum l.scio de restitutione in integrum; nam illa lex contrarium probat ibi *nisi maioris rei, vel summæ præiudicetur*.

Neque obstant alię leges allegatę in quibus non attenditur minima res; nam in illis diuersa ratio est, quam in re de qua agimus,in qua læditur authoritas, & iurisdictio, & libertas ecclesię.

47 Non obstat quartum argumentum, quod leges illæ dant formam contractibus laicorum, vt non possint alienare stabilia

stabilia sine licentia Senatus.

Nam respondetur. primo ex dictis supra in solut. primi argumenti, in distinctione illa trimembri, quando datur forma generaliter &c. & dicimus, quod sumus in tertio casu distinctionis quando prohibitio est specifica contra ecclesiam, & clericos; nam tunc non tenet, licet det formam contrahendi suis subditis, quia necessario etiam dat non subditis. Et deficit iurisdictio ad informandum contractus clericorum, & ad nullitatem inducendam actus, & pœnam contra transgressores ponendam; in quam ecclesia, & clerici iuxta dictas leges incidunt dum amittunt rem acquisitam, & Princeps non potest dare formam contractibus clericorum, vt per Abb. in repet. c. ecclesia n. 31. & licet videatur data laicis contrahentibus, tamen vt dictum est ex regula correlatiuorum etiam datur clericis, cum quibus contrahunt, vt dixit Alexand. ad Bart. l. fin. C. de exactor. tributor. lib. 10. circa quos non habent potestatem, nec iurisdictionem. c. fin. de rebus ecclesiæ. & obseruat Ancharan. conf. 155. Fortunius de vlt. fine iuris ciuilis. n. 163. & 165. vbi dicunt, *quod ecclesia læditur indirecte etiam quod de ecclesia nec clericis esset facta mentio*, & sic non potest Princeps prohibere, ne subditi sui contrahant cum clericis, vt docet Petrus Anchar. in c. fin. de immunit. ecclesiar. nu. 1. quamuis possit prohibere, ne cum alijs laicis non subditis contrahant, non tamen generaliter, sed in certis casibus, idem Anchar. conf. 155. optimis rationibus n. 6. vbi dicit, *quod laici non possunt facere statutum per quod tollatur commercium inter clericos, & laicos*. Idem in cap. 1. n. 75. de constitut. nam quando laicus prohibetur vendere ecclesiæ, vel clericis, ipsa ecclesia, & clerici sunt prohibiti emere, & hoc ex natura correlatiuorum, vt dicebat Alex. supra relatus, & de communi. Cassan. in l. fin. C. de indict. viduit. tollen. n. 17. cum latè adductis ab Illustrissimo Tuscho d. concl. 342. n. 98. & 100. Tom. 5. pract. concl. lit. L. verb. libertas ecclesiastica. Secundo, quod licet verba, & forma dirigantur in laicos, tamen mens dirigitur ad ecclesiam, & clericos: iuxta glos. in d. c. fin. de immunit. eccles. vt supra diximus: quod est magis attendendum, vt dicit An-

char.d.conf.155. et Fortunius.d.n.163.& 165. Tertio dico quod dictæ leges non possunt substineri, ex eo quod dant formam contrahendi, prout supra dictum est in responsione
48 ad primum argumentum, & modo addo, quod immo prædicta forma magis lædit libertatem ecclesiasticam; nam assumūt sibi honorem, & iurisdictionem: primo condendo leges contra ecclesias, & clericos: secundo obligando eos, si velint contrahere, ad obtinendam licentiam a Senatu. Nam negari non potest, vt dicit Abb. sæpius citatus in c. quod clericis, quod ex earum obseruantia inducitur subiectio ecclesiarum, & clericorum.
49 Nec dicatur, quod dictæ leges debent substineri, quia earum solemnitas non est impossibilis, immo neque difficilis, eo quod pendeat a voluntate Principis ordinarie disponentis ad tradita in l.idem Iulianus §.constat.de legat.1. glos.legis continuus. §.cum quis.de verb. obligation.Iason d.§. constat.n.8. diximus in repetione l.obtinuit.ff.de condition.& demonstrat. & pro defensione similis statuti notarunt Decius d. c. ecclesia n. 250. cum sequentibus, & Alciatus in Auth. cassa, & irrita. Nam contrarium docet Felyn.d.c.ecclesia,nu.107 ad numerum 110. quia licet non sit impossibilis, est tamen difficilis etiam obtinere a Principe, vt dicit Card.d. c.perpendimus, n. 13. quem sequitur Ambros. de Opizonibus in repet. §. diui.n. 181. immo, vt rectè idem aduertit. n. 83.non est verisimile, quod Senatus consentiat in sui præiudicium, & in fauorem ecclesiæ.argumento.l.si præses.C. de seruitutibus, & aqua. & ꝙ dicitur, ꝙ ea quæ pendent a voluntate Principis, non censentur impossibilia, est intelligendum, quando non sunt in ipsius Principis detrimentum, vt docet ibi dictus Ambrosius de Opizonibus, quod summe conducit ad dictas ll.quæ, si, vt Senatus dicit, fuerunt factæ, ne tributa, & collectæ Reip. minuantur, non est credibile quod præstabunt consensum, maxime tā numerosus Sen tus; nec inficiari potest, quod multū grauarétur ecclesiæ, & clerici in petenda hac licentia, & sic non potest negari, quod sint dictæ leges in præiudicium ecclesiarum, & clericorum factæ absque iurisdictione Senatus.

Nec

50 Nec obstat quintum argumentum, vbi dicitur, quod sicut pacto, aut a testatore prohiberi potest ne alienatio in ecclesiā, personamue ecclesiasticam fieri possit; sic & lege a Principe seculari lata: tenet enim argumentum a pacto, & testatore ad legem, & quod eadem prohibitio sententia iudicis inferioris induci potest, qui non habet tantam authoritatem, quantam Princeps. Huic argumento facillime occurritur, si aduertas illam similitudinem non procedere ex diuersitate rationis, vt obseruat Euerardus in Topycis legalibus loco, a pacto ad legē tradit glos. in l. nec pignus §. priuatorum. de reg. iur. Bart. in l. omnes populi, n. 26. de iust. & iur. cęterum alia ratio est in testatore, & pacto; pactum enim a domino rei interponitur, qui est rerum suarum moderator, & arbiter. l. in re mandata. C. mandati. & in traditione rei suæ potest quamcunque conditionem apponere, vt in l. legem C. de pactis, & in c. Verum de condict. appositis. cum dilecti c. de donation. & a lege contractus ecclesiæ non sunt liberæ, vt obseruat Hieron. Albanus de immunit. ecclesiæ n. 84. pag. 51. & per pactum non fiunt clerici timidiores, quam laici, nec ita nocent, vt statuta, & leges: quæ cum generalia sint, multo magis nocent, vt aduertit Petrus pechius in tract. de ammortizatione c. 6. vers. a pacto ideoque necesse est, vt plus operetur pactum quam statutum seu lex in l. fin. §. fin. C. de tempor. appellation. iuncto c. veniētes. de iureiur. & tradit Abb. c. cum dilectus col. 7. de arbitris & obseruauit Crotus in l. filius familias §. diui. n. 81. vbi Ripa n. 82. dicit differentiam esse inter pactum, & statutum: quia pactum est voluntarium, & statutum necessarium, tum etiam quia ad condendam legem, vel statutum est necessaria potestas, & iurisdictio: hæc autē deficit in Principe seculari quantum ad ecclesias & clerum, etiam si iuste, & de publico bono statuant vt superius satis demonstratum est; quicquid in contrarium conetur Decius in c. ecclesia S. Mariæ de constitution. 249.

51 Nec obstat, quod ex sententia iudicis potest induci prohibitio, vt in l. si sciens, de contrahenda emptione, nam id est casu, in quo ipse habet iurisdictionem, aliās sententia

erit nulla, vt in c. quæ in animarum. de constitution. in 6. & tunc fatemur, quod sicut iu lex in casu quo habet iurisdictionem poterit prohibere alienationem, sic etiam & Princeps l. in condendo; negamus tamen iudicem secularem, aut legem prohibere posse, ne fiat alienatio in ecclesiam, vtrique enim defuit iurisdictio, necessaria est enim ad ferendam sententiam, & legem condendam.

52 Nec etiam obstat 6. argumentum, quod videlicet, quia hæ leges sunt constitutæ in totius Reip. bonum, & quod potestas condendi eas spectat ad Principem secularem, non vero ad ecclesiasticum; nam respondetur, primo quod modo non constat hanc publicam necessitatem inesse in hac Repub. Veneta, nec tam locupletes esse ecclesias, & clerum, vt necessaria sit hæc seueritas: nec enim leges abhorrent magnam bonorum quantitatem ecclesias habere, vt in Auth. de non alienandis, & permutandis rebus eccles. nouella 7. c. 2. §. finimus, ibi, *quid enim causetur Imperator ne meliora det, cui dedit Deus plurima habere, & multorum dominum esse, & facile dare, & maxime in sanctissimis ecclesiis, in quibus optima mensura est donatarum eis rerum immensitas?* quid enim pauperes peccauere, qui ex bonis ecclesiæ eleemosynas percipiunt, quæ si diuites non sunt, non possunt pauperibus necessaria largiri. vt diximus supra

53 in iniustitia legum: nec enim quæ ecclesiæ donantur, alienata dici possunt, quinimo ad priorem naturam rediisse, nempe ad Christi Domini potestatem, *cuius est terra, & plenitudo eius*. Psalm. 23. ad tradita per gloss. in l. 1. §. cum vrbe de officio Præfecti Vrbis. & summus Pontifex Christi Vicarius, vt dicit Turrecremata lib. 2. de summa eccles. c. 41. habet dominium temporale immediatè a Deo. Matth. c. 16. & habetur in extrauaganti. Vnam sanctam. de maioritate, & obedientia, declaratum a Concilijs, & a constitutionibus ecclesiasticis promulgatum. Sic, & Constantini donatio, de qua in c. Ludouicus. 33. distinctione: magis videtur restitutio factà ecclesiæ, quam propria donatio, vt ibi dicit gloss. quam sequuntur Abb. & alij relati

lati a Hieron. Albano in tractat. de immunit. ecclesiæ. nu. 72. in tractatu de donatione Constantini, & eam probat Iodochus Coccius in thesauro catholico 1. tom. lib. 7. de Hierarchia ecclesiastica. art. 10. vbi adducit plures donationes factas Ecclesiæ Romanæ, quæ res vti fauorabilis a Repub. non est respuenda, si quidem redit in pristinam naturam, vt in l. si vnus. §. pactus ne peteret. ff. de pactis, cum adductis a Bruno cons. 1. ac proinde dictæ leges non possunt dici, quod sint è Repub. tum etiam quod minuunt emptorum copiam, vt aduertit Pechius de ammortizatione c. 6.

54 tum etiam, quod lex secunda Veneta, quæ ecclesias ædificari prohibet nisi de licentia Senatus, est contra iura diuina, & humana, vt supra probatum est, & cum dicta lex secunda pugnet cum Religione, non potest dici, quod sit in bonum publicum lata; immo & in ea Rep. seditionem, & pestiferam discordiam inducunt; nam dum intendunt laici sibi consulere, ecclesiarum, & clericorum partem negligunt. quæ res inter laicos, & clericos, maxima odia inducit, quæ incommoda Dux, & Senatus prædicti præcauere debuissent, teste M. Tullio Primo Officiorum, vbi inquit; *omnino qui Reipub. præsunt, & præfecti sunt, duo Platonis præcepta teneant, Vnum vt vtilitatem ciuium tueantur, vt quicquid agunt ad eam referant, obliti commodorum suorum. Alterum, vt totum corpus Reipub. curent, nec dum partem aliquam tuentur, reliquas deserant, vt enim tutela, sic procuratio Reipub. ad vtilitatem eorum qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissi, gerenda est. qui autem parti ciuium consulunt, partem negligunt, rem perniciosam in ciuitatem inducunt, seditionem atque discordiam.* quæ sententia Ciceronis, & Platonis optime congruit rei, de qua agimus; nam ex legibus Venetis deterioris conditionis sunt ecclesiæ, & clerici, quam laici, vt sæpius dictum est.

55 Sed esto quod sint huiusmodi hæ leges Venetæ; Respondetur secundo, quod lex ciuilis, licet in bonum publicum statuat, non debet de ecclesijs, & clericis expresse disponere, etiam si dispositio fauorabilis sit, vt in c. ecclesia sancta

&c. Mariæ de constitution. & in c. cum laicis. de rebus ecclesiæ, & ibi DD. tradunt Butrius, Abbas, & Imola in c. clericis de foro competenti. Menochius de recuperanda possessione. remedio 14. nu. 156. Thomas Grammaticus decisione 100. Petrus Surdus decisione 20. & consil. 560. nu. 11. lib. 4. & consil. 301. nu. 11. lib. 3. maxime si ecclesijs, & clericis aliquid prohibeat; nam ex forma ipsius prohibitionis colligitur intentio disponentis, idque fieri in præiudicium libertatis ecclesiasticæ, vt per Card. in c. perpendimus de sentent. excommun. nu. 13. vers. sed quæro de quæstione in fine. Felynus d. c. ecclesia. nu. 15. Et quia lex non potest inducere inhabilitatem in ecclesiam, & clerum non sibi subditos, vt in l. 1. §. fin. de tutor. & curator. datis ab his, ibi *eis tantum permittitur, qui sunt eiusdem prouinciæ, & domicilium ibi habent*, & in l. pupillorum 27. eod. tit. & docent Bart. & Bald. in l. cunctos populos. nu. 24. 26. 31. & 42. dum agunt de statuto, *quod ne minor triginta annis possit obligari, quia non comprehendit minorem forensem contrahentem in loco statuti super bonis ibi sitis*; nam bona sequuntur personam, ideoque clericorum bona gaudent priuile-
56 gio immunitatis, gloss. verbo personis in d. cap. ecclesia. cum adductis a Iacobo Mandello consil. 387. num. 5. nam vt inquit Abb. d. c. ecclesia. num. 2. *si bona clericorum, & ecclesiarum subijcerentur legibus secularibus, earum ratione per indirectum clerici subijcerentur foro seculari, & ad eum traherentur*, & Abb. sequuti sunt ibi Felynus num. 10. & Decius num. 38. Etiam si laici in rebus ecclesiasticis haberent vtile dominium, vt in cap. quæ in ecclesiarum. de constitutionibus, cum adductis a Tiraquello de retractu linagier. §. 1. verbo l'achepteur. gloss. 13. nu. 3. & 8.

57 Quapropter quando prædictæ leges essent latæ ob bonum publicum, non obligant clericos, & ecclesias ex vi legis, quamuis ex vi rationis teneantur eas obseruare propter commune bonum, & charitatem, vt docent Abb. & Felynus num. 23. d. cap. ecclesia. Purpuratus consil. 335. num. 2. & 3. Fortunius Garzias de vltimo fine Iuris Ciui-

 158

lis, num. 158. & 160. Martinus Azpilqueta Nauarrus in Manuali Confessariorum cap. 23. num. 88. Ferdinandus Vasquez Menchaca de successionum creatione lib. 1. §. 10. num. 651. quamuis Menoch. consil. 1000. lib. 10. nu. 27. & 36. contendat eos teneri ex vi legis. Interest autem teneantur ex vi legis, an ex vi rationis; nam si ex vi legis, poterit ipse legislator iure suo, propriaque eius iurisdictione, & potestate clericos, & ecclesias cogere ad obseruantiam legis; planè quando tenentur ex vi rationis, non a legislatore seculari, sed a iudice ecclesiastico cogendi sunt, vt obseruat Ioannes Lopez de Palacios rubeos, in repetitione c. per vestras de donation. inter virum & vxorem 2. notabili. §. sed est pulchra dubitatio nu. 13. D. Couarru. in practicis quæst. c. 33. num. 7. Franciscus Sarmientus Episcopus Giennen. lib. 7. sententiarum c. 14. & tunc non tenetur iudex ecclesiasticus infligere pœnam a lege ciuili statutam, sed aliam arbitrariam, vt docet Couarruuias, vbi supra; Vincentius de Franchis decis. 9. nu. 6. Molina Theologus de iust. & iur. disputatio. 31. Pater Dominicus Sotò, in 4. dist. 25. q. 2. art. 1. Vnde cum expresse dictæ leges disponant de ecclesijs, & clericis, præcipiendò, vetando, & puniendo, planum fit esse nullius momenti.

58 Tertio respondetur, quod quamuis dictæ leges essent maximè necessariæ in dicta Repub. necessitas non tribueret potestatem, & iurisdictionem laicis ad eas ferendas, nec est bona consequentia, necessitas publica exigit, vt ita fiat; ergo Resp. contra ecclesias, & clericos ita statuere potest. Nam necessitas non tribuit authoritatem, & iurisdictionem Reipub. ad ferendam legem contra non subditos, vt eleganter docet Bald. in l. cunctos populos. num. 20. C. de summ. Trinit. sequutus a Decio in c. ecclesia num. 7. & a Felyno num. 38. & a Purpurato d. consil. 335. num. 2. Lambertengo de contractibus eorum, qui sine certa solemnitate, num. 26. Fortun. Garzia de vltimo fine Iuris Ciuilis num. 159. in fine; nam cum semper sit necessaria causa publica in condenda lege, ampliaret potestatem, & iurisdictionem legislatoris

latoris contra non subditos, quod nullo modo est dicendum; vt tradit Molina Theologus de iustit. & iur. disputatione 2. col. 2. Quinimo, vt recte scribit Menchaca d. S. 10. num. 651. iniusta erit lex, etiam si habeat æquitatem, si modo deficiat potestas legislatoris, vti his, qui iura profitentur, notum est, & vt inquit Suarez de censuris, disputat. 4. sect. 6. num. 5. quod lex est iniqua, & nulla quando deficit iurisdictio, quia actus sine potentia esse non potest, etiam si materia sit æqua: erit tamen lex iniqua ratione vsurpatæ iurisdictionis, vtilitas namque siue necessitas in alienatione rei ecclesiasticæ, vel minoris non tribuit iurisdictionem tutori, vel administratori, sed decreto legitimi iudicis opus est, vt in l. 1. ff. de rebus eorũ, & in l. magis puto. S. ne passim, & S. si æs alienum, eod. tit. & in alienatione rei ecclesiasticæ, tradit gloss. in summa 12. q. 2. & habetur in c. sine exceptione, eadem causa, & quæstione, & in c. tua nuper. de his quæ fiunt a Prælato. cũ adductis a Tiraq. de legibus connubialibus, glo. 8. nu. 57. Rodoanus de rebus eccles. non alienan. q. 20. n. 19. & ita huic argumento respondet Ioan. Crotus in repet. S. diui, nu. 80. quod necessitas publica non tribuit iurisdictionem laicis ad statuẽdum, & Felyn. d. c. eccles. nu. 113. Vnde, si tam grauis Reip.
59 Venetæ incrat necessitas, debuissent accedere ad S. D. N. & confirmationẽ ab eo obtinere, vt habetur in d. c. eccles. S. Mariæ, ibi *nisi ab ecclesia fuerit approbatum*, & obseruat Fortunius Garzias de vltimo fine iuris ciuilis a n. 158. ad 168. & ante eũ. Hostien. in c. cũ laicis n. 10. de rebus eccl. Io. Lupus de libert. eccles. 1. p. c. 4. n. 7. Nam accedente authoritate summi Pontificis non violatur immunitas in iurisdictione ecclesiastica, vt docet Albanus de immun. eccl. n. 20. & habetur in c. non minus de immun. eccl. maximè cum disponat de re ad ecclesiã pertinente, vt superius dictum est. Sic igitur cum dictæ leges disponant circa ecclesias non ædificandas, & de bonis ecclesiasticis emphyteothicis, prohibeatq. ecclesias, & clericos bona stabilia acquirere, dicendum est esse nullius momenti.
60 Denique non obstat septima & vltima difficultas, videlicet, quod prædictæ leges non tollunt aliquod priuilegium
eccle-

ecclesiasticum, sed ea, quæ competunt ecclesijs, & clericis de iure communi. Nam huic difficultati superius responsum est; vbi probauimus, quod etiam leges, quæ tollunt ius commune clericis, & ecclesijs, sunt contrà immunitatem, & libertatem ecclesiasticam.

Tum etiam, quia, dum disponunt circa ecclesias ædificandas, & circa bona emphyteothica ecclesiastica, videntur disponere contra priuilegium ecclesiasticum, quod à Deo ecclesijs concessum est, vt ipsi, non verò laici, de rebus ad ecclesiam pertinentibus disponant, vt tradit Innocen. in c. nouerit. de sent. excom. n. 2. & habetur 10. dist. & 96. per totam, maximè in c. si Imperator, & tacito Innocen. tradit Card. in repetit. c. Perpendimus, n. 12. versiculo, inspecto, & Innocentium sequuntur DD. in d. c. nouerit, legistæ in Auth. cassa & irrita, C. de sacrosanctis ecclesijs, Decius d. c. ecclesia, n. 5.

Nec obstat doctrina Caietani verbo excommunicatio, c. 31. & c. 37. versiculo, quarto nota, vbi dicit, *quod statuta ne clerici molant, coquant, vendant, &c. non sunt in veritate contra libertatem ecclesiasticam, sed contra humanam societatem*, & contra libertatem politici conuictus, & non contra ecclesiam, quatenus ecclesia; *Verum quia in odium ecclesiæ fiunt, præsumuntur fieri contra libertatem ecclesiasticam*: & notat verbum *præsumantur* in d. c. fin. de immunit. eccles. in 6. vbi non dixit quod sunt, sed quod præsumantur; quem sequitur Nauarrus, c. 27. nu. 119. & 120.

Nā respondetur, quod Caietanus tenet opinionem, quod non est contra libertatem ecclesiasticam, nisi quando læduntur priuilegia, quæ communiter est reprobata: nam vere est cōtra libert. ecclesiast. quādo tollitur ius comm. vt dictū est.

Et est aduertendum, quod statuta, quæ lędunt ecclesiā, vel clericos directè, vel indirectè, vt in casu d. c. fi. quocumq; animo fiant, bono, vel malo, vere sunt contra libertatem ecclesiasticam, vt dictum est. Et constat ex c. quæ in ecclesiarū, & c. Ecclesiæ de cōstitution. & ex c. fi. de rebus ecclesiæ, & ex c. Quanto. de priuilegijs. & ex c. Nouerit. & c. grauem. de sent. excom. & ex c. fi. de immu. eccl. li. 6. & ex à nobis dictis supra.

In hoc tamen est differentia, quod quando fiunt bono, & sincero animo, non dicuntur fieri in fraudem libertatis Ecclesiasticæ, sed quando malo animo, fiunt in odium clericorum, & vt illis lædant. Præsumitur autem hæc fraus ex figura ipsius prohibitionis, videlicet quando verba diriguntur in laicos, mens autem in Ecclesiam, & clericos, vt probatur in c. quanto 26. de priuilegijs, ibi, *cum in eos, & sui ordinis monachos non possint excommunicationis proferre sententias*. & ibi, *in eos qui molunt &c.* iunctis verbis, ibi, *quatenus huiusmodi sententias in fraudem priuilegiorum &c.* Et hoc est quod dicitur in d. c. fin. quod huiusmodi statuta præsumuntur facta in fraudem libertatis ecclesiasticæ, & ibi præsentit gloss. dum dicit, *quod clerici habent actionem de dolo, contra statutarios*. In hoc autem conueniunt, quod quocumq; animo fiant, sunt nulla & inualida: differunt tamen, quod quando fiunt malo animo, clerici possunt agere actione de dolo, contra statutarios, & statim sunt excommunicati. Cæterum si bono animo faciant, & ignorantia inuincibili effugient excommunicationem, & statutum non tenebit, vt infra.

61 Et vt plenius huius difficultatis, & materiæ vera, & germana resolutio habeatur, aduerti debet, quod tripliciter potest aliquid in iure competere ecclesijs, vel personis Ecclesiasticis. Primo ratione priuilegij, vt per Innocen. & DD. in c. nouerit, de sent. excom.

Secundo, non ratione priuilegij Imperatorum, vel Principum secularium; sed ratione iuris communis disponentis aliquid circa gubernationem, & administrationem Ecclesiæ, rerum, & personarũ ecclesiasticarũ, prout plura extant in lib. 1. Codicis, & per totum corpus Iuris Canonici, quæ non disponuntur in vim priuilegij, sed ratione iuris communis ecclesiarum, rerum, & personarum ecclesiasticarum, quæ non sunt communia laicis, & in his duobus casibus, non dubium est, quod si laici aliquid statuant, vel detrahant, fit contra libertatem ecclesiasticam; hæc enim competunt ecclesiæ, vt soli ecclesiæ.

Tertio vero casu, quãdo aliquid cõpetit ecclesiæ de iure cõ-

muni,

muni, in quo etiam iure laici participant, si statuta laicorum huiusmodi aliquid detrahant, vel lædant, vt in statutis, quæ prohibent, ne laici clericis vendant immobilia, & alia huiusmodi, an hoc sit contra libertatem ecclesiasticam, sunt de hac re tres opiniones.

62 Prima opinio negatiua fuit Francisci de Albergotis quam refert Cardin. in repetitione c. perpendimus de senten. excomm. de qua superius in prima assertione, §. 1. nu. 7. & § 4. nu. 37. nam iuxta eorum opinionem, non dicitur lædi ecclesiastica libertas, nisi quando læditur ecclesia, quatenus ecclesia est: at quando læditur in eo, quod omnibus competit de iure communi, non læditur ecclesia, vt ecclesia, sed læditur politicus conuictus, vt docet Caietanus in summa, verbo excommunicatio, c. 31. Versiculo 5. nota, & c. 37. Vnde dicit Caietanus, quod statuta ne laici vendant clericis, aut emant à clericis, nec ipsis bladum molant, coquant panem, aut alia obsequia exhibere præsumant, hæc statuta non sunt propriè contra libertatem ecclesiasticam, sed contra humanam societatem, & pro hac sententia notat tex. in d. c. fin. de immunit. ecclesi. lib. 6. vbi non dicitur, quod huiusmodi statuta sint contra libertatem ecclesiasticam, sed quod præsumuntur esse contra illam.

63 Secunda opinio, est Caietani dicto loco, vbi dicit, quod licet dicta statuta propriè non sint contra libertatem ecclesiasticam; tamen ex quo fiunt in odium ecclesiæ, præsumuntur fieri contra libertatem ecclesiasticam, vt in d. c. fin. Vnde dicit, quod sunt eo ipso excommunicati statuentes: & differt hæc opinio à prima opinione, quia illa est communiter negatiua, ità quod nullo modo dicta statuta sint contra libertatem ecclesię; ideoq; valeant, nec incurrant statuentes excommunicationem; ac opinio Caietani est, quod Statuta sunt nulla, & quod incurrunt excommunicationem statuentes.

64 Tertia opinio Bartol. in l. fin. num. 13. C. de sacrosanctis ecclesi. quam ibi dicit esse veritatem, Bal. num. 4. est affirmatiua; & plures à nobis superius relati in assertione prima

§. 1. num. 7. & §. 5. num. 2. & 3. & num. 23. 24. & 25. cum sequentibus. dicit enim, quod hęc statuta sunt contra libertatem ecclesiasticam, & quod sunt excommunicati statuentes; & quod huiusmodi statuta sunt contra libertatem ecclesiasticam, hoc etiam tenet Illustrissimus D. Cardin. Tuscus, tom. 5. practicar. conclus. iuris. conc. 342. nu. 8. 11. & 12. & melius num. 108. & 164. & 204. vbi plures refert, & dicit communem, & nu. 85. & dicit quod huiusmodi statutum prohibens, ne laici bona stabilia alienent in clericos, est absolute contra libertatem ecclesiasticam, & quod statuentes sunt excommunicati, & quod pręsumitur dolus in statuentibus; allegat opinionem in repetitione, l. filiusfamilias, §. diuum, num. 102. de leg. 1. & Ioannem Andream in d. c. fin. num. 3. de immunit. eccles. lib. 6. Abbatem in c. ecclesia sanctę Mariæ, nu. 26. de constitutionibus, & hęc opinio tertia communis est, & vera, & probatur in d. c. fin. si aduertatur cũ Ioanne Baptista Caccialupo in repetitione, l. omnes populi, de iustitia, & iure, nu. 38. quod dupliciter potest considerari libertas ecclesię. primo discretiuè prout est solius ecclesiæ, & non alterius, vt contingit in priuilegijs ecclesiæ, & alijs rebus, quæ soli ecclesiæ, & personis ecclesiasticis (non vero laicis) contingunt; vt est in præscriptionibus, & iurisdictione ecclesiastica, & in electione, & alienatione rei ecclesiasticæ, c. de quarta. de præscriptionibus, c. cum terra, de electione, c. fin. de rebus ecclesiæ non alienandis, & alijs similibus, quæ non competunt laicis, sed solis ecclesijs.

65 Secundo potest considerari libertas ecclesiæ non discretiuè, sed in abstracto: nam non competit ecclesiæ, vt soli ecclesiæ, sed vt cuilibet alij de iure communi, & est commune ecclesiasticis, & laicis, vt est facultas contrahendi, & acquirendi ex contractu, testamento, vel donatione, quæ de iure communi omnibus competunt, & licent. l. libertas. ff. de statu homin. & in 1. & 2. casu statutum dicitur esse contra libertatem ecclesiasticam, & statuentes incurrunt sententiam excommunicationis, vt idem D. Card. dicit nu. 12.

vbi

vbi dicit, quod quādo auferuntur ea, quæ competunt ex priuilegio incurritur pœna, c. nouerit, de sententia excommunicationis, & num. 13. dicit idem esse, si auferantur ea, quæ competunt ecclesiæ de iure communi, & idem tenet Caietan. d. c. 31. Versiculo 5. ad finem, vbi dicit. *Si quis statuat, ne possit quis donare tali ecclesia (puta Sancti Donati) quamuis contra vnam tendat ecclesiam particularem, incurrit tamen excommunicationem hanc, quia statuit contra libertatem communem omnibus ecclesiis. commune siquidem est omni ecclesia Christi, quod cuilibet potest etiam donari. Libertas enim communis offenditur in illa vna ecclesia, & sic de alijs*, hæc Caietanus. At illa facultas, quod ecclesiæ possit donari, competit etiam laicis de iure communi, nec est priuilegium speciale ecclesiæ, quoad illam facultatem acquirendi, licet in alijs solemnitatibus donationis, vel emptionis ecclesiæ sit priuilegiata, vt illi acquiratur dominium sine contradictione, l. fin. C. de sacrosan. Ecclesijs, & quod non sit necesse insinuatione, &c. Tamen quoad potestatem, & facultatem acquirendi, non est aliqua specialitas in ecclesia.

66 Et pro hac opinione, quod quando tollitur ecclesiæ id, quod illi competit de iure communi, vt est facultas acquirendi, statutum sit contra libertatem ecclesiasticam, habetur tex. in c. quæ in ecclesiarum. & c. ecclesia sanctæ Mariæ, de constitut. c. quanto, de priuilegijs. c. grauem, de sententia excommunication. c. fin. de immunitat. eccles. lib. 6. prout superius à nobis sunt adnotata dicta iura.

67 Nec obstant verba dicti capituli fin. ibi *cum talia in derogationem ecclesiasticæ libertatis præsumantur*, ex quo notabat Caietan. quod non dixit sunt, sed præsumuntur contra libertatem ecclesiasticam, & licet quoad iuris effectum DD. iuris Canonici idem dicant siue directe, siue indirecte lædant libertatem ecclesiasticam, in c. ecclesia S. Mariæ, de consti. in d. c. quanto; & d. c. fin. quos commemoraui supra. S. 1. assertionis primæ; tamen hæc quæstio non est inutilis,

utilis, nec spernenda, siquidem oportet I. C. aduertere ad veram, & propriam verborum significationem, vt in l. non aliter de leg. 3. quod maxime necessarium esse censet, quoad censuras, Caietanus, verbo immunitas ecclesiastica, §. 6.

68 Tum etiam quia, qui sequuntur opinionem Signoroli de Homodeis cons. 21. (de quibus est noster sermo) argumentantur contra sententiam communem Bartoli, & aliorum, dicen. quod hæc statuta non sunt directè contra libertatem ecclesiæ, & quod licet indirectè eam tangant, de hoc non est curandum; cùm ea quæ fiunt indirectè, & per accidens non cadant sub arte. Dicimus ergo circa hanc quæstionem, & illationem, quod DD. Iuris Canonici in d. c. quanto de priuilegijs, & in d. c. fin. de immunitate ecclesiarum, lib. 6. per eadem iura dicunt, quod hæc statuta non sunt directè contra libertatem ecclesiasticam, sed indirectè; sed quod idem est, quod fiant contra dictam libertatem directè, vel indirectè; cuius opinionis videtur fuisse gloss. in d. c. fin. Verbo. subditis, & verbo. libertatis; vbi sentit glosa quod ideo ibi vtitur Bonifacius illo verbo præsumantur, quia *statuta solis laicis, non vero clericis imperarent, & ideo licet verbo non viderentur infringere libertatem, tamen infringebatur quoad mentem, faciendo fraudem de persona ad personam*, vt in d. c. quanto.

69 Ego aduerto, dupliciter fieri contra libertatem ecclesiasticam. Primo formaliter, quando ex intentione agitur contra eam, & proculdubio est mortale peccatum sacrilegij. Secundo materialiter, hoc est non omnino faciendo contra illam, sed ex alia ratione; & in hoc secundo casu, si actus est talis, & taliter fiat, quod redeat in naturam suæ formæ, tunc esset peccatum mortale sacrilegij formaliter, tunc redit actus in naturam suæ formæ ex qualitate actus, & iniuriæ, seu illati damni, aut ex vinculo prohibitionis præcepti; nam si opus sit notabiliter iniuriosum, aut nociuum, non effugitur sacrilegium, quod à nobis superius obseruatum est circa difficultatem, an dicta statuta

Veneta

Veneta processerint ex bona, vel mala intentione, & tradit idem Caietanus verbo contemptus in moralibus, Versiculo. quia igitur, & Versiculo. qui vero, & Versiculo. hæc autem, & Petrus Ancharan. consil. 55. optimis, num. 8. & Mandellus Albensis consil. 8. num. 6. Vbi dicit *quod intentio statuentium non attenditur, sat enim est, quod lædunt in effectu libertatem Ecclesiasticam.*

70 Sed nulli dubium est, quod principalis intentio agentium in hoc statuto, non tam sit inhabilitare laicos, quàm prohibere ne clerici, aut ecclesiæ acquirant bona stabilia, & causa semper est attendenda ex qua quid est factum; glos. in cap. intelligentia, de verbor. significat. tùm etiam, quia clericis, & ecclesijs fit notabilis iniuria, & enorme damnum, ac proinde actus prohibitionis redit in naturam suæ formæ, id est, quod fit formaliter contra libertatem ecclesiæ. Vnde sat est, quod intentio statuentium sit ne ecclesiæ, vel clerici bona stabilia acquirant, ad hoc vt dicatur statutum esse formaliter contra libertatem ecclesiæ.

71 Secundo probatur ex resolutione eiusdem Caietani verbo excommunicatio. c. 31. §. sexto nota, vbi dicit, *quod ex intentione, & persona, seu ex propria natura sit contra libertatem ecclesiasticam, quando opus quod statuitur per se (hoc est suapte natura) tendit contra libertatem ecclesiasticam*, Hæc Caietanus. Sed quis dubitat, quod intentio statuentium sit vt ecclesia, vel clerici bona non acquirant stabilia? quod glosa d. c. fin. dixit esse ex mente statuentium.

72 Tertio ex doctrina D. Thomæ 1. 2. quæst. 6. artic. 3. in corpore, & in responsione ad primum vbi dicit, *quod voluntarium, seu volitum, dicitur dupliciter, primo directè, secundo indirectè; dicitur autem directè, quod procedit ab aliquo in quantum est agens, sicut calefactio à calore; indirectè autem ex hoc, quod non agit quando potest, & tenetur agere, sicut submersio nauis, dicitur esse à gubernatore, in quantum desistit à gubernando*, itaque, vt aliquid dicatur voluntarium directè, necesse est, quod agens, agendo id intendat, vt calefactio à calore; Sed sic est quod DD. Veneti statuendo, hoc intenderunt

runt (vt dictum eſt) vt eccleſiæ, & clerici non acquirant bona ſtabilia, ergo id directè egerunt, & ſic ſtatutum, quo hoc cautum fuit, directè fuit factum contra libertatem eccleſiaſticam, quod clerici, & eccleſiæ de iure ea bona acquirere poterant. Indirectè autem diceretur, ſi cum vnum volumus, ex eo per accidens aliud ſequitur, nam gubernator Nauis, non vult Nauem ſubmergi; ex quo tamen negligit gubernare, ſequitur aliud non volitum, ſcilicet Nauis ſubmerſio, & hoc dicitur volũtarium, & indirectè. Et D. Thomam ſequitur Nauarr. in Manual. Confeſſariorum præludio 7. num. 12. & 13. & aliud poſſumus ſubijcere exemplum. Lex videns, mulierum imbecillitatem, & nocumentum maritorũ, ſi mulieres poſſent libere contrahere; & ſimiliter conſiderans minorum fragilitatem, prohibet eorum alienationes ſine certa ſolemnitate, & non ſolum laici, ſed etiam clerici cum illis contrahentes, tenẽtur ſeruare illam ſolemnitatem, licet clericis aliquod damnum ſequatur, id tamen fit per accidens, & incidenter; Similiter lex videns exceſſus, qui in mortuorijs fiunt, ſtatuit certam formam, & modum, non ea intentione, quod clerici nõ acquirant, licet inde aliquid perdant lucri, nec eſt contra libertatem eccleſiæ, ſed per accidens, vt dicit Caietanus verbo excommunicatio, c. 31. §. ſexto nota, ad finem. Qui reſpondet ad c. fin. de rebus eccleſiæ non alienan. quod loquitur de mortuorijs ordinarijs per ſe ad eccleſiam, vel cultum diuinum ſpectantibus, non vero de extraordinarijs, quæ ad ſolam mundi pompam ſpectant. Vnde cum in legibus Venetis principalis intentio in eccleſias dirigatur, neceſſario in earum iniuriam, & detrimentum, ſequitur quod directè fit contra earum libertatem.

73 Quarto probatur, nam quoties ſtatuta ſpecialiter, & nominatim de clericis faciunt mentionem, omnes agnoſcunt quod ſunt contra libertatem eccleſiaſticam, vt à nobis ſupra notatum eſt, 1. aſſertione, §. 1. & tradit Illuſtriſs. D. Cardinalis Tuſchus 5. tomo, Verbo libertas Eccleſiaſtica, Concluſ. 342. num. 101.

72 Quinto, nam hoc magis innoteſcit ex natura correlatiuorum,

rum, nam dispositum in vno censetur dispositum in alio; l. Vnica. C. de cupressis. lib. 11. vnde statuta, quæ prohibent laicis ne bona stabilia vendant clericis, videtur etiam prohibere, ne clerici ea à laicis emant. arg. l. finalis. C. de in dicta viduit. tollen. & tradit Alexand. ad Bartol. in l. fin. C. de exactione. Tributo, lib. 10. vbi notat Iason, num. 17. quod si quis prohibetur vendere, talis prohibitio extenditur ad emptorem; nam dictum statutum non potest ligare subditum, quin etiam liget ecclesiam, & est communis opinio per Felynum in proœmio Gregoriano, num. 4. Nec potest statutum prohibere laicis, ne habeant commercia cum clericis, immo sicut hoc statutum non potest ligare clericos, ità nec subditos respectu clericorum, cum sit actus mixtus. Soccinus cons. 14. lib. 4. cum adductis ab Illustris. D. Cardinali Tusch. d. concl. 342. num. 98. & num. 100. vbi num. 85. dicit tale statutum esse absolutè contra libertatem ecclesiæ, & quod in statuentibus præsumitur dolus.

75. Sexto probatur, quia id quod ex mente coniecturata colligitur, dicitur expressum, & sic directum vt supra diximus.

Nec obstat authoritas Glossæ d. c. fin. de immun. ecclesiarum, lib. 6. vbi dicit, quod verba non videntur infringere libertatem, sed mens; nam respondetur, quod immo ibi verba etiam illam infringebant, quia de clericis loquebantur, & cum sit prohibitum, ne laici clericis vendant, ex natura correlatiuorum clerici sint prohibiti emere directè fiunt in exemplis adductis à glossa de eo, qui prohibuit Notarium, & testes intrare ad testatorem; & de eo qui prohibet portari necessaria ad reficiendum iter; in quibus casibus dicimus, quod directè prohibet Testatorem testari, & iter refici; sicut qui alienat bona sua in fraudem creditorum, dicitur etiam directè eos lædere: de quo aliqua superius diximus.

76. Potest etiam dici circa tex. in d. c. fin. quod verbum præsumãtur, non stet ibi pro præsũptione iuris, sed pro temeraria statuentium actione; nam oratio (de qua ibi) est passiua, hoc est, quod talia statuta præsumantur facta à laicis in derogationem libertatis ecclesiasticæ, quæ oratio si actiua fiat ita

est concipienda, cum talia statuta laici præsumant facere contra libertatem Ecclesiasticam, & verbum præsumant significat audaciam, & temeritatem laicorum statuentium, prout in hac materia hoc verbum sumitur, in c.quia plerique 8. ibi *præsumpserint*. de immunit. ecclesiarum.& in c.aduersus.7.ibi *præsumptionem huiusmodi* eodemmet titulo.

77 Denique dicimus, quod lex Veneta, quæ prohibet clericis,& ecclesijs, ne acquirant vtile dominium rerum emphyteothicarum suarum manifestè verba dirigit in ecclesias, & clericos, & indirectè est contra libertatem ecclesiæ; ex quo sequitur, quod propter dictas tres leges, Dux, & Senatus directè fecerint contra ecclesiæ libertatem formaliter,& peccatum sacrilegij formaliter incurrerint, ob quod etiam sunt ipso iure excommunicati, atque etiam nunc excommunicatione lata contra eos à Sanctissimo D.N.

78 Nec his obstat, quod quidam comminiscitur, dum ait, quod tex. in c. Quæ in ecclesiarum. non loquitur de emphiteusi, sed de fœudo, inter quæ est magna differentia. Nam respondetur, quod quantum ad rem, de qua agimus, nulla potest considerari; nam ratio quare illud statutum Teruisinum non tenuit, est, quia nocet ecclesiæ in dominio vtili quærendo, & ita est contra libertatem ecclesiasticam, vt ibi omnes agnoscunt: & ita ex eadem ratione procedit non solum in fœudo, sed etiam in emphyteusi; nam quæ sunt eiusdem rationis, sunt eiusdem positionis comprehensiuè per Bal.l. quamuis.C.de fideicomm.cum adductis à Molin.lib.1. de primog. Hispaniæ, c.5.n.11.& 12.

79 Et licet fiat mentio de fœudo, id non fit restrictiuè. sed exemplificatiuè per eundē Bal.l.de quibus, n.34.ff.de legib.

Nec ad rem facit, quod idem dicit in dicto libreto pro defensione legum Venetarum, videlicet, quod in d.c.quæ in ecclesiarum non disponitur de proprietate rei fœudalis, sed de possessione, quæ est mere temporalis, & ita de ea laici possunt disponere,& statuere.

80 Nam respondetur, quod contrarium tenent alij, immo quod est causa spiritualis, vt per Couarr. practic. quæst. c.

35. Et per Illustris. D. Cardinalem Tuschum, 4. parte. Verbo Iudex secularis, conclusione 454. nam sequitur naturam proprietatis, vt est ecclesiastica, vt per Bellamer. cōs. 40. n. 47.

81 Et praeterea, quod statutum Teruisinum disponebat, & concernebat dominium, vtile cuius alienatio sine licentia nocebat ecclesiæ dominæ directæ; & ita statutum disponebat de iure ecclesiæ pertinenti, & non de possessione laici: & quomodocumq; noceat ecclesiæ, & fiat de ea mentio, statutū est nullū, vt sæpius à nobis probatum est. 1. assertione, §. 1.

82 Tum etiam, quod quando possessorium est admixtum cum proprietate, non potest sæcularis Iudex de causa possessoria rei ecclesiasticæ cognoscere. Couar. d. c. 35. n. 1. hoc autem statutum tangit proprietatem, quia prohibet fieri consolidationem vtilis dominij cum directo.

---

§. Septimus De libertate, & exemptione ecclesiarum & clericorum à iurisdictione sæculari.

1 *Quod Regula Lesbia metiri non possunt leges Venetæ.*
2 *Quod Princeps non habet iurisdict. ordinariā in eccles. & cler.*
3 *Dignitas clericorum maior est quacumq; sæculari.*
4 *Hæretici tenent, quod clerici sunt subiecti potestati sæculari.*
5 *Nec contra corpus clerici mortui.*
6 *Nec in crimine læsæ maiestatis.*
7 *Saecularis carcerans clericum, est ipso iure excommunicatus.*
8 *Et infert iniuriam ecclesiæ Iudex sæcularis.*
9 *Ex solo, quod procedat, peccat & est excommunicatus.*
10 *Exceptio est de iure diuino.*
11 *Nullo tempore fuerunt Sacerdotes sub iurisdictione sæculari.*
12 *Et sunt exempti clerici propter characterem, & ponderantur verba Concilij Tridentini.*
13 *Immunitas est de iure diuino.*
14 *Verba Psal. 104. Nolite tangere Christos meos, sunt accipienda de Sacerdotibus.*
15 *Si sæcularis iudicaret contra clericos, esset magna confusio Reip. & esset vere supra Petrum.*
16 *Sæcularis non potest habere iurisdictionem iure proprio,*
17 *Et esset contra iura diuina, & humana.*
18 *Non valet consuetudo in contrarium.*

19 *Reprehenditur incertus Author libri Veneti, dicens, quod Princeps iure diuino habet immediate iurisdictionem in clericos.*
20 *Quo iure Princeps habet iurisdictionem in laicos.*
21 *Quoad clericos nullam habet iurisdictionem Princeps sæcularis, vbi agitur de Sacerdotibus Israeliticis, nam tunc non erant distinctæ iurisdictiones.*
22 *Immunitas Sacerdotum Euangelij vim accepit à Christo Domino, & quid fecerunt Principes sæculares.*
23 *Vsq; ad tempora Diui Gregorij ecclesia erat infans.*
24 *Leges Imperatorum circa ecclesias, & clericos fuerunt nullæ, & de facto processerunt.*
25 *Agitur de tempore Caroli Magni.*
26 *Summi Pontifices, Clericos à potestate sæculari exemerunt.*
27 *Leges ciuiles non sunt trahendæ ad causas clericorum.*
28 *Si Princeps esset iudex Clericorum, esset monstrum in Repub. Christiana.*
29 *An Princeps sæcularis potuerit excusari, eo quod tunc cognoscebat de causis clericorum.*
30 *Ad loca sacræ Scripturæ, quæ ex contrarium adducuntur, respondent DD. hic allegati.*
31 *Immunitas in temporalibus est de iure diuino.*
32 *Quod etiam si esset de iure positiuo, non poterit Princeps sæcularis illam reuocare.*
33 *Si esset ex priuilegio, esset remuneratorium.*
34 *Quod transit in contractum.*
35 *Priuilegium exemptionis emanauit à summis Pontificibus.*
36 *Imperatores non possunt illas reuocare.*
37 *An laici in præscriptione immemoriali possint acquirere iurisdictionem in Clericos.*
38 *An Veneti ex priuilegio habeant aliquam iurisdictionem, & in hoc sunt sibi contrarij, vt illi dicunt, quod habent ex iure diuino.*
39 *Papa non potest concedere laico, vt propria iurisdictione iudicet de causis clericorum.*
40 *Vera ratio quare non potest concedi, vt iure proprio cognoscant.*
41 *In certis causis potest dari priuilegium laico.*
42 *Referuntur priuilegia pro parte Venetorum.*
43 *Dubitatur de validitate dictorum priuilegiorum.*

1 IN superioribus à nobis demonstratum est, dictas leges à rectitudine, & conditione iustarum legum deficere, eo quod nec Religioni congruant, nec iustæ, & honestæ sint, deficiatq; in illis Iurisdictionis qualitas, quæ in legisla-

legislatore necessaria est, nec ad illas Lesbia Regula vllo modo adaptari possit, cum æquitate careant: vt per Sotum de iustitia, & Iure.lib. 1. quæst. 5. art. 2. in fine; Vbi explicat qualis fuerit Regula illa Lesbia; nunc verò vocat nos (vt aliqua dicamus) quæstio illa de ecclesiarum, & clericorum exemptione à Iurisdictione Laica; ne videamur clericorum carceratorum causam deserere.

Ex triplici capite Dux, & Senatus contendere possunt sibi licere delictorum causas cognoscere. Primo Iure proprio ordinario. Secundo ex consuetudine immemorabili. Tertio ex priuilegio summorum Pontificum.

2 Circa primum, vt quis habeat iurisdictionem ordinariam iure proprio, necesse est, vt eam habeat à lege sibi commissam, vt in l. more maiorum, & in l.& quia de iurisdictione omnium Iudicum. hanc autem nulla lex tribuit Principibus secularibus immo huius iurisdictionis incapaces esse censentur, vt in c. decernimus 2. vbi gloss. verbo non præsumant de iudicijs. & in c. nullus 2. de foro competenti. & habetur 11.quæstione 1.per totum,& in c.clerici.de iudicijs. in c.si iudex laicus. de senten. excomun. in 6. cum adductis, ab Aluaro Pelagio lib. 1. de planctu ecclesiæ art. 33.litera Q. Gigante de crimine læsæ Maiestatis lib. 1. q. 36.

3 Nam dignitas clericorum maior est quacunque dignitate seculari etiam regia, & sicut aurum excedit plumbum, sic dignitas sacerdotalis excedit quamcunq.aliam secularem, vt habetur in c. duo sunt 36. dist. & in c. dictum & in c. reperiuntur 1. quest. cum adductis ab Alphonso de Castro aduersus hæreses, verbo sacerdotium. Hippolytus de Marsiliis in rubrica, ff. de fide iussoribus, n. 129. Palatius Rubeus in tract. de libert.ecclesiast. 2. par. quæst. 12. n. 3. cum adductis à Dionisio Paulo Valentino de sacerdotum excellentijs 2. par. §. 13.

4 Et hæc quæstio inter Catholicos non est disputabilis, Contrarium asserere esset opinio hæreticorum dicentium clericos subiectos esse debere potestati seculari, & fuit error Marsilij de Padua Ioann. Vvicleph Io. de Iandun.condennatus in Cōcilio Constansiensi,& à Ioanne XXII. vt tradit Al-

bertus

bertus Pighius de ecclesiastica Hierarchia lib.5. c.1. & 2.& 8. Ioannes Robertus Episcopus Eboracẽsis de potestate vtriusq. gladij 1. tit. pag. 19. Dominicus Soto in 4. dist. 25. q. 2. art. 2. in princip. Victoria de potestate ecclesiastica 1. par. q. vtrum clerici sint exempti à potestate ciuili proposit. 1. Fuit, etiam error aliorum hæreticorum, vt docet illustriss. D. Card. Bellarminus Controuersiarum lib.2. 2. controuer. de membris ecclesiæ militantis lib. 1. de clericis c. 28. etiam si homicidium sit proditorium, & atrocissimum, vt docet Couar. pratic. quæst. c.31. n.2. & lib.2. resolutionum c. 20. n. 7. Clarus lib. 5. sententiarum § fin. quæst.36. etiam si occidat Papam, vt per DD. in c. at si clerici & in c. cum ab homine. de Iudicijs.

5 Et propter characterem quem Clericus habet non potest Iudex secularis procedere contra corpus Clerici mortui, vt tradit Rebuffus in concordatis, Rubr. de protectione concordatorum vers. immo. Thomas Bozius de iure status, seu de iure diuino, de immunit. ecclesiast. lib. 2. c. fin.

6 Quod etiam procedit in crimine læsæ Maiestatis, vt docet Bart. in extrauaganti ad reprimendum, verbo conditiones, quomodo in crimine læsæ Maiestatis procedatur, vt habetur post lib. 2. fœudorum, cum adductis a Gigante de crimine læsæ Maiestatis lib. 1. Rubr. *quis de crimine læsæ Maiestatis cognoscere possit*, n. 16. & 17. Ioannes de Terra Rubea contra rebelles Regum 3. tractat. art. 5. conclus. 36. Couarr. lib. 2. Resolut. c. 20. n. 7. vers. 8. in fine. Petrus Gregorius Tholos. 3. part. Sintagmatũ, lib. 35. c. 2. n. 6. Rolan. à Valle cons. 4. lib. 1. Ber. Diaz in Practica crim. can. c. 119. & est verior opinio, teste Claro d. §. fin. q. 36. & sequuntur alij plures à nobis relati in Repet. legis vnicæ C. si quis Imperatori maledixerit c. 2. vbi etiam agimus, an Clericus committat crimen læsæ Maiestatis.

7 Quod si Iudex sæcularis, de facto clericum carceri mancipauerit, prout modo apud Venetos factum est, incurrit in sententiam excomunicationis ipso iure, vt in c. si quis suadente 17. q. 4. & in c. si verbo, el primero, in c. nuper de sententia excommunicationis, & in Bulla in cœna Domini,

& tra-

& tradit Nauarrus in manuali Confessariorum c. 27. n. 72 & 73. inferturq. iniuria ecclesiæ, vt tradit Abb. in c. 2. de foro competenti. & ibi Barbatia n. 100. & cum sit notorius percussor clerici debet euitari ante denunciationem, & ipse tenetur se euitare, vt in extrauaganti. ad euitanda scandala, vt tradit Couarru. in c. alma mater. de senten. excom. in 1. 2. par. §. 2. n. 11. Soto in 4. dist. 22. q. 1. art. 2. vers. 2. conclusio. Nauarr. in §. laboret. de pænitentia. dist. 5. in fine, Vnde non video, qua ratione DD. Veneti se excusare possent ab hac iuris censura.

9 Quinimo etiam si absq. captura procedant contra Clericum, peccant mortaliter, vt docet Victoria de potest. ecclesiæ in q. vtrum clerici sint exempti à potestate ciuili. n. 39. & addo etiam, quod ipso iure est excommunicatus, si ab eo petatur quod remittat causam ad ecclesiasticum, vt docet Ripa in c. 2. de foro competent n. 29. & 73. & secundum Barbatiam ibi n. 58. etiam si ab eo non petatur remissio, vt probatur in bulla in cœna Domini ibi, *processando, seu sententias contra illos proferendo vel exequendo*, vt tradit Nauarrus d. c. 27. n. 70. nam ipse Iudex tenetur causam clerici remittere nemine petente, vt docet Cassaneus in consuetudinibus Burgundiæ. Rubr. 1. §. 5. n. 7. vers. sed quia dicitur. Guido Papa decis. 77. itaque Dux, & Senatus cautius sanguine vipetino hanc Clericorum carcerationem vitare deberent.

10 Præcipuè quod ecclesiarum, & clericorũ exemptio (iuxta cõmunem Canonistarum sententiam) est de Iure diuino, vt habetur in c. Si Imperator. 11. dist. 96. ibi, *Ecclesiæ suæ sacerdotibus voluit esse subiectas* & ibi *nõn à legibus publicis, non à potestatibus sæculi, sed à Pontificibus, & a Sacerdotibus omnipotens Deus christianæ religionis clericos, & Sacerdotes voluit ordinari & discuti, recipitq. de errore remeantes*, vbi gloss. verbo, & discuti inquit *ergo ante quam esset aliqua constitutio, etiam Clerici non erant de iurisdictione seculari, vnde omnes constitutiones, quæ emanarant, quod Clerici non sunt iudicandi, nisi ab episcopis, non sunt nisi iuris declaratio*. hactenus gloss.

Et tradit Bal. in Auth. statuimus in principio C. de episcopis, & Clericis, vbi dicit *quod hæc Clericorum exemptio non est*

noua

nona concessio, sed declaratio Iuris diuini, idem Bal. in l. de quibus n. 26. ff. de legibus, & in c. at si clerici de iudicijs inquit *quod constitutio ecclesiæ, quæ dicit quod exemptio Clericorum est de Iure diuino non est inductiua seu dispositiua de nouo, sed declaratiua*, & accedit Rolandus a valle cons. 4. n. 7. lib. 1. & tradit Card. in repetit. c. perpendimus. 7. opposit. n. 6. de sent. excom. Ioann. Garzias Regius fiscalis nostri senatus Pintiani, in tract. de nobilit. ad l. Cordubæ. gloss. 9. & dicit Bal. quod ista est veritas nam nullo vnquã tempore Sacerdotes fuerũt in tẽporalibus subditi Principibus temporalibus, vt tradit Rebuff. in concordatis, Rubr. de protectione concordatorũ vers. sciendũ est, & vers. nec obstat falsa, & dãnata opinio, & tradit Garzias d. n. 16. & dicit Castren. in l. ad dictos. 6. C. de epali audiẽtia. *quod Clerici sunt exempti propter characterem*, & pro hac opinione videtur stare Concilium Tridentinum sess. 25. c. 20. de reformatione. quod est finale, ibi, *ecclesiæ, & personarum ecclesiasticarum immunitatem Dei ordinatione, & canonicis exemptionibus constitutam*. quæ verba *Dei ordinatione*, in plus se habẽt, quam si diceret iure diuino, nam verba de iure diuino possent intelligi mediatè, verba autem ordinatione diuina hãc explicationem non admittunt, vnde gloss. in c. quamquam de censibus in 6. hãc immunitatem dicit esse de iure diuino, quam sequuntur cõmuniter Canonistæ in c. nouit de iudiciis vbi Nauar, notab. 3. n. 54. & notabili 6. n. 6. Clarus d. §. fin. q. 36 in principio, Aufrerius de potest. seculari super ecclesiasticas personas Reg. 1. n. 6. Didacus Perez lib. 2. tit. 1. lib. 3. ordinamẽti veteris gloss. 1. vers. quæro vtrũ, & est cõmunis, teste Garzia, vbi supra in principio. Menchaca de successionũ creatione lib. 3. §. 22. n. 58. & dicit cõmunem. Couarru. in practicis quæstionibus c. 31. Albanus de immunitate ecclesiæ n. 9. & ex pluribus Concilijs probat Illustriss. D. Card. Bellarminius in d. lib. 1. de Clericis c. 28. 5. propositione. Et fuit opinio Innocentij in c. 2. de maioritate & obedientia. n. 1. ibi. *unde dicimus, quod exempti sunt à Deo*. 96. dist. c. si Imperator, quẽ pro contraria opinione nõ bene adducit Couarru. in d. c. 31. n. 2. vers. contraria opinio, & eandẽ sẽtentiã tenet Accur. in Auth. de nõ alien. aut ꝑmut. reb. ecl. verb. degenerari

& hanc

& hanc opinionem ex multis locis sacræ Scripturæ eleganter probat Thomas Bozius in tractatu de iure status, siue de iure diuino, & naturali ecclesiasticæ libertatis, & potestatis, lib. 2. c. 17. & c. fin. & copiosius in lib. 4. per totum vbi c. 3. cum iudicio expedit verba Psal. 104. *Nolite tangere Christos meos:* vbi ex di-
14 uo Gregorio probat verba illa esse referenda ad sacerdotes, & lib. 5. c. 1. cum sequen. probat, quod libertas ecclesiastica non fuit lege humana introducta, & respondet ad id, quod dicitur, quod non sunt loca scripturæ, quæ probent hanc libertatem. Eandem opinionem tenet Ioannes Blasius Nauarrus de vectigalibus c. 10. & si Princeps secularis haberet iudicare
15 contra clericos, esset confusio Reip. & esset supra Petrum, qui hanc potestatem a Deo habuit, & sic secularis non potest illã
16 iure proprio habere ex æquo cum Papa, & non est possibile nisi sub Petro, vel a Petro, qui eam immediate habuit a Christo. docet Victoria de potestate ecclesiæ, sectione 7. n. 3. & hanc immunitatem confirmauit Constantinus Magnus teste Sozomeno lib. 1. ecclesiasticæ historiæ c. 8. & habetur in c. tributum 23. q. 8. est enim contra iura diuina, & humana,
17 & naturalia, vt inferior iudicet superiorẽ, vt in c. cum inferior de maior. & obed. & quod maior exhibeat reuerẽtiã inferiori, vt in l. 1. §. sicut, vbi glo. de aqua pluuia arcen. nec valet con-
18 suetudo, vt inferior habeat iurisdictionem in superiorem, vt in c. inferior 4. 21. dist. vbi *inferior sedes* (inquit Nicolaus Papa) *superiorem absoluere non potest*, & hanc nostram sententiam probat Abulen. adducens plura loca scripturæ Matth. c. 28. & 8. q. 117. & 143. quidquid Menoch. dicat cons. 1000. lib 10. in principio, & deinceps quod Princeps secularis potest ex præscriptione acquirere ius promulgandi edicta pro bono publico contra clericos, quæ ipsos ligent, & teneant.
19 Ex supradictis infertur contra primam, & secũdam propositionẽ Authoris incerti in responsione ad epistolam cuiusdã amici in qua asserit, quod tẽporalis potestas Principis secularis, tã circa laicos, quam ecclesiasticos est immediate a Deo.
Hæ propositiones continent duas partes.
Prima agit de laicis 2. de clericis; omnes tamen sunt falsæ.

20 Circa laicos dicimus verius esse, quod potestas secularis non est immediate a Deo, sed a Republica ex eius expresso, aut tacito consensu; mediate autem a Deo, qui diuinitus Remp. erudiuit, vt ad eius rectam gubernationem, magistratum, aut principem instituerit, vt eleganter docet D. Thom. 1. 2. q. 97. art. 3. ad finem. Sotus de iustitia, & iure lib. 4. q. 4. ar. 1. conc. 2. & art. 2. vers. de hac quæstione & lib. 5. q. 4. ar. 1. vers. per hæc ergo. F. Petrus de Aragon. ad D. Thom. 2. 2. quæst. 63. art. 3. vers. & vt ad argumentum. Illustris. D. Card. Belarm. in responsione ad dictum librum incerti authoris 1. propositione. Caietan. de potestate Papæ 2. par. c. 2. & 9. & 10. quibus addo Lelium Zechum de Principe lib. 1. c. 5. n. 5. & Hispanum Præside Regij Consilij Didacum Couarr. in pract. quæst. c. 1. n. 1. 1 conc. & versic. huius vero. & n. 3. concl. 3. & n. 6. conc. 6. & nos Hispani habemus de hoc optimam legem 7. ad fin. tit. 1. partit. 2. vers. *e por onde*, & vers. *e per esta razon conuino que fuesen los Reyes, e los tomasen los omes por señores.* Præter Moysem Dauidem, & Saulem, quos Deus immediate elegit, & creauit, cæteros autem voluit a Republica eligi, a qua immediate potestatem habent, secundum DD. supra citatos, quorum sententiam probant l. 2. §. & cum placuisset, & §. nouissime ff. de origin. iuris, l. 1. ff. de constit. Princip. & in §. sed quod Principi placuit inst. de iure naturali, gent. & ciuili, ibi *cum lege Regia, quæ de eius Imperio lata est, populus ei, & in eum omne imperiũ, & potestatẽ concedat*, & in l. ex hoc iure. ff. de iust. & iure ibi Regna condita, vbi hæc Regũ potestas tribuitur immediate iuri gentium. quæ autem fuerit Regia illa lex, explicat Theophilus d. §. sed quod principi placuit, cui applaudunt Duarenus, & alij relati a Couar. d. c. 1. concl. 3. n. 3.

Quo fit, vt locus D. Pauli ad Rom. c. 13. ibi *omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. non est enim potestas nisi a Deo: quæ autem sunt à Deo ordinata sunt, itaque qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit*, & ad Titum c. 3. admonet illos principibus, & potestatibus subditos esse, & locum Ioann. c. 19. in quo Dominus Pilato dixit, *non haberes potestatem aduersum me vllã, nisi tibi datum esset desuper.* & illud, *per me Reges regnãt.* Prouer. c. 8.

c. 8. & alia loca scripturæ his similia explicantur mediate a Deo, vt per Sotum, & Couarru. dicto loco; vel mediate ex permissione Dei, cuius nutui, & voluntati omnia parent; vt tradit Hieronym. Albanus de potest. Papæ. & Aluarus Pelagius de planctu ecclesiæ. lib. 2. c. 27. & Thomas Bozius de iure status, lib. 4. c. 1. qui lib. 3. c. 6. vers. *potestas temporalis non est immediate a Deo*, dicit, quod Rex Iudæorum non accipiebat potestaté immediate a Deo, vel aliter, quod procedit a Deo generaliter, qui concurrit generaliter cum omnibus causis inferioribus, quibus immediate tribuitur effectus, vt calori calefactio, vt per D. Augustin. de Ciuitate Dei. lib. 4. c. 9. & tradit D. Thom. 1. 2. q. 6. art. 3. in corpore, vbi dicit, quod calefactio directe procedit a calore, & eodem modo est intelligenda. d. l. 7. tit. 1. par. 2. ibi, *e tien el Rey lugar de Dios para facer iustitia, e derecho en el Reyno, en que es Señor* & sic propositio illius incerti Authoris, quod Princeps secularis habet potestatem in laicos immediate a Deo, non est vera. Si igitur propositio illius Authoris falsa est quoad laicos, quid erit circa clericos?

21 Dicimus itaque circa secundam partem dictæ propositionis, quæ de clericis agit. Primo, quod illa propositio, quoad hanc partem, fuit opinio hæreticorum Marsilij de Padua & sequentium, quorum superius in hoc. §. 7. nu. 4. mentionem fecimus, & etiam fuit error Petri Martyris Lutherani, a quibus author ille incertus desumpsit argumenta locorum sacræ Scripturæ; detorquendo, & interpretando illa in reprobum sensum. vt patet ex D. Cardin. Bellarm. controuer. lib. 2. de Roman. Pontif. c. 29.

Secundo aduerto, quod licet potestas temporalis, & spiritualis ad inuicem se adiuuent, & sint, & procedant a Deo; diuersimode tamen; nam temporalis, vt dictum est, procedit mediate a Deo, & immediate a Republica, vti ab agente immediate; at ecclesiastica potestas nullo modo dependet a Republica, sed immediate a Deo: vt eleganter explicant Sotus d. lib. 4. de iust. & iure. q. 4. art. 1. concl. 1. & 2. & Couar. d. c. 1. practicarum quæstion. nu. 2. vers. secunda conclusio. eamq.

Petrus, & eius successores immediate a Deo habent;ita quod nec est poenes totam Rempub.Christianam, sed poenes Petrũ, & successores immediate a Deo. vt tradit Couarru. Reg.peccatum.2.p.§.9.nu.6.& c.1.nu.2.vers.secunda conclusio. Nauarrus c.nouit.nu.3.illat.17.nu.22.& illat.25.nu. 92. at Episcopi habent iurisdictionem immediate a Petro,& a successoribus suis, mediate autem a Deo,vt resoluit, dicens communem, Franciscus Vargas Hisp. in tract.de iurisdict. Episcoporum.confirmat.6.& tradit D.Thomas in 4.contra gentes c.71 Turrecrem.de eccl.lib.2. c. 54. & Iacobatius de concilio.lib. 10.art. 7. nu. 81. cum seqq. & nu. 93. 94. & dum Gerson in tract.de potestate ecclesiastica, considerat. 9. dicit, quod hæc potestas Episcoporum fuit postea ex causis limitata quoad vsum, & hoc per Petrum, & eius successores de consensu totius ecclesiæ primitiuæ, vel generalis Concilij, ita quod ad vsum, & exercitium est variabilis, & mutabilis,&c.debes aduertere, quod consensus ille, de quo Gerson, non erat Petro & eius successoribus necessarius,cum tota potestas sit poenes Petrum,& suos successores, sed de humanitate, & benignitate, vt in.l.humanum.C.de legibus. 18

Cum itaque iurisdictio ecclesiastica sit immediate a Deo in Petro, & successoribus, illa propositio incerti Authoris, qui illam potestatem immediate ponit a Deo in Principe seculari, falsa est, vt supra diximus. Modo addo,quod si Princeps secularis haberet iudicare contra clericos esset confusio in ecclesia, & Repub. Christiana, & Princeps secularis esset supra Petrum, cui soli, & successoribus Deus hanc potestatem contulit, nec potest secularis cum Petro illam habere, nisi sub Petro: vt eleganter docet Victoria de potest. eccles.lect.7.nu.3.

19 Nec refert, quod ex Sacerdotibus gentilium, ac etiam de Israeliticis dicitur; nam non sunt æquandi cum Sacerdotibus legis Euangelicæ, vt post Diuum Thomam lib. 1.de Regimin. Princip. cap. 14. & alios, a nobis superius explicatum est in tertio præmisso, & docet Thomas Bozius d. tractatu lib. 3.c.6.nam apud Israelitas non erant distinctæ iuris-

iurisdictiones, sicut nunc sunt, vt docet Alphonsus Tostatus 3.Reg.c.2.exemptio enim, & immunitas nostrarum ecclesia-
22 rum, & sacerdotum vim habere cœpit a Christo Domino (& fuit in primitiua ecclesia, vt per Bozium lib.5.c.7.) Nauar. c. nouit.de iud.not.3.illat.24. nu.92. post sufficientem promulgationem Euangelij, vt docet Victoria in summa de Sacramento Baptismi.nu.1.in q.quando cœpit obligare lex Euangelica. Ioannes tamen Bonaudus in additionibus ad Ioan.de Terra Rubea, in tractatu contra rebelles, dicit, quod hæc exẽptio est de iure diuino, antequam Petrus fuisset electus ad pontificatum. Eo autem tempore, quo nullus Rex, Princeps, vel Imperator extiterat Christianus, licet hæc immunitas ecclesiastica re vera esset in ecclesia, & in personis ecclesiasticis, quæ eam a Christo ipso habuerant, vt declarat Rota decis.10.de consuetud.in antiquis, cuius initium est. Vtrum va- 18 leat consuetudo Anglicana. nu. 4. erat tamen parum nota, & quasi obumbrata, Principum, & Magistratuum infidelium potentia, qui sibi non de iure, sed de facto iudicium in ecclesiasticos vsurpabant; nec sinebant ecclesiam libere iudicia exercere, & sua gaudere libertate. Postquam autem Constantinus Imperator Catholicam fidem patenter suscepit, & licuit libere ecclesias ædificare c. futuram ecclesiam.12. q. 1. & ædificatis donare.l.1.C.de sacrosf.eccles.cœperuntq.Constantinus, Honorius, Theodosius, Valentinianus, alijq. Imperatores et Principes Christiani, ita ab ecclesiæ prælatis edocti, a iudicandis clericis abstinere, eosque suis ecclesiasticis iudicibus relinquere; tunc se prodere cœpit ecclesiastica libertas, et
23 sensim in vsum inducta est, vsque ad D.Gregorij Magni tẽpora, quibus cœpit virilis ætas ecclesiæ; vt tradit Gonzalus Illescas in præfat.ad lib.4.historiæ Pontificalis.quod, si quæ le-
24 ges a Iustiniano, alijsq. Imperatoribus editæ sunt, quæ huic libertati præiudicare videantur, fuerunt nullius valoris, et de facto processerunt in iniuriam ecclesiæ, quæ non poterat illis resistere; vt per Bal.in c. si clericus. nu. 3. de pace tenenda in vsibus feudorum. Gulielmus Bened.in c. Rainutius. verb. vxorem nomine, Adelasiam.2.sect.nu.165.Bal.in.l.iubemus nul-

lam

lam. nu. 3. C. de sacros. eccles. & eleganter docet Aluarus Pelagius de planctu ecclesiæ. lib. 1. art. 44. littera F. Tempore quoque Caroli Magni, & Ludouici Pij eius filij plurimæ leges editæ fuerunt circa ecclesias, resque, & personas ecclesiasticas, quas in ipsis etiam fauorabilibus ecclesiæ nullæ sunt, & inualidæ ex defectu iurisdictionis; vt concludunt communiter. DD. in c. ecclesia Sanctæ Mariæ. de constitution. vbi Felyn. num. 40. & non habent firmitatem, nisi ab ecclesia fuerint approbatæ, vt in dicto cap. ecclesia Sanctæ Mariæ. sicut approbauit leges Federici Secundi, Caroli Quarti, & Sigismundi: vt in Concilio Constantiensi, sess. 19. & de Federico Secundo est textus in Authent. statuimus. C. de sacrosanct. eccles. Ipsi quoque Summi Pontifices ea, quam habent in
16 ecclesia Dei, rebusque, & personis ad diuinum cultum dicatis, suprema authoritate omnes ecclesias, resque, & personas ecclesiasticas a potestate sæculari exemptas fecerunt; cui libertati assenserunt etiam Principes Christiani, vt in Authentica statuimus. C. de Episcopis, & clericis. Et nos habemus legem. 57. titul. 6. part. 1. & l. 3. titul. 3. lib. 1. recopilat. & in legibus, quæ a Comite Ferdinando Gonzalez constitutæ sunt, quando Castellani eum sibi in Comitem elegerunt. Prima lex erat in hæc verba. *Primieramente. Que yo el Conde Fernan Gonçalez mando guardar y confirmo y os ruego vos otros señores confirmeis todos los priuilegios y exemptiones de la madre sancta Iglesia y de todos sean honrrados y acatados sus ministros, ansi como rogadores y mendianeros entre Dios y nuestros peccados.* vt habetur in vita dicti Comitis (non dum typis excussa) collecta per quendam fratrem Benedictinum Anno. 1515. quæ est in mea Bibliotheca, eamque refero in repetit. legis vnicæ C. si quis Imperatori maledixerit. cap. 2. §. 2. quam immunitatem ecclesiasticam semper fuisse obseruatam in Regno Castellæ probat. l. 16. tit. 5. pag. 1. ibi *y ha poder sobre los clerigos de su*

Obispa-

Obispado en lo temporal y en lo spiritual.

27 Vnde dictæ ll. ciuiles non sunt trahendæ ad causas ecclesiarum, & clericorum, vt post Abb. & alios, & in c. ecclesiæ S. Mariæ (vbi Felyn. n. 38.) de constit. resoluit Syluester Aldobrand. dicens esse communem opinionem in §. sed & quod Principi placuit n. 24. inst. de iure nat. gen. & ciu. cum sint contra d. libertatem vt in Auth. cassa, & irrita C. de sacros. eccles. & in Concilio Trid. sess. 25. c. 20. de reformat. & sic manet firmata sententia, quod ecclesiæ, & personæ ecclesiasticæ etiam in temporalibus non sunt de iurisdictione Principum secularium mediatè, nec immediatè, vt per Tiberium Decianum in tractatu criminali lib. 4. c. 2. sed ex dispositione diuina sunt immediatè sub potestate Pontificis, qui eam habet immediatè à Christo, vt docet Illustris. Card. Bellarminius Controuersiarum to. 1. controuer. 3. de summo Pontifice lib. 1. de Ro. Pont. c. 7. 8. 9. & 10. cum seqq. & probatur in c. nouit. 13. §. cum enim. de iudicijs, ibi, *cum enim non humanæ constitutioni, sed diuinæ potius nitamur: quia potestas nostra non est ex homine, sed ex Deo*, & dicit D. Augustinus relatus à Bozio lib. 4. de iure status. c. 1. *Prorsus totum mundum accepit Petrus; & contrarium asserere esset absurdum, immo hæreticum;* nam esset nunc consti-

28 tuere in Repub. Veneta duo capita præcipua, nullum alteri subordinatum iurisdictionis ecclesiasticæ circa ecclesias, res, & personas ecclesiasticas, nempe Ducem, & summum Pontificem. esset enim monstrum stupendum vnius corporis duo esse capita, vt docet Victoria 1. relectione de potestate eccles. sect. 6. n. 10. cum Resp. Christiana non sit Aristochratica, nec Demochratica, sed Monarchica gubernatio, vt docet eleganter Illustris. D. Card. Bellarminius Controuersiarum tom. 1. controuersia 3. de summo Pontifice lib. 1. de Romani Pōtificis ecclesiastica Monarchia c. 5. 6. 7. 8. & 9. hæc autem fuit penes Petrum, & est penes eius successores, cui Christus dixit Matth. 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam; & tibi dabo claues regni cælorum* &c. tradit Illustris. Card. Bellarminius c. 10. cum sequentibus: nam cui alij, nisi soli Petro dictum fuit, *pasce oues meas*? Ioann. 21. docet

Illus.

Illustr.Card.Bellarm.c.14.cui Romanus Pontifex successit,vt per eundem lib.2.de Rom.Pont.a c.12.vsque ad fin. illius libri 2. Numquid hoc dictum fuit Duci Venetorum? qui se iurisdictionis ecclesiasticæ in illa Rep. iudicem immediatum à Deo constituit. & quare hoc dici Catholica Resp. patitur? Videat (obsecro) ne hæreticorum opinionẽ sequatur, & paulatim hæresi inuoluatur. Et iuxta hanc sententiam potest

29 dubitari an de aliqua causa potuerint excusari a culpa dicti Principes Christiani,qui contra libertatem ecclesiasticam iurisdictionem ecclesiæ vsurpabant,de quo dubio agimus in dicta nostra repetitione ad legem vnicam, C. si quis Imperatori maledixerit c.1.§.2.vbi egimus qua ratione potuerit excusari matrimonium filiarum del Cid, cum Principibus Aragoniæ, & Nauarræ, viuentibus Comitibus de Carrion, quibus prius nupserant.

30 Ad loca vero scripturæ, quæ adducit ille author incertus in 1.& 2.propos.suæ epistolæ,ad probãdum quod clerici sunt de iure diuino immediatè subditi Principibus secularibus,optimè respondit Illustr.D.Card.Bellarm.in respons. ad dictum authorem 1.& 2. propos. & Io. Philoteus in noua respons. ad dictum Theologum pag.8.melius idem Illustr.Card.Bellarm. lib.2.de Ro.Pont.c.29.& D.Tho.2.2.q.67.art.1.& ibi Arago. vers.cæterum,Soto lib.5.de iustitia.q.4. art.1. Idem Bellarm. 2.to.controu.1.lib.1.de clericis c.28.vers.alius locus est.Thomas Bozius d.tract.de iure status lib.4.c.8.& c.10.11.12.& 13.& lib.5.c.6.quæ loca satis est demonstrasse,in quibus traditur verus sensus illorum locorum,ad quem locum lectorem mittimus,ne videamur in Theologorum messem falcem immittere. Illud non ommittam,quod loca illa scripturæ,quibus vtitur ille incertus author,adducuntur etiam contra immunitatem ecclesiasticam ab hæreticis,vt docet Illustr. Card.Bellar.d.c.29.Nec etiam obstat alius locus ex epistola D.Gregorij Magni ad Mauritium Imperatorem li.2.epistolar.epist.62. ibi *Sacerdotes meos tuæ manui commisi*, vbi loquitur in persona Christi ad Mauritium,cui optime respondit Illust.Card.Baro.8. Annal.in Greg. Magno Anno 593.pag.45, & 46.vsq. ad 48.

31 Cæ-

31 Cum author ille incertus in quinta propositione audacter dicit meliorem esse opinionem asserentium, quod immunitas personarum, & bonorum ecclesiasticorum non sit de iure diuino, sed quod sit solum de iure humano, ex priuilegio Imperatorum, & Principum secularium, grauiter errat, & loquitur expresse contra Pontificiam decisionem in c. quamquam. §. cum igitur. de censibus. lib. 6. & ibi cōtra communem sententiam Canonistarum, & quam plurium grauissimorum Theologorum, quam refert, sequitur multisque confirmat argumentis Ioannes Azorius in suis Institutionibus moralibus Tomo primo. lib. 5. cap. 12. & qui ad illum textum volunt respondere, expresse loquuntur contra casum textus, & contra rationem, quam ipsemet textus affert, dum ideo personas ecclesiasticas ad pedagia vult non teneri, quia earum res non solum iure humano, sed diuino a secularium exactionibus sunt immunes. Veritas enim est in hac materia immunitatem ecclesiasticam esse de iure diuino: & quamuis sine veritatis præiudicio admitteretur, quod ista immunitas in personis, & bonis cleri-

32 corum esset de iure positiuo, adhuc Principes seculares non possent priuilegium immunitatis reuocare, etiam si clerici essent discoli.

Primo, quia non est illis concessum, sed toti ecclesiæ, vt habetur in l. 50. tit. 6. part. 1.

33 Secundo, quod hoc priuilegium est remuneratorium concessum ecclesijs, & ideo non potest reuocari, etiam propter ingratitudinem, vt docet Osascus decisione Pedamontana. 139. num. 28. Tiraquellus in l. si vnquam. verbo, donatione largitus, num. 13. C. de reuocandis donationibus. cum late adductis a Rolando de Vallo consil. 5. num. 12. & consil. 98. lib. 1. & consil. 76. num. 15. lib. 2. & consil. 13. num. 61. lib. 3. & a Carolo Tapia in l. final. de Constitutioni. Principum. 2. part. 7. num. 24.

34 Tertio respondetur, quod, cum hoc priuilegium sit con-

cessum non subditis; transit in contractum, & ideo non est reuocabile, iuxta regulam legis. sicut ab initio. C. de actionibus, & obligationibus. & tradūt Doctores in dicta l. final. C. de legibus, & constitutionibus Principum. & in terminis de priuilegijs concessis ecclesijs per Imperatores, & Principes, quod non sint reuocabilia, tradit gloss. in Regula, *decet concessum a Principe beneficium esse mansurum*. de regulis iuris. in 6. in principio, verbo, decet concessum. versiculo, ex hac regula. & est communiter approbata ibi per omnes Canonistas, & Legistas in dicta l. fin.

35 Quarto respondetur, quod etiam si fateremur priuilegium hoc immunitatis esse de iure positiuo; dicimus tamen, quod hoc priuilegium exemptionis principaliter emanauit a summis Pontificibus, qui hoc facere potuerūt, etiam sine consensu Imperatoris. quia clerici sunt res spirituales, & ex toto corpus, & animam dederunt in seruitium, & sortem Christi. 12. quæstione 1. can. 5. & per consequens Papæ in iudicio, & constitutionibus subsunt. can. Imperium, &. can. suscipitis. 10. distinctione. & cap. solitæ. de maioritate, & obedientia. Et Didacus
36 Couarruuias practicarum quæstionum. cap. 31. num. 3. Rebuffus in concordatis. rubrica, de protectione concordatorum. versic. præterea etiam. Soto in. 4. distinctione 25. quæstione 2. art. 2. conclus. 6. Victoria. prima relectione. de potestate ecclesiæ. sectione 7. num. 5. & 7. vbi dicit, quod Principes seculares non possunt hanc immunitatem reuocare, quia est multum conformis iuri diuino, & quia expedit administrationi ecclesiæ, & quia Papa illos etiam exemit, & potuit inuitis Principibus. & ita Imperatores non poterunt reuocare, nec limitare exemptionem clericorum in causis vllis, & multo minus in causis criminalibus, in quibus datur aliqua spiritualitas, vt do-

cet

&c Bald. cap. 2. de iudicijs. col. 2. & ibi Barbat. nu. 14. quod contingit propter ordinem, & militiam ecclesiasticam, qua se Deo dedicant, vt tradunt Doctores vbi supra. & habetur in cap. cui portio. 12. quæst. 1. & per Oldradum consil. 83. an Episcopus. num. 5. & semel Deo dicatum non est ad vsus humanos vlterius trahendum, vt habetur in regula. 51. de regulis iuris. in 6. & habetur in constitutione octaua Leonis Imperatoris, ne clericus de nouo profanus fiat. vnde dicit Castrensis in. l. addictos. num. 6. C. de Episcopali. audientia. quod propter characterem non potest secularis cognoscere contra clericum.

Ex supradictis resoluimus, quod Dux, & Senatus iure proprio ordinario non possunt habere aliquam iurisdictionem in ecclesias, & personas ecclesiasticas, nec in earum res: ac proinde non possunt se tueri, nec defendere prædictas leges ab eis latas contra libertatem, immunitatem, & iurisdictionem ecclesiasticam.

37 Sed videndum est, an etiam præscriptione immemoriali (quam dicunt se habere) tueri possint, & cum sint incapaces laici iurisdictionis ecclesiasticæ, vt habetur in cap. 2. de iudicijs. & in cap. 2. de foro competenti. illis non proficit præscriptio immemorialis: nam apud omnes iuris interpretes receptissimum est præscriptionem immemorialem non æquiualere priuilegio, vbi adest incapacitas præscribentis, vt docent Ioannes Monachus, Ioan. Andreas, & alij in cap. 2. de præbendis. in. 6. quod sequitur Couar. lib. 1. variarum resolutionum. cap. 17. num. 6. Ioannes Guttierez lib. 1. practicarum quæstionum. quæst. 14. & 15. Menchaca. lib. 2. controuersiarum illustrium. cap. 89. & late tradit Doctor Açeuedo in. l. 1. tit. de las terçias. lib. 9. recopilationis: & in terminis habemus decisionem Rotæ. 10. in antiquis, de consuetudine. vbi improbatur consuetudo immemorialis Anglicana, qua laici vtebantur in iudicandis causis clericorum. cum la-

te adductis a D. Cardinali Tuscho dicta conclus. 342. num. 117. tom. 5. lit. L. verb. libertas ecclesiastica: & verb. iudex secularis. conclus. 453. num. 46. & hæ consuetudines contra immunitatem ecclesiasticam damnantur per Clementem VIII. in Bulla in Cœna Domini, vt tradit idem Cardinal. dicta conclusione, num. 47. & in Concilio Lateranensi sub Leone X. in cap. incipiente Costitutioni. ibi, *quacumque consuetudine non obstante.* & antea erat reprobata dicta consuetudo, vt in cap. clerici 8. de iudicijs. ibi *non debet in hac parte canonibus ex aliqua consuetudine praeiudicium generari.* vbi notat gloss. verb. consuetudine. *quod libertas ecclesiastica est imprescriptibilis.* & accedit Hostiensis in cap. cum laicis. num. 11. de rebus ecclesiæ alienandis. & Ioannes Lupus de libertate ecclesiæ. 1. parte. cap. 6. num. 3. Et in concordia inita inter Iulium II. & Serenissimam Rempublicam Venetam de anno. 1510. cautum fuit cum iuramento, quod Veneti nullo vnquam tempore violabunt immunitatem ecclesiasticam, & iurisdictionem, nec clericos carceri mancipabunt.

38 Reliquum est, vt inspiciamus, an ex priuilegio summorum Pontificum habeant aliquam iurisdictionem in causis clericorum grauioribus, & atrocioribus. & ipsi dicunt, quod habent priuilegia Apostolica; circa quæ est aduertendum, quod sunt sibi ipsis contrarij; nam, vt ex litteris Ducis missis ad Patriarchas, & Archiepiscopos, apparet, quod asserunt ipsis competere iure proprio, & immediate a Deo. & idem etiam dicit author illius incertæ epistolæ in 1. & 2. propos. hoc autem non est compatibile cum priuilegio. Nam si illis competit de iure communi, non est necessarium priuilegium; nam frustra precibus impetratur, quod iure communi concessum est. & rursus iurisdictio, quæ competit a iure, competit iure proprio, & exercetur iure proprio, & est ordinaria, vt dictum est, iuxta tradita in l. & quia. & in

l. more

l. more maiorum de iurisdictione omnium iudicum. Iurisdictio autem, quæ competit ex priuilegio, est delegata, & exercetur nomine delegantis, vt in l. 1. §. qui mandatam. de officio eius, cui mandata est iurisdictio. ibi, *qui mandatam iurisdictionem suscipit, proprium nihil habet, sed eius, qui mandauit, iurisdictione vtitur*: ac proinde non vtitur iurisdictione laica, sed ecclesiastica.

39 Nec Papa potest concedere laicis iurisdictionem ecclesiasticam iure proprio, vt docent Menchaca de successionum creatione, lib. 3. §. 22. num. 60. Iulius Clarus lib. 5. sententiarum. §. final. quæst. 41. versic. sed quid dicendum de summo Pontifice. & Segura de Auallos in directorio iudicum ecclesiasticorum 1. par. cap. 2. num. 4. Borgninus Caualcan. in 2. parte decision. verbo, iurisdictio ecclesiastica ordinaria. & in verbo, clericus potest conueniri: vbi refert Grammaticum, Decium, Baptistam Perretum, Felynum, & Geminianum, Ioannem Orosium, & Ioannem Gutierrez, & quamuis ipsi non

40 sint assequuti veram rationem huius conclusionis, vera tamen ratio est, nam laicus non potest habere propriam, & ordinariam iurisdictionem, vt dictum est, quia resideret principaliter in persona ipsius laici, quod est proprium iurisdictionis ordinariæ, vt in dicto §. qui mandatam. & tradit Bartol. in l. 1. de iurisdictio. de omnium iudicum num. 15. & ibi Castrensis num. 31. idem Bartol. in dicta l. more maiorum. num. 4. & quando lex concedit aliquam iurisdictionem, quæ naturaliter non est de iurisdictione ordinaria illius iudicis, cui datur illa iurisdictio, non est ordinaria, sed delegata, vt in l. 3. ad finem. ibi *vltorem specialiter fecerit*. C. ne liceat potentioribus: tradit Hippolytus Riminaldus in d. l. 1. de officio eius, num. 139. Et cum hæc iurisdictio ecclesiastica non sit propria iurisdictio secularis, sequitur, quod si Papa concedit hanc iurisdictionem laico per priuilegium, quod illa

iuris-

iurisdictio non est ordinaria, sed delegata.

41 Quod autem Papa possit illam concedere in certis caussis, tenet Cardinalis in cap. perpendimus. 7. oppositione. num. 6. de sententia excommunicationis. quam sequuntur Canonistæ in cap. 2. de iudicijs. vbi Ripa num. 73. & Aufrerius de iurisdictione seculari, super ecclesiasticas personas. Regula 1. fallentia 1. num. 1. Cassaneus in Consuetudinibus Burgundiæ, Rubrica 1. §. 5. verbo, Archidiaconi. num. 48. & Gouarruuias in practicis quæstionibus. cap. 31. num. 4. Abb. cap. litteras. num. 13. & 14. de restitutione spoliatorum.

Et licet Veneti prætendant habere priuilegium cognoscendi de delictis grauibus, & atrocibus contra quascumque personas ecclesiasticas, vt tradit Gigas tractatu de crimine læsæ Maestatis, illud tamen & alia patiuntur magnas difficultates, nam dato quod essent valida, & authentica, habent multas limitationes, & restrictiones quoad locum, delicta, & personas, vt patet ex tenore priuilegiorum Sixti IIII. Innocentij VIII.

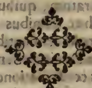
42 Alexandri VI. Clementis VII. & Pauli III. quare ad casum, de quo agitur non possunt applicari. An autem possint applicari ad alios casus a Venetis prætensos, videndum esset, an, & qualis, & quanta iurisdictio tribuatur, quod non est meum in tanta breuitate explicare, maxime quia merito dubitari potest, an per illa tribuatur iurisdictio Magistratibus secularibus procedendi in criminalibus contra clericos, & Sacerdotes.

43 Verum cum prædictus Dux, & Senatus contendant iure proprio immediate a Deo, vt dictum est, hoc sibi competere, nec nitantur in dictis priuilegijs, vt habetur in dictis litteris Ducis, modo non est curandum de illis priuilegijs, sed tantum agendum est de iure communi. Cum autem illa produxerint, tunc videbitur de eorum validitate, & de reuocatione dictorum priuilegiorum facta por sanctissimum D. N. in suis litteris monitorijs. Et in processu

in

in Cœna Domini, cap. 14. & 15. huiusmodi priuilegia sunt reuocata, quæ reuocatio fieri potuit, vt tradit Dominus Cardinalis Tuschus in dicta conclusione 342. num. 123. tom. 5. littera L. verbo, libertas ecclesiastica.

Hactenus dixisse sufficiat de prima assertione huius propugnaculi ecclesiasticæ liberratis, in cuius probatione, & si multa sint adducta, puto tamem ea esse necessaria ad probandum Sanctissimum D. N. (adhærendo communibus, & receptissimis sententijs pro libertate ecclesiastica) iustè potuisse procedere ad censuras, & pœnas in monitorio contentas, non obstantibus difficultatibus, quæ pro legibus Venetis adduci possent, quibus credimus in superioribus satisfecisse. Transeundum igitur nobis est ad probandam secundam assertionem, quæ ita se habet.

SECVN-

SECVNDA PARS in qua agitur de secunda assertione.

SVMMARIVM.

1. *Tres esse iusti iudicij partes, seu qualitates.*
2. *In omni actu est necessaria voluntas, & potestas.*
3. *In ferenda sententia excommunicationis tria sunt necessaria.*
4. *Duæ claues iurisdictionis, & ordinis sunt in ecclesia.*
5. *Excommunicatio est grauissima censura, & prudenter imponenda.*
6. *Iniquitas omnia præcipitat, virtus autem est omnium exerutatrix.*
7. *Non potest sine ordine maturitas esse consilij.*
8. *Excommunicatio non est ferenda vbi non est profutura, sed est supersedenda pro tunc.*

Secundæ Assertionis Initium.

DVX, & Senatus Venetus sub grauissimis peccatis, & pœnis tenentur obseruare præcepta, & censuras in hac causa latas a Sanctissimo D. N. Paulo V. & ab eo obtinere absolutionem censurarum, quibus ligati sunt.

Quamquam assertio hæc omnibus de Pontificis Max. potestate, & authoritate recte sentientibus notissima sit, nec probatione egeat, tamen Ducis, & Senatus obstinatio nos cogunt, vt aliqua in eius confirmationem afferamus.

Duo continet hæc propositio. 1. obedientiam circa sententias Pontificias. 2. earum absolutionem a Sanctissimo esse petendam.

Ex primo pendet secundum, vti corolarium necessarium: excommunicatus enim a Pontifice, absolutione eget Pontificia; nam qui ligauit, ipse soluere debet. cap. pastoralis. §. præterea. de officio delegati.

Primum autem ex eo pendet; An prædictæ censuræ Pontificiæ sint legitimæ, teneantq. Venetos, Ducem, & Senatum, ad hoc autem illud in primis constituendum est, & ab omnibus est receptum, vt superius in 1. assertione, 5. præludio a nobis est explicatum, post D. Thomam 2.2.q.60.a.2.in corpore.
1 tres esse iusti iudicij partes. 1. quod iudex habeat authoritatē & iurisdictionem circa id, quod iudicat, & circa personas, de quibus iudicat: nam in quacunque humana dispositione necessariæ sunt voluntas, & potestas disponentis, vt eleganter docet Bald. in l. ex verbis n. 2. C. de donation. inter virum, & vxorem. cum adductis a Molina Regio Consiliario lib. 1. de Hispanorum primogenijs c. 24. n. 24. Primum autem locum
2 obtinet potestas, vt in l. si quæramus 4. ff. de testamentis. Secunda pars iusti iudicij est, vt rectè procedat, nulli iniuriam inferendo, sed vnicuique suum ius tribuens. Tertia pars, seu qualitas iusti iudicij, vt iuxta iuris ordinem, & formam procedat. Quod si prima pars deficiat, iudicium erit vsurpatum. Si secunda, peruersum, & iniquum. Si tertia, suspectum, & temerarium; nam vt dicit Spiritus Sanctus, *non sat est bonum agere, nisi, & benè agatur*. Iureconsulti agentes de validitate, vtūtur his terminis, an iudex ritè, & rectè processerit, vt per Iason.
3 & DD. in l. iustè possidet ff. de acquirenda possessione: similiter in ferenda excommunicatione, eadem tria esse necessaria. 1. quod iudex habeat iurisdictionem, & deinde, quod rectè, & ritè, inferatur, vt habetur in c. 1. de sentent. excom. in 6. & in c. sacro. 48. extra eodem. Sunt enim in ecclesia duæ claues
4 ordinis (inquam) & iurisdictionis, vt per Theologos in 4. dist. 18. 19. & 20. potestas autem iurisdictionis est duplex, vna fori interioris, altera exterioris de qua nos loquimur; & tradit D. Thomas 2.2.q.39.ar.3. Illustriss. Card. Bellarminius de Romano Potifice c. 22. Franciscus Vargas de authoritate Pontificis, propositione 1. Victoria in summa, tract. de excommunicatione n. 2. & apud D. Paulum 1. ad Corinthios 5. cæterū ad claues iurisdictionis pertinet excommunicatio. dicit D. Thomas in 4. dist. 18. q. 2. ar. 2. & ibi reliqui Theologi, & habetur Matth. 18. *quodcunque ligaueritis super terram, &c.* & est

T com-

communis opinio Canonistarum, vt per Abb. in c. ab excommunicato n. 5. de rescriptis, & in c. transmissam de elect. Couarr. c. alma mater 1. par. relectionis §. 11. n. 1. & agnoscunt omnes summistę, verbo excommunicatio. & Nauarrus in manuali c. 27. n. 5. & cum excommunicatio sit grauissima pœna
5 & gladius spiritualis, et sit neruus ecclesiasticæ disciplinæ, vt in c. dilecto 6. de sentent. excom. in 6. et in c. corripiantur 24. q. 6. et ad tenendos in officio populos, valde salutaris; sobrie tamen magnaque circumspectione exercendus est, cum experientia doceat, si temere, aut leuibus ex rebus incutiatur, magis contemni, quam formidari: et perniciem potius, parere quam salutem; vt pie a sacro Concilio Tridentino admonitum est, sess. 25. c. 3. de reformat. et habetur in c. reprehensibilis 26. de appellat. et in c. non in perpetuum 5. ibi *& dum præcipites quasi ad emendandum ruunt, ipsi quoque multo magis deterius cadunt* 24. q. 3. vbi glo. fin. notat, *iudices non erunt præcipi-*
6 *tes ad excommunicandum, nam iniquitas omnia præcipitat. Virtus autem lenta est & omnium percunctatrix*, et habetur in c. inter hæc 33. §. velox, de pœnitentia dist. 3. et Ioannes Andreas in c. qualiter el primo. de accusat. post D. Hieron. in Hiere. dicit,
7 *non potest maturitas esse consilij, vbi nullus est ordo iudicij*. Vnde eleganter alios declarando, inquit Couarru. in c. alma mater 1. par. in initio nu. 10. post Abb. in d. c. ab excom. et D. Thom.
8 in 4. dist. 18. art. vltim. sub quæst. 2. *si iudex viderit excommunicationem minime vtilitatem ipsi excommunicando allaturam: immo suspicetur magis indurandum cor ipsius per excommunicationem, tunc etenim poterit supersedere huic censuræ*, quemadmodum colligitur ex cap. prodest 4. et in cap. hoc tamen 5. 23. quæst. 5. *blandis enim tunc verbis est alliciendus peccator, vt ecclesiam audiat, non asperis irritandus, vt magis contumax efficiatur.* hæc Couarr.

§. Pri-

§. Primus. De potestate summi Pontificis erga censuras ferendas.

SVMMARIVM.

1 *Potestas est in summo Pontifice, ceu in capite, seu in fonte, a quo alij prælati.*
2 *Papa non potest dici, cur ita facis?*
3 *Papa est maior iurisdictione quam Angeli.*
4 *De reuerentia, & obedientia Principum erga summum Pontificem.*
5 *Principes, qui deflexere ab obedientia summi Pontificis, multas pœnas passi sunt.*
6 *Contra violantes ecclesiasticam libertatem.*
7 *Contra violantes libertatem censuris, & armis potest procedi.*
8 *Veneti non timent Papam.*
9 *De increpatione Diui Pauli, ad sanctum Petrum.*
10 *Dux, & Senatus, tenentur se abstinere.*
11 *In censuris contra Venetos, adest potestas, & iurisdictio in illis ferendis.*
12 *Cauendum esse a litteris Ducis, & Senatus missis ad Principes Catholicos.*

1 POtestas iurisdictionis, quæ in ferendis censuris maximè necessaria est, in summo Pontifice, ceu in capite seu fonte primario, iure residet, et deinde in reliquis Prælatis vt in c. cum ab ecclesiarum prælatis 3. et in c. graue gerimus 19 de officio ordinarij, et obseruat Pater Franciscus Suarez in tractatu de censuris disp. 2. sect. 2. Franciscus Vargas, de authorit. Pontificis, propositione 4. *nam iurisdictio ecclesiastica residet in summo Pontifice, tanquam in capite, vt aqua in fonte & est velut mare iurisdictionis a quo fluunt, & refluunt flumina, vt dicit Bal. in c. ad hoc* 4. col. versic. ex præmissis. de pace iuramento firmanda, et in l. qui se patris, nu. 14. versic. item in concessis C. vnde liberi. vbi dicit, quod in Principe residet suprema potestas inseparabilis, vnde potest iurisdictiones supprimere aliorum, et non solum singularium personarum, sed

etiam Ciuitatum, quam habet a Christo immediatè, vt habetur Matth. 16. ibi *quodcumque ligaueris*, & contrarium asserere, nempe quod Papa non habet potestatem excommunicandi, est hæreticum, vt tradit Illustr. Bellarm. Controuersiarũ to. 3. controu. 3. de summo Pontifice lib. 4. c. 15. Innoc. & Canonistæ in c. bonæ 2. de postulatione Prælatorum. glo. c. 1. de clerico ægrotante in 6. & Bal. in l. cum multa. C. de bonis quæ liberis. vbi ait, *quod hanc iurisdictionem summi Pontificis totus mundus, nec tota ecclesia tollere, aut diminuere potest*, cum latè adductis a Francisco Vargas in tract. de authoritate Pontificis Maximi, seu de iurisdictione Episcoporum. Axiomate 4. & quod a summo Pontifice immediate Episcopi accipiant, est vera opinio, vt testatur Ioannes de Turrecremata in summa de ecclesia lib. 2. c. 54. & Iacobatius lib. 10. de Concilijs, art. 7. nu. 81. Illustriss. Card. Bellarm. d. lib. 4. c. 24. & eam defendit Franciscus Vargas in d. tract. confirmat. 6. & vide Ger-
2 son. de potestate ecclesi. considerat. 9. est enim tantæ authoritatis iurisdictio Pontificis circa censuras, & alia spiritualia, teste Bald. vt nullus ei possit dicere, cur ita facis? nec de eius censuris, & facto iudicare, vt in c. si Papa. 40. dist. & in c. cuncta per mundum 9. q. 5. & tradit Innocen. in c. inquisi-
3 tioni, nu. 3. & 4. de sent. excomm. *Nam est maior in iurisdictione, quam Angeli*, vt tradit B. Antoninus in 3. parte summæ tit. 22. c. 5. §. 1. & §. 11. cum alijs adductis a Thoma Bozio de iure naturali, & diuino ecclesiasticæ libertatis. lib. 5. c. 10. Nam nulli Angelo commissa est iurisdictio, & cura totius cœli; sed Papæ commissa est totius mundi, & mundi nomine, etiam cœlum importatur, vt in c. omnis. 22. dist. vbi dicitur, *quod cœlestis, & terreni Imperij Petro Christus iura concessit; iure igitur maxima illi reuerentia debetur*, quam ei plurimi Principes exhibuisse testantur exempla a Ioanne Stapletonio relata in tractatu de admiranda, seu de magnitudine ecclesiæ Romanæ lib. 2. c. 4.

4 Præstant igitur Principes Romano Pontifici obedientiam, vt in extrauaganti vnam sanctam de maioritate, & obedientia. Soto de iustit. et iure, lib. 2. quæst. 6. artic. 4. in fine,

et plura de veneratione erga Pontificem, et Religionem; tradunt Petrus Gregorius Tholosanus de Republica lib. 12. Lælius Zechius lib. 2. Polyticorum cap. 5. num. 1. et Thomas Bozius lib. 5. de iure naturali, & diuino ecclesiasticæ libertatis. cap. 4. et 5. vbi adducit exempla Principum Hæreticorum, & Gentilium. et Henricus Farnesius de perfecto Principe, ad Clementem Octauum, tom. 3. de Religione in principio, et cap. 3. et 20. et 24. et Diuus Cyrillus de recta fide, inquit, *gloriosa est in Deum pietas, & in regijs honoribus immobile fundamentum*. Plura de reuerentia Principum erga Pontificem Iodocus Coccius in thesauro Catholico tom. 1. lib. 7. de Hierarchia ecclesiæ art. 8.

5 Principes vero ab hac reuerentia, et veneratione Pontificum deflexi, qui honorem, et ministerium Pontificum sibi assumpsere, quas pœnas passi sint, videant Veneti, Oziam lepra percussum, secundo Paralippomenon cap. 26. et Reg. 1. cap. 15. Saulem regno priuatum. Tullum Hostilium fulmine percussum Liuius lib. 1. Plin. lib. 2. histor. natur. cap. 53. Iulianum Apostatam sagitta è cœlo demissa occisum, vt testatur Nicephorus lib. 10. historiæ ecclesiasticæ cap. 38. et plura alia exempla apud Bozium dicto
6 tractatu lib. 6. c. 11. 12. et 13. vbi plura mala accidisse his, qui libertatem ecclesiasticam violare conati sunt. Quæ vero bona fuerint consequuti, qui eam sunt tutati, legat Bo-
7 zium dicto tractatu lib. 3. c. 3. et lib. 6. c. 14. pro qua tuenda, et contra eos, qui volunt cognoscere, et iudicare de literis, et mandatis Apostolicis execrationes inuenies in Bulla Cœnæ Domini, et nouas etiam potest summus Pontifex imponere et contra eos arma mouere. *compelle eos intrare* (inquit dominus) Matth. c. 22. de quo Bozius sæpius citatus, d. tractatu lib. 3. c. 8. et 9.

Discant igitur Veneti Pontificem summum, eiusque censuras venerari, et ab antiqua eorum consuetudine, non parendi, Pontificijs præceptis discedere, vt tradit Felynus c. cum sit generale. de foro competenti, num. 20. vbi dicit

Vene-

8 *Venetos non timere Papam*, & habetur in epistola Serenissimæ Reip. Genuensis missa ad Serenissimam Remp. Venetam, in qua respondetur epistolæ missæ a Serenissimo Duce Venetorum, circa hanc controuersiam, quam cum Pontifice habent, & tempore quoque Gregorij 9. Veneti fecerunt quædam decreta contra libertatem ecclesiasticam, de quibus cõqueritur ipse Gregorius in epistola missa ad Ducem, & communitatem Venetorum, quæ incipit, Grandem & grauem, data in Lateranen. Pont. sui anno 7. vbi dicit *quare libertas ecclesiastica, videtur in Ciuitate vestra subuersa, ac ab eius finibus penitus emigraße*, & Theodosij 2. exemplum sequuntur, de quo Nicephorus lib. 14. hist. ecclesiast. c.3. *qui cum a quodam monacho esset excommunicatus, noluit in regio conuiuio cibum sumere, antequam vinculis sibi iniunctis solutus esset.* Alia exempla inuenies apud Bozium lib.2.c.16.

Qua itaque fronte in faciem Papæ resistere audent? cum in iniusto Leonardi Ducis edicto dicatur, has censuras esse iniustas, nullas, & contra Sanctorum Patrum, & Canonum statuta, atque iuris ordine prætermisso prolatas. quæ enim eis auctoritas est, vt de censuris Pontificis iudicium proferãt?
9 an putant sibi licuisse quod diuo Paulo licitum fuit? vt in facie diuo Petro resisteret, ad Galatas c.2. habent ne illi in ecclesia eam authoritatem, quam D. Paulus a Christo domino habebat? quis enim Petrum auderet reprehendere, nisi alius Apostolus inter primates ecclesiæ constitutus? Tum etiam quia illa reprehensio modeste fuit facta, & circa rem maximam, quæ nullam moram patiebatur; nam cum Petrus iudaicos ritus abrogasset, & posse cum gentibus comedi decreuisset, vt habetur in Actibus Apostol.c.10. & 11. postea autem ab hoc se subtrahebat, timens Iudæos; & ideo reprehensibilis factus est a Paulo, vt inquit ibi diuus Ambrosius. est ne eadem hæc causa ecclesiæ vniuersalis, cum causa Venetarum legum? non sanè. quo fit, vt dum obsistunt literis, & mandatis Pontificis, grauissimè peccent, contra ius diuinum & naturale, quod ordinem in omnibus seruare præcipit, vt in specie tradit Bozius lib.4.c.12. in fi. & vt dicit Diuus Cyprianus epist.69. ad Puppia-

10 pianum, *qui est contra Papam, non est in ecclesia Dei, & spoliatus ab statu fœlicitatis excidit*. Bozius lib. 6. c. 10. Debuisset itaque Dux, & Senatus se abstinere, etiam si denuntiati non essent, tum propter notoriam carcerationem clericorum, tum etiam, quia extrauagans ad euitanda scandala, non iuuat ipsos excommunicatos, vt docet Couarru. in c. alma mater 1. par. §. 2. nu. 11. Nauarrus in Manuali c. 27. nu. 35. notabili 2. Oportebat enim ad Pontificem recurrere, & ab eo medelam accipere, quæ si esset necessaria, ne vtiquam negaretur.

11 Ex quibus omnibus superius relatis, notum sit habere summum Pontificem hanc excommunicandi potestatem, & ita hac in re, non defuisse primam qualitatem, seu requisitũ iurisdictionis, ad proferendam sententiam excommunicationis, & interdicti contra Venetos; nec hoc ipsi negabunt, nec etiam quod eis necessitas obtemperandi maneat, iuxta c. ecclesia S. Mariæ de Constitution. & in c. fin. de rebus ecclesiæ non alienandis. Pergamus ergo ad secundum requisitum, seu qualitatem de rectitudine censurarum.

12 Omnes tamen admoneo vt caueant a literis Venetorum missis ad Principes, & Resp. Catholicas, in quibus dicũt summum Pontif. velle vsurpare iurisdictionem secularem, vt omnes contra Papam insurgant, & Venetorum causam defendant; hoc enim merum commentum est, nec de hac re quicquam Sanctissimus excogitauit, & Venetorum conatus, nihil hactenus profecerunt; nam dominus meus Rex Catholicus, Oratori Venetorum respondit, se numquam defuturum, quin Pontificis causam, & authoritatẽ tueatur, & defendat. Idem etiã respondit Sereniss. Resp. Ianuensis in epistola supra citata.

---

§. Secundus. *An rectè fuerint prolatæ censuræ.*

SVMMARIVM.

1 Ad excommunicationem debet præcedere peccatum mortale.

2 Pro veniali peccato non fertur excommunicatio nec pro mortali nisi graui.

3 Probatur, quod Veneti multa, & grauia peccata commiserint statuendo contra libertatem ecclesiasticam, & committunt sacrilegium.
4 Quod ordinatur ad reuerentiam sacrorum, ordinatur ad reuerentiam Dei, & habet rationem sacrilegij.
5 Quam pœnam incurrit sacrilegus.
6 Violatores libertatis ecclesiasticæ, ipso iure sunt excommunicati.
7 Speciale est, vt statuentes contra libertatem ecclesiæ, sint ipso iure excommunicati.
8 Agitur de intellectu c. nouerit de sentent. excom.
9 Consiliarij, qui non fuerant in voto ferendi statuta, non sunt excommunicati.
10 Secundum peccatum vsurpata iurisdictionis.
11 Sunt hæ leges contra authoritatem Apostolicam.
12 Propter carcerationem clericorum.
13 Non excusantur ab hoc peccato incarcerationis, propter priuilegium, quia eo nolunt vti, & actus non sustinetur nisi de iure, & tit. quo ipsi dicunt facere.
14 Cognoscendo de causis clericorum, sunt ipso iure excommunicati.
15 Faciunt iniuriam ecclesiæ, vsurpando eius iurisdictionem.
16 Immo est contemptus religionis, est communis opinio.
17 Quia sunt transgressores legum, & canonum ideo peccant.
18 Peccant, quia cogunt sacerdotes ad celebrandũ spreto interdicto.
19 Quia sunt causa, quod sacerdotes committant grauissima peccata non seruando censuras, in quo etiam faciunt peccare laicos.
20 Non excusantur sacerdotes ob timorem mortis.
21 Oppugnatores libertatis ecclesiasticæ, heretici appellantur a Diuo Gregorio, & demonibus appropinquant.
22 Statuentes contra libertatem ecclesiasticam, priuantur feudis ecclesiasticis, & possunt mulctari alijs pœnis, in proprijs bonis.
23 Peccant contra iustitiam commutatiuam, propter septem iniquitates dictarum legum, de quibus supra 2. parte §. 1.
24 Concluditur Venetos iustè, & rectè fuisse excommunicatos, quia transgressor præceptorum peccat mortaliter.
25 Quas excusationes inueniant Veneti aduersus censuras, & interdictum.
26 Prima excusatio, quod habent iurisdictionem.
27 Secunda excusatio, quia dicunt, quod censuræ sunt nulla, ex defectu causæ, & propter omissum ordinem.
28 Veneti adducunt authoritatem D. Gregorij c. sententia pastoris.
29 Iniusto præcepto non tenetur quis parere.
30 Dicunt, quod opinio sua est probabilior, nec potest eos cogere summus

 148

mus Pontifex, vt seruent contrariam opinionem.
31 Quod non sufficit, quod Papa dicat, quod opinio Venetorum non est bona.
32 Quod ecclesiastici ob timorem vitæ, & honoris excusantur.
33 Ratione ignorantiæ inuincibilis.
34 Respondetur excusationibus Venetorum.
35 Respondetur ad primam excusationem, quod opinio Signoroli est communiter reprobata.
36 Respondetur ad secundam excusationem, circa iustificationem censurarum.
37 Explicatur authoritas Diui Gregorij in c. sententia pastoris.
38 Distinguntur quatuor casus pro explicatione sententiæ Diui Gregorij, primus quando superior præcipit id, quod est peccatum, & si subditus obediret, peccaret.
39 Infertur contra Venetos.
40 Ponitur 2. casus quando superior iustè præcipit, & subditus potest sine peccato obtemperare.
41 Ponitur 3. casus, quando superior iniustè præcipit, inferior tamen absque peccato potest parere, & in hoc casu procedit sententia Diui Gregorij.
42 Prosequitur eundem casum tex.
43 Authoritas Gratiani, & Gersonis explicatur.
44 Facultas discernendi causas iuste, aut iniustè excommunicati, non datur cuilibet sed iudici.
45 Infertur contra defendentes leges Venetas.
46 Agitur quando sententia summi Pontificis est iniusta.
47 Quod Dux, & Senatus tenētur seruare censuras, & interdicta, nam seruando illa non peccant.
48 Quando Papa præcipit laico.
49 Theologi, qui dicunt, quod Concilium est supra Papam, sunt excommunicati.
50 Casus 4. quando sumus in dubio an præceptum sit iustum an nō.
51 Non sufficit, quod iniustitia sit nota parti, sed debet constare ex processu.
52 Respondetur ad 2. excusationem, quæ dicunt, quod habent pro se opinionem probabilem.
53 Qui habet contra se communem opinionem, non potest habere iustam excusationem.
54 Prosequitur de probabili opinione.
55 De eadem probabili opinione ex sententia Caietani.
56 Respondetur ad 4. excusationem, quæ dicitur, quod non est standum declarationi Pontificis.
57 Leges de præscriptione cum mala fide sustulit summus Pontifex

tur ad quæstionem, vtrum Veneti possint excusari a censuris, vbi agitur quod non bene ad hoc Nauarr. adducit authoritatem Innocentij quarti.

84 Explicatur c. nouerit. & c. grauem de sent. excomm.

85 Explicatur c. nouerit.

86 Ponitur communis opinio, & intellectus d.c. nouerit.

87 Explicatur text. in c. grauem 53. de sent. excomm.

88 Excõicati quare possunt ab homine excõmunicari pro eod. delicto.

89 Agitur iterum de intellectu c. nouerit.

90 Iterum agitur, an Veneti excusentur a censuris.

91 Respondetur ad authoritatem Nauarri.

92 Respondetur ad authoritatem Caietani.

93 Veneti fuerunt etiam contumaces contra censuras Iulij secundi.

94 Monitorium S.D.N. Pauli V. mitius est quam fuit monitoriũ Iulij secundi.

1 RECtitudo censurarum a resolutis in prima assertione maxime pendet; nam vt recte proferatur excommunicatio, necesse est, vt peccatum mortale præcedat eius, quem iudex vult excommunicare; vt habetur in c. sacro approbante Cõcilio 48. §. caueat, ibi *absque manifesta, & rationabili causa*, de sent. excomm. & in c. 1. §. quisquis, ibi *& causam excommunicationis*. de sent. excomm. in 6. causa autem excommunicationis debet esse peccatum mortale præcedens, aut futura inobedientia non parendi iusto præcepto facto præcedente mora, culpa, aut offensa, vt post Petrum de Palude, & Adrianum tradit Couarr. in c. alma mater. 1. par. §. 9. num. 1. vers. 2. Nauarrus in summa c. 27. nu. 9. & in c. inter verba. 11. q. 3. nu. 480. Et in c. 1. de iudicijs, vbi notant DD. *quod contumax in non comparendo, & respondendo, excommunicari potest*, & in c. a nobis 21. de sent. excomm. & in c. nemo 41. 11. q. 3. ibi, *nemo Episcoporum quemlibet sine certa, & manifesta peccati causa communione priuet ecclesiastica*, vbi verbum communione ecclesiasticá intelligitur de excommunicatione, & priuatione Sacramentorũ; vt ibi glo. & tradit Ferdinandus Mendoça lib. 2. de confirmando Concilio Illeberritano. c. 8. vers. quod si ea. Ex. in c. Romana 5. §. caueat, ibi *vel culpa, seu offensa præcesserit*, & debet esse proprium peccatum, vt in c. si habet 1. 24. q. 3. Couarr. lib. 2. resolut. c. 8.

2 Pro veniali autem peccato non fertur excommunicatio, vt habetur in c. nullus sacerdotum 42. causa 11. q. 3. ibi *nullus sacerdotum quemquam rectæ fidei hominem, pro paruis, & leuibus causis a communione suspendat, præter eas culpas, pro quibus antiqui patres arceri ab ecclesia iusserunt, committentes*. Petrus Ledesma in summa 1. par. tractatu de censuris. c. 3. de excomm. concl. 4. conueniuntq. omnes summistæ, verbo excommunicatio. & canonistæ in c. sacro. nec sufficit quodlibet peccatũ mortale, nisi sit graue, cui tam grauis pœna debeat correspõdere, ad tradita in l. sancimus. 10. C. de pœnis, alias esset contra iustitiam commutatiuam si pro leui peccato etiam mortali, tam grauis pœna imponeretur: sic necesse est vt mortale peccatum sit graue, vt colligitur ex Concilio Trid. sess. 25. c. 3. de reformat. & tradit Innoc. in c. nouerit 49. in fi. & ibi Abb. Butrius, Cardinalis, Hostien. & alij de sent. excom. & ex cõmuni resoluit Couarr. in c. alma mater. 1. par. §. 9. in princ.

3 Quod autem Veneti non vnum, sed plurima peccata commiserint, patet ex sequentibus. Primo nam qui manum mittunt in iura, leges ferendo circa res sacras, incurrunt in maiora crimina, Deo permittente, vt probat Bozius lib. 5. de iure natur. & diuin. ecclesiast. libert. c. 14. peccant itaq. mortaliter statuendo contra libertatem ecclesiasticam, & sunt ipso iure excommunicati, vt habetur in c. fin. de immun. ecclesiarum in 6. & in c. nouerit extra eodem, & tradit Nauarrus in manuali c. 25. de peccato iudicis §. 8. nu. 16. & c. 27. nu. 119. vbi num. 120. dicit, *quod est reseruata absolutio summo Pontifici*. Materia istius peccati est sacrilegium, vt docet Caietanus in summa c. 31. & habetur in c. cum sit generale 8. de foro competen. ibi, *vt malefactores suos, qui sacrilegi sunt censendi*, & in c. de viro 17. causa 12. q. 2. ibi, *depredationes violentas inferre demoniaco ausu præsumpsit*, & ibi, *in tam impio, & iniquo scelere fuerunt*. Gloss. in cap. 2. de foro competenti, verbo cui iniu-
4 riam; nam vt inquit Diuus Thomas 2. 2. q. 29. art. 1. & 3. in corpore articuli, *quod ordinatur ad reuerentiam sacrorum, pertinet ad reuerentiam Dei, & habet rationem sacrilegij, & tanto est grauius sacrilegium, quanto res sacra in quam pecca-*

tur,

tur, maiorem obtinent ſanctitatem, quæ conſiſtit in ſacramentis, perſonis, & rebus ſacris. Et poſt ſacramentum, primum locum obtinent ſacræ perſonæ, vt tradit Bozius lib. 4. de iure naturali, & diuino libertatis eccleſiaſticæ c. 2.

5 Et quamuis ſacrilegus de iure communi regulariter non incurrat maiorem excommunicationem ipſo facto, ſed minorem, vt docet Soto in 4. 1. tom. ſectione 22. q. 2. art. 3. verſ. circa. & gloſſ. in c. cum ſit generale. verbo malefactores. & in cap. conqueſtus 16. verbo inuaſores. de foro competenti, & in cap. conqueſti 22. verbo excommunicatos. de ſentent. excomm. quamuis Franciſcus Suarez de cenſuris diſpoſit. 20. & 22. ſect. a num. 4. dicat, quod ſacrilegi ſunt ipſo iure excommunicati; nam verius eſt quod ſunt excõmunicandi, niſi in certis caſibus, vt in caſu c. ſi quis ſuadente 29. cauſa 17. q. 4. & in incẽdiarijs, & in c. tua. 19. & c. fractoribus eccleſiarũ. vt in d. c. conqueſti 22. de ſent. excom.

6 Vnde violatores libertatis eccleſiaſticæ, non ſunt ipſo iure excommunicati, ſed excommunicandi maiori excommunicatione, vt in c. nulli licet 3. cum duobus ſeqq. 11. q. 2. & tradit glo. recepta in d. c. cum ſit generale. verbo malefactores, & in Concilio Trident. ſeſſ. 25. c. 20. de reformatione.

7 Innouantur omnes pœnæ contra violatores libertatis eccleſiaſticæ, tamen ſpeciale eſt in ſacrilegio commiſſo per ſtatuentes aliquid contra libertatem eccleſiaſticam; nam ſunt excommunicati ipſo iure, vt in c. non minus de immunit. eccleſiarum, & in c. fin. eod. tit. lib. 6. tex. in c. grauem 53. vbi glo. verbo promulgare. & verbo priuatos. de ſent. excomm. & in c. nouerit, eod. tit. Caietanus in ſumma, verbo excommunicatio c. 31. verſ. vbi ſunt multa notanda. Nauarrus in ſumma c. 27. nu. 118. & 119.

8 Et eſt aduertendum, quod tempus duorũ menſium aſſignatum in d. c. nouerit, procedit quoad ſtatuta facta ante promulgationẽ illius conſtitutionis, iuxta regulam, de qua in Authentica, vt nouæ factæ conſtitutiones obligent intra duos menſes, quod tempus aſſignatum eſt, tam his qui illa ſtatuta fecerunt, quam cæteris conſiliarijs non ſtatuentibus. cæterum

in verſ. item excommunicamus, excommunicantur qui poſt illam Cõſtitutionem fecerint ſtatuta, qui ſtatim ſunt ipſo iure excommunicati, nec habent tempus duorum menſium, vt docet Ioannes Andreas, ibi ad finem, vbi dicit, *quod ligat ignorantes*, *quia ille canon iam erat promulgatus*, alij tamen dicunt, quod duo menſes, de quibus ibi, dantur etiam illis, qui poſt dictam Conſtitutionem fecerint ſtatuta contra libertatem eccleſiaſticam, quod videtur probari in c. grauem 53. eodem tit. Nam vt obſeruat Caietanus in verbo excommunicatio in d.c. nouerit, non dicitur *hactenus edita ſtatuta*, *ſed ſimpliciter ſtatuta edita*, ſed prima opinio verior videtur, cum illa deciſio d.c. loquatur per verba de præterito, ibi, *ſtatuta edita*, & ibi, *conſuetudines introductas*, & pro iſta opinione; & in d.c. grauem, ibi, *edere præſumpſerunt*, & ibi, *ſtatuerunt illi* &c. Et hæc opinio magis placet Caietano d. c. 31. verſ. 1. ſed hodie ceſſat hæc quæſtio ex c. fin. de immunitate eccleſ. lib. 6. vbi, abſque aliquo termino ſunt excommunicati; de quo latius inferius eſt agendum. Et in hanc excommuni-
9 cationẽ non incidunt Conſiliarij, quorum voto non fuit conditum ſtatutum, niſi in eius fuerit poteſtate illud reuocare, vt docent Innoc. Butr. & alij in d.c. nouerit.

10 Secundum peccatum, quia vſurpant iuriſdictionem eccleſiaſticam ſtatuendo, & ita ſunt ipſo iure excommunicati, vt in c. ſi clericus laicum 5. & in c. cum ſit generale, & in c. conqueſtus eodem tit. & in iuribus, & gloſſis adductis in caſu proximo præterito, quando vſurpant libertatem eccleſiaſticam, & habetur in c. non minus. de immunitate eccleſiarum. tradit Caietanus verbo excommunicatio c. 40. & habetur in Bulla in Cœna Domini, vt per Nauarr. c. 27. nu. 69. & c. 25. de peccatis iudicis §. 4. nu. 13. & hoc eſt ſacrilegium, vt per Caietanum d. c. 4. & hoc peccatum quando violatur iuriſdictio eccleſiaſtica, vel libertas, poteſt poni in ſeptimo præcepto decalogi.

11 Tertio, huiuſmodi ſtatuta ſunt contra authoritatem Sedis Apoſtolicæ, & in eius derogationem, vt in d.c. grauem 53. de ſentent. excomm. nam vt inquit ibi Hoſtienſis, eo ipſo quo

violatur libertas ecclesiastica offenditur, & læditur authoritas Sedis Apostolicæ, & eius iurisdictio.

12 Quarto, quia graue peccatum commissum est dum clericos in carcerem conijciunt, & detinent, pro quo crimine sunt etiam sacrilegi, & ipso iure excommunicati, vt in c. si quis suadente diabolo. 17.q.4. & in c. nuper 29. cum alijs iuribus, de sent. excomm.

13 Nec ab hoc peccato, & censura sunt immunes propter priuilegia Apostolica, de quibus in secunda assertione est facta mentio in fine: nam ipsi dicunt, quod hoc ius incarcerandi clericos, & cognoscendi de eorum causis competit Duci iure proprio, & iure diuino immediatè a Deo: nec dicant, quod id faciunt virtute priuilegiorum; nam actus ille, & cognitio causarum non potest sustineri, nec valet ex priuilegio, sed ex iure, quo ipsi faciunt (quod tamen nullum est) vt probauimus ad finem primæ assertionis, & probatur ex traditis a Iasone in l. exigendi. nu. 9. vers. sexto fallit, & in l. maritus. nu. 7. C. de procuratoribus. vbi dicit, *quod si maritus comparet in iudicio tamquam procurator vxoris, si non apparet de mandato, non tenet iudicium ex alio capite, tamquam agitatum à coniuncto; nam cum agat ex vna causa, non sustinetur iudicium ex alia*, vt in c. cum super Abbatiam 23. de officio delegati; nam vt inquit ibi glosa, verbo mutuo, *non valet actus quia non potest, nec potest, quia non vult*, iuxta regulam legis, multum interest, C. si quis alteri, vel sibi: potest enim priuilegiatus non vti priuilegio, quia beneficium non confertur in inuitum, vel illud expresse renunciando, vt in l. si quis in conscribendo C. de pactis, vel tacite. vt in c. si de terra &c. accedentibus. 15. de priuilegijs. l. 1. ff. de nundinis. legistæ in l. fin. de Constitution. Principum.

14 Quinto, quia cognoscendo de causis clericorum, nec eos remittendo ad iudicem ecclesiasticum, peccant mortaliter, & sunt ipso iure excommunicati; etiam si eos non teneant in carceribus, vt diximus supra in fine primæ assertionis cum Ripa in c. 2. de foro competenti. nu. 29. & 73. & habetur in Bulla in Cœna Domini, vt per Nauarr. c. 27. nu. 70.

15 Sex-

15 Sexto peccant, quia faciunt iniuriam ecclesiæ, & personis ecclesiasticis, vsurpando iurisdictionem eorum, & de causis clericorum cognoscendo, vt in c.2. de foro competenti, ibi *cui iniuriam irrogare dignoscitur* ideo ab ecclesia, in quam peccauerunt non debent admitti, q̄ iniuriam, ante condignam satisfactionem, summus Pontifex non debet remittere, vt per gloss. in d.c. conquestus 16. de foro cōpetenti verb. 16. inuascres. in fine; nam iniuria, quæ fit dignitati, debet puniri, vt in c.1. de maledicis, dixi in repeti t. legis vnicæ C. si quis Imperatori maledixerit c.2.

16 Immo, & contemptus religionis fit in omnium iniuriam, teste Marco Tullio in 9. Philippica, & in c.4. S. hac primū. C. de hæreticis, ibi, *quia quod in religionem diuinam committitur, in omnium fertur iniuriam*, ex quo tex. notatur, *quod iniuria, quæ infertur religioni, est publicum crimen, & ad omnes pertinet*, vt ibi per DD. & tradit Lelius Zechius de Principe lib. 2. c. 5. nu. 1.

17 Septimum peccatum quia transgressi sunt iustas leges imponentes pœnā excommunicationis, & sic commiserunt graue peccatum mortale, vt docet Caietanus in summa, verbo præceptum. & hæc communiter docet Franciscus Suarez de censuris disputat. 18. sect. 3. nu. 12.

18 Octauo peccant grauissimè, quia cogunt metu pœnarum mortis, & amissionis bonorum celebrare diuina officia publicè in locis interdictis, pro quo sunt etiam excommunicati ipso iure, vt in Clementina. graue. de sentent. excomm.

19 Nono quia sunt causa, quod sacerdotes committant grauissima peccata, & incidant in irregularitatem, celebrando, non seruando interdictum, atque etiam sunt causa, vt laici peccent in vilipendium, & contemptum censurarum Apostolicarum, & authoritatis Pontificiæ, nec dicti sacerdotes excusantur ab his peccatis propter periculum mortis, nam timor non excusat a peccato, & potius oportet mori, cum magis teneantur defendere authoritatem, & potestatem ecclesiæ ferendi excommunicationem, & illius valorem, quam vitam corporalem, vt in c. sacro 5. ibi, *cum pro nullo metu debeat quis peccatum mortale incurrere*. de his quæ vi, & in c. ita ne 31. q. 5.

20 (margin, beside "licarum")

& post

& post Maiorem,& Syluestrum tradit Nauarr. in c.27.nu.36. & habetur lib.1.Machabæorū c. 2. vbi referuntur verba Mathathiæ, quando Anthiocus cogebat Iudæos, vt Dijs immolarent, & dicit, *non est nobis vtile relinquere legem, & iustitias Dei,non audiemus verba Regis Anthiochi,nec sacrificabimus,trāsgredientes legis nostræ mandata, vt eamus altera via; occiditque Mathathias virum,quem Rex Anthiocus miserat,qui cogebat immolare iudæos*,& facit in c.inquisitioni 44.de sententia excom. ibi, *in primo casu, debet potius excommunicationis sententiam humiliter substinere, quam per carnale commercium peccatum operari mortale*,vbi Innocen.nu.3.& ibi Marianus Socin.nu.8. dicunt *quod preceptum superioris non debet impleri si adimplens peccaret*. de quo latius infra.

21 Decimo,quia oppugnatores ecclesiasticæ libertatis,hæretici,& schismatici appellantur a Diuo Gregorio in 4. Psalmo Pœnitentiali, & contra eos tamquam suspectos de hæresi procedi potest,vt tradit Bellam.cons.40.nu.35.Fr.Do. Banes de iust.& iure.q.67.art.1. conclus.4. & Fr. Michael Salon ad D.Thom.2.2.q.67.art.1.conclus.3. Bozius lib.5. de iure naturali, & diuino ecclesiasticæ libertatis c.15.vbi etiam lib.6. c.9.dicit, *quod maxime dæmonibus approquinquant*; nam vt dicit Diuus Cyprianus supra relatus epistola 69. ad Puppianum, *qui est contra Papam non est in ecclesia Dei*,vt supra diximus.

22 Vndecimo statuentes contra libertatem ecclesiasticam priuantur feudis ecclesiasticis, vt habetur in c. grauem. de senten.excom. in fine, & possunt alijs pœnis mulctari, vt per Abb.ibi in fine.

23 Duodecimo his adijcimus, quod dicti Veneti sunt in grauissimo peccato, contra iustitiam commutatiuam propter septē iniquitates,quæ in dictis legibus continentur, & præcipue propter legē secundā,quæ directo impedit diuinū cultū, & retrahit homines a sacrificio Dñi, vt habetur lib.1. Reg.c.2. de peccato puerorū sacerdotis.Inquit.n. *erat ergo peccatū puerorū grande nimis coram domino,quia retrahebant oēs a sacrificio domini*; vnde dicit Dominus. *quare calce abiecistis victimā meam,& munera mea,quę præcepi, vt offerentur in templo, & magis honorasti*

X *filios*

filios tuos, quam me vt comederetis primitias omnis sacrificij Israel populi mei? &c. Hæc autem iuste dici possunt de d.l.2. nam ea, quæ Deo essent offerenda, ipsi Veneti percipiunt magis sibi, quam sacrificio Dei consulentes, proptérea, quod, vt in eodem loco habetur, dicit Dominus; *quicunque honorificauerit me, glorificabo eum, qui autem contemnunt, erunt ignobiles.*

Si quis autem scire cupit Prælatorum Venetorum peccata interdicto Sanctissimi D. N. non obtemperantium, legat elegantem tractatum Illustrissimi D. Cardinalis Columnæ ad Sanctissimum D. N. vbi plura docte agit, quod ratione metus nullo modo excusari possint.

Cum itaque tot, ac tanta peccata sint commissa, pro qui-
24 bus ipso iure latæ sint sacræ censuræ necessario fatendum est iuste fuisse excommunicatos a Sanctissimo, tenerique præstare obedientiā eius sanctissimis monitis, & præceptis; siquidem transgressio cuiuslibet præcepti liciti, & honesti peccatum mortale est, vt habetur 14. q. 1. in c. quisquis. 14. q. 3. ibi *quod præcipitur, imperatur, quod imperatur necesse est fieri; si non fiat pœnam habet; pœna autem est excommunicatio, vel aliquid simile.* vt tradit Caietanus in verbo præcepti trāsgressores; & in c. 2. de maioritate, & obedientia, & Diuus Paulus ad Rom. c. 13. *qui resistit potestati Dei ordinationi resistit*, et habetur in c. qui resistit 97. causa 11. q. 3. etiam si dubitet, an id sibi iuberi possit, vt in c. quid culpatur. 23. q. 1. nam eam dubitationem tenetur deponere, vt tradit Nauar. c. 23. a nu. 35. Corduba in quæstionario lib. 3. q. 5.

Et cum trāsgressi fuerint plura præcepta, plura etiam peccata commisere, et de omnibus tenentur se accusare, vt docte tradit Nauarr. in manuali c. 11. nu. 4.

25 Verum, quia ea est post naturam corruptam humani generis conditio, vt in peccatis excusationes inueniat, vt Genes. 3. vbi Adam in mulierem culpam reiecit, mulier autem in serpentem, et Psalm. 140. *Domine clamaui ad te* &c. ibi, *ne declines cor meum in verba malitiæ; ad excusandas excusationes in peccatis, cum hominibus operantibus iniquitatem, &c.*

26 Hoc morbo laborant quoq. Veneti dum aduersus Ponti-

ficia

ficia præcepta, censuras, ac interdicta causantur quædam: nam primo dicunt, quod ipsi habent potestatem, et authoritatem ad condendas prædictas leges ob publicam vtilitatem et ad carcerandos, et puniendos clericos. Nec dictæ leges sunt contra libertatem ecclesiasticam, et authoritatem Pontificiam, quam nec ipsi lædunt, nec sibi assumunt, idq. volunt probare ex sæpius agitata doctrina Signoroli de Homodeis, et Bald.

Secundo dicunt, quod cum hæc ita se habeant, præceptum
27 Pontificis, et censuræ, quibus præcipitur, vt huiusmodi leges deleantur de libro viuentium, et quod incarceratos clericos ad iudicem ecclesiasticum remittant, sunt iniustæ ex defectu causæ, et nullæ propter omissum ordinē, ac propterea quam-
28 uis sint timendæ sententiæ pastoris iniustæ, vt inquit D. Gregorius Homil. 26. in Euangelia, et habetur in c. 1. 11. q. 3. *sententia* (inquit D. Gregorius) *siue iusta, siue iniusta fuerit, timenda est* non dicit seruandam, sed timendam, vt etiam habetur in c. quibus Episcopis eadem causa, & quæstione. & explicat Gratianus in c. si Episcopus 40. §. præmissis. eadem causa, & quæstione. & in c. nemo 41. eiusdem quęstionis ibi: *nemo Episcoporum quemlibet sine certa & manifesta peccati causa communione priuet ecclesiastica.* et ita explicat Gerson locum Diui Gregorij in tractatu de sententia diui Gregorij. Et ratio est, quia iniusto superioris pręcepto non tenetur quis parere: vt in c. qui resistit 97. et in c. Imperatores. 98. c. quid ergo 99. c. si is qui 101. eadem causa, et q. et in c. inquisitioni. 44. de senten. excom. vbi Innoc. nu. 3. et 4. notat. et post eum reliqui DD. quod præcepto iniusto Papæ non est obediendū, sed supersedendum in eius executione; vt in c. si quando de rescriptis; vbi Nauar. copiose. idem in c. inter verba 11. q. 3. corollario 53. immo adducunt, quod licet se armis defendere, et ad hoc adducunt Illustr. Bell. lib. 2. de Rom. Pont. c. 29. vbi dicit, *itaque sicut licet resistere Pontifici inuadenti corpus, ita licet resistere inuadenti animas, vel turbanti Remp. & multo magis si ecclesiam destruere niteretur licet inquam, ei resistere, non faciendo quod iubet, & impediendo, ne exequatur voluntatem suam, &c.*

30 Tertio dicunt, quod eorum opinio, & si non esset vera, est tamen probabilis, cum pro se habeat authoritates doctissimorum virorum, ad tradita per Nauarr. in Manuali c. 27. n. 289. vnde summus Pontifex non potest eos cogere, vt alteram sequantur opinionem, neque ad id poterit eos cogere eorum confessor, vt docet Victoria in summa tract. de confessione, nu. 177.

31 Quarta difficultas, quia non sufficit, quod Papa affirmet suum præceptum esse iustum; vt probat glo. in c. ad aures 5. verbo obedientiam. de tempor. ordination. & Syluester verb. obediens. 5. & text. in c. inquisitioni. de sent. excom. & augetur difficultas; nam si Papa dicat, quod aliqua lex non expedit ad gubernationem Reip. Rex autem diceret contrarium, non est standum sententiæ Papæ, sed Regis; nam Papa non debet vsurpare potestatem ciuilem, vt in c. per venerabilē 13. qui filij sint legitimi; nam videretur esse iudex in causa propria cōtra l. vnicam. C. ne quis in sua causa iudicet, & in l. qui iurisdictioni præest. de iurisd. om. iud. & in specie tradit Victoria in 1. relect. de potestate ecclesiæ sect. 6. nu. 13. & 14.

32 Quinto dicunt, quod ecclesiastici propter timorem vitæ, & bonorū excusantur ab obseruatione legis, & præcepti humani; ex traditis a Nauar. c. 17. nu. 3. D. Tho. in addition. q. 25. art. 11 Soto de iustitia lib. 1. q. 6. art. 4. Nauarr. prælud. 7. nu. 12.

33 Sexto pro eorum opinione possent adducere authoritatem Innoc. in c. nouerit 49. nu. 3. vers. si quæris. quem ibi sequitur Hostiens. in fin. & Nauar. in Manuali c. 27. nu. 19. vers. 4. inquit Innoc. *quod si quis scit statutum, & tamen ignorat esse contra libertatem ecclesiasticam, non incidit in excommunicationem, quæ non cadit nisi in contumacem*; vt in c. certum. 11. q. 3. & ignorans non est contumax. l. 2. ff. de pœnis, licet alias qui ignorans peccat, puniatur, vt in l. si quis verba. C. ne sanctum baptism. reiteretur. & in l. 1. ff. de legibus, ibi *delictorum quæ sponte, vel ignoranter contrahuntur coerctio*. Sic possent dicere, licet vere, dictæ leges essent contra libertatem ecclesiasticam, nos tamen eas fecimus sincero corde, credentes esse salutares, & è Republ. neque esse contra liberta-

berta-

bertatem ecclesiasticam, & ita non incidimus in aliquã censuram; maxime, quod eas fecimus de consilio virorum eruditorum, vt inquit Nauarr. d. vers. 4. & melius Caietanus in summa, verbo excommunicatio. c. 31. vbi dicit, *Quartò nota, quod tam statuarij, quam alij excusantur ab excommunicationis censura, si puramente, & recto animo, nolentes aliquid contra ecclesiæ libertatem statuere, aut sustinere, consulunt DD. deputatos &c. seu committunt examen eorum doctoribus huiusmodi: & certificati ab illis, quod nil est contra ecclesiæ libertatem statuunt, & scribunt. &c. aliquid quod in veritate esset contra libertatem ecclesiæ: quia agunt ex ignorantia plusquam probabili: & nec apud Deum, nec apud ecclesiam agunt contra ecclesiæ libertatem; quia fecerunt quantum in se est, quod viros probos decet, excusantur non solum a tanto, sed a toto.* Et Ioannes Gerson in tractatu de validitate excommunicationis, consideratione 12. dicit, *quod vbi aliquis Theologus, vel I. C. dicit, quod sententia excommunicationis non est seruanda, tunc potest ille, qui excommunicatur eam non seruare.*

34 Sed his non obstantibus verè, & securissimè affirmamus, quod isti domini Veneti grauissimè peccant non parendo cẽsuris Apostolicis, quibus irrefragabiliter tenentur parere, & quod prædictæ leges sunt iniustissimæ, & iniquæ in Dei Opt. Max. & eius Vicarij offensam, ac etiam contra iurisdictionem & libertatem ecclesiasticam, & quod eas condendo, & obseruando, & cognoscendo de causis clericorum, & eos carcerando, & detinendo, inciderunt in grauissima peccata, pro quibus & propter contumaciam, sunt legitimè excommunicati, vt superius a nobis satis probatum est.

35 Nec obstant in contrarium adducta. Non primum, quod prædictæ leges non sunt contra libertatem, & iurisdictionem ecclesiæ, & quod ipsi habent authoritatem ad illas condendas iuxta doctrinam Signoroli, & Bal.

Nam respondetur, quod opinio Baldi, & Signoroli non est vera; immo magis communiter est reprobata, neque habet pro se iuridica fundamenta, vt superius in prima assertione fuit demonstratum: & cum super hoc falso fundamento

ma-

magnam argumentorum molem superponant necesse est, vt diruto fundamento, tota moles corruat, & hoc sufficiebat pro responsione omnium sex prædictarum difficultatum, sed specifice vnicuique respondebimus.

Ad primam, vt modo dictum est de authoritate Baldi, & Signoroli.

36 Ad secundam difficultatem, seu argumentum, in quo dicitur, quod ex defectu causæ, sunt iniustæ censuræ, & nullæ, propter omissum ordinem; Respondetur, quod de iustificatione causæ, & de auctoritate Pontificis, copiosè a nobis demonstratum est in prima assertione, & in secunda, in principio, & in §. 1. & in hoc §. 2.

Quod autem non sit omissus ordo; immo etiam si esset omissus, censuræ essent validæ, non vero nullæ: tractabimus in §. tertio, huius secundæ assertionis.

37 Cæterum, quod attinet ad authoritatem D. Gregorij in c. sententia pastoris, & ad id, quod dicitur, quod iniusto superioris præcepto non est parendum; respondetur primo, quod hic sumus extra hanc aleam, cum ex supradictis constet, quod præceptum Pontificis sit iustum, & quod Veneti in condendis dictis legibus peccarunt, & censuræ fuerunt rectè, & ritè prolatæ; sed, vt ad veritatem argumenti accedamus; aduertendum est, quod supradicta propositio, de præcepto iniusto superioris, non est ita accipienda (vt Hispani dicunt) *por mayor*, idest generaliter: sed (vt ipsi Hispani dicunt) *por menor*, idest, specificè, & cum distinctione, vt aduertit Pater Franciscus Suarez de censuris disputat. 4. sect. 7. §. colorataria. qui tamen non plenè omnes casus distingnit: vnde ex sententia Innocen. in d. c. inquisitioni. nu. 3. ex Hostiensi ibi, Ioan. Andrea, Butr. Abb. nu. 5. Felyno nu. 3. & Cardinal. & Marian. Socin. nu. 8. & ex Abb. q. 1. nu. 22. verf. 3. Nauar. in manuali. c. 23. nu. 35. & c. 25. nu. 14. Maranta disposit. 1. Zabarel. cons. 147. n. 6. & cons. 150. nu. 10. ex D. Thoma 2. 2. q. 104. art. 5. & q. 105. & ex Henrico Henriquez in summa lib. 13. c. 17. §. 3. Soto in 4. dist. 22. Patre Antonio Corduba in quæstionario lib. 3. q. 51. Felyno in c. si quando de rescriptis. Syluestro verbo

verbo obedientia, nu. 2. & 7. Victoria in summa tract. de excommunicatione q. 7. Guttierrez lib. 1. Canonicarum quæstionum c. 4. nu. 34. Couarru. c. alma mater. 1. par. §. 9. n. 3. & Fratre Petro Ledesma in summa 2. par. tract. 15. de obedientia pag. 1389.

38 Vt materia hęc clarius explicetur, quatuor sunt distinguēdi casus. Primus, quando ex parte superioris præcipientis iniuste præcipitur, & ex parte subditi obedientis iniustè paretur, vt est quando superior præcipit aliquid fieri, quod est peccatum; nam in isto casu, potius est moriendum, quam obediēdum; quia datur concursus duorum præceptorum vnum, superioris, alterum Dei, quod cum sit maius præfertur præcepto minori superioris, vt in c. si quis Episcopus 91. cum vndecim sequentibus. 11. q. 3. vbi D. Augustinus serm. 6. de verbis Domini, & habetur in c. qui resistit 97. eadem causa, & q. explicando locum Pauli ad Romanos 13. *qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit*. quærit, *sed quid si illud iubeat quod non debeas facere? hic sane contemne potestatem (hoc est temporalem) timendo potestatem (hoc est diuinam)* & ibi, *quis prohibet? maior potestas*: & in c. si is qui præest 101. d. causa & quæst. ex sententia Diui Pauli dicitur, *si quis prohibet a vobis quod a domino præceptum est, vel rursus imperat fieri, quod dominus prohibet, execrabilis sit omnibus, qui diligunt Deum*, vnde Gratianus ibi §. *Cum ergo* inquit, *Cum ergo subditi excommunicantur, ideo quia ad malum cogi non possunt, tunc sententia non est obediēdum: quia iuxta illud Gelasii, neque apud Deum, neque apud ecclesiam eius (scilicet triumphantem) quemquam grauat iniqua sententia*, vt habetur in c. cui est illata 46. eadem causa, & quæstione, vbi ponitur decisio Gelasij Papæ, & ex ea infertur, *ita ergo, ea si non absolui desideret, qua se nullatenus perspicit obligatum*; & in hoc primo casu non procedit sententia Diui Gregorij in d. c. sententia pastoris.

39 Ex quo infertur contra Prælatos Venetos obtemperantes præcepto Ducis, & Senatus omisso Pontificis decreto, & interdicto: nam nullo modo esset obtemperandum Ducis præcepto, celebrādo publicè admissis excommunicatis, vt in specie

cie docet Innoc. in d. c. inquisitioni. nu. 2. vers. nec est contra. Nec propter timorem mortis, & amissionē bonorum debuissent obtemperare Ducis iniquissimo pręcepto, vt in c. sacris 5. de his quæ vi, metusvè causa fiunt. & Innocentium sequuntur ibi reliqui Iuris Canonici Interpretes, vt in solutione sexti argumenti inferius dicemus.

40 Secundus casus est, quando vere superior iuste præcipit, & inferior iustè obsequium præstat; ita quod neque in præcepto, nec in eius exequūtione est aliquid, quod legem Dei offendat, hoc casu omnes fatentur subditum teneri ad obseruātiam præcepti superioris, sub reatu mortalis culpæ, si materia grauis sit, vt ex supradictis locis constat, & ex Nauar. c. 23. a nu. 35. & probatur ex sententia D. Augustini, & D. Chrysostomi in c. nemo 31. cum duobus seqq. 11. q. 3. & hæc est propria materia obedientiæ, vt per D. Tho. 2. 2. q. 104. & 105. Fr. Petrum Ledesma in summa 2. par. tract. 15. de virtute obedientiæ, 4. conclusione, & habetur in c. quisquis 3. ibi *quod præcipitur, imperatur, quod imperatur, necesse est fieri, si non fiat, pœnam habet*. 14. q. 5. pœna autem transgressionis excommunicatio est, ex Caietano, verbo præcepti transgressores, vers. pœna præceptorum; immo non obediens iusto, & rationabili præcepto Papæ, potest puniri, vt hæreticus, vt per D. Thomam 2. 2. q. 2. art. 3. Caietanus de potestate Papæ. q. 14. Felyn. d. c. inquisitioni. nu. 6. & hic proprie est noster casus, nam & Papa iuste præcipit, & Veneti iustè quoque possunt obtemperare.

41 Tertius casus est, quando superior iniustè præcipit, inferior tamen absque peccato potest parere, vt si alicui præcipiat sine causa, quod domum, aut libros suos, vel quid aliud alicui det, quod si non dederit sit excommunicatus: Numquid dare tenetur? In quo adhibenda est distinctio; an superior, qui præcipit, habeat alium superiorem, an non. In primo casu non tenetur parere, sed debet adire superiorem, vt in c. sacro, de sententia excommun. præmissa appellatione; nam si eam omittit, præceptum in rem transiuit iudicatam, & censura manebit ligatus, vt in c. reprehensibilis de appellationibus. Nā appellatio efficit, vt non incidat in sententiam

excom-

excommunicationis, c. per tuas, de senten. excomm. & c. præsentiam. de appellat. Nauarr. c. 27. n. 4. Henricus in summa, lib. 13. c. 16. n. 2. & in hoc casu procedit sententia Gregorij in d. c. sententia pastoris, vt per Innocen. d. c. inquisitioni, nu. 3. & ibi Abb. n. 5. & Cardin. vers. *quæro, quia dicitur bis, quod ad mandatum cuius quis non debet committere mortale, quid si præceptum est aliàs iniustum, tamen non affert mortale, puta, præcipit mihi Iudex, quod dem sibi meos libros*, dicit Innocen. *quod non teneor parere, & potest agi ad reuocationem grauaminis, si excommunicauit non parentem; tamen non parens est excommunicatus*, & in vers. sequenti dicit cum Innocētio, quod *communicans cum dicto excommunicato incidit in minorem excommunicationem, quia debuit non communicare, etiam si excommunicatio sit iniusta*, & hoc putat esse verius, allegat tex. in c. pr. 11. q. 3. qui incipit, sententia pastoris, & ita Innocen. & Gardin. intelligunt authoritatem Gregorij in c. sententia pastoris de sententia iniusta ex defectu causæ, at modo non loquimur de nulla, de qua in §. 3. infra, sed de ea quæ est iniusta, & contra iustitiam commutatiuam, & quæ de rigore iuris est valida. Nam est timenda, & obseruanda, & sic intelligitur authoritas Vrbani Papæ in epistola. 5. Decretali, & habetur in c. quibus Episcopis, vbi iniustè excommunicatus debet euitari: & inquit Vrbanus, *Valdè enim est timenda sententia Episcopi*, 11. q. 3. & tradit gloss. in d. c. sententia, & habetur in c. in memoriam 3. dist. 19. vbi probatur tollerandum esse iugum, quod à sancta Sede imponitur, ibi, *licet vix ferēdū ab illa sancta Sede imponatur iugū, tñ feramus, & pia deuotione toleremus*, & in c. si clericus 30. ibi *clericus qui Episcopi circa se districtionē iniustā putat, recurrat ad Synodū*, & in c. si Episcopus quis 4. ibi, *qui aut iuste aut iniustè eū abiecit, patiēter accipiat, vt negotiū discutiatur: Vel vt pbetur sētētia eius à plurimis, vel emēdetur*, 11. q. 3. vbi in fine dicit, quod illi excōicato nullus cōmunicet, & tamē ibi est excōmunicatus sine causa, vt dicit glos. verbo, *& aspere*, vbi etiam verbo *interpellet*, dicit, quod ab excommunicatione iniusta debet quis absolui; & huius sententiæ, quod teneat iniusta excommunicatio, ex defectu causæ, & in ea procedat sententia Diui Gregorij, videtur esse

Gratianus in c. non solum 77. §. cum ergo. d. causa, & quæstione, vbi in versiculo, is autem, inquit, *is autem, qui sua manu pastoris est, legari timeat vel iniustè; nec pastores sua iudicia temerè reprehendat, ne & si iniuste legatus est, ex ipsa tumida reprehensionis superbia, culpa, qua non erat, fiat.* Eandem sententiam, tenet Pater Franciscus Suarez de censuris disputatione 4. section. 7. nu. 41. vbi, n. 43. dicit, procedere etiam si euidenter cõstet de iniustitia: nam licet omnia publica sint, & nota, non propterea ita sententiam, vel præceptum superioris despiciat, vt ipsum etiam superiorem, & potestatem eius contemnere videatur, & ista est communis opinio, teste Nauarro, c. 27. nu. 2. & 3.

42 Nam sententia iniusta valet mero iure, quantum ad forũ exterius, & eius virtute tanta fit executio, quanta ex iusta sententia, c. cum inter, de re iudicata, l. res iudicata. de Regulis iuris. quod etiam procedit in sententia iniusta, vt in d. c. sententia pastoris. Et probatur in c. per tuas, 40. §. nos igitur, ibi, *ne sententiam ecclesiasticam contemnere videatur*, de senten. excommun. vbi excommunicatus iniustè non auditur in iudicio, nisi obtenta absolutione, & hæc est sentẽtia D. Thomæ in addition. q. 21. art. 4. Fr. Petri Ledesmæ in summa prima par. tract. de censuris ecclesiasticis, c. 4. de excommunicatione. ver. Secunda conclusio.

43 Ex quo infertur ad id, quod dicit Gratianus, in c. si Episcopus, 40. §. præmissis, 11. q. 3. & eo tacito Gerson. 1. tomo, opusculo particulari de hac re, quod D. Gregorius non dicit seruandam esse sententiam, sed timendam, vt supra diximus in secundo argumento: nam est intelligendum quoad forum conscientiæ, non verò quoad forum exterius, vt docet Abb. in Rubr. nu. 4. de sentent. excommu. & ibi Felynus post gloss. in c. quodcunq; ligaueris super terram, in verbo *facit ecclesia* in fine, 24. q. 1. & declarat Nauarr. in Manuali, c. 27. nu. 2. & ita Gratianum intelligit Fr. Petrus Ledesma, d. tractatu de excommunicatione, c. 4. vers. tota difficultas, & vers. sequenti. In eodem foro conscientiæ intelliges, quod dicit D. Thomas, secunda secundæ, quæst. 70. art. 4. Et quod dicit Caietanus

tanus, ibi, & in tractatu 10. de effectu excommunicationis, *quod iudicium iniuſtum non eſt iudicium, nec proprie excommunicatio*, vt per Nauarr.c.27.nu.3.vel poteſt intelligi de iudicio,& ſententia iniuſta, & nulla, vt per Franciſcum Suarez, d.diſt.4.ſect.7. nu. 41. Recte igitur inquit D.Thomas, in 4. diſt.18.art.1.& 4.& Paludanus, ibi,quæſt.1. *quod ſi quis contempſerit ſententiam paſtoris iuſtam,aut iniuſtam peccabit mortaliter*. & eſt iſta communis opinio,vt per Martinum Ledeſmã,in 4.2. par.q. 23. art. 4. & huiuſmodi ſententia excommunicatus,non ſolum propter ſcandalum,ſed abſolute tenetur vitare omnem communionem, vt probatur in c.per tuas
44 40.§.verum in alijs,de ſenten.excommu. & ibi notat Innocen. *quia ſi ſemel daretur facultas cuilibet diſſerendi, an cauſa ſit iuſta,vel non,eſſet magna confuſio;& ſchiſma*; ideo eccleſia iuſtiſſimè præcipit,vt talis remedia quærat iuris, & interim ſententiam timeat,& ei pareat, vt docte docet Victoria,in ſumma,tractatu de excommunicat.n.7.propoſitione 2.quod extendit Ioannes Guttierez Canonicarum quæſtionũ,lib.1. *etiam ſi ſententia ſit iniuſta,ex notabili defectu ordinis iuris*;ſed tu intellige de ordine iuris non ſubſtantiali, vt dicemus in 3. §.

45 Ex his etiam intelliges, quod propugnatores legum Venetarum maxime decipiuntur, exiſtimantes ſententiam Pontificis eſſe iniuſtam,nec ſeruandam,peſſime interpretãtes ſententiam D.Gregorij;nam ſi ſententia excommunicationis a Iudice inferiori lata, iniuſta ſine aliqua mixtura nullitatis eſt timenda,ſaltem in foro exteriori (nec tamen deficiunt Doctores maximæ authoritatis intelligentes idem eſſe in foro interiori, ſemoto ſcandalo vt per Ledeſmam in d.c.4.)quanto magis erit obſeruanda ſententia Pontificis Maximi, vt ſtatim dicemus? Hæc de Iudicis inferioris ſententia iniuſta.

46 De ſententia autem iniuſta Summi Pontificis,quæ ſine peccato obſeruari poteſt,diſtinguit Innocen.in d. c. inquiſitioni,n.3.Primo,quod ſi ſit in ſpiritualibus, vel in eccleſiaſticis perſonis,eſt ſibi obediendum; ex quo præceptum non

continetur in se peccatum, licet, in se videatur dubium, vt in c. in memoriam. 19. distinctione, & Innocentium sequuntur ibi Abb. n. 5. & omnes Doctores interpretes Iuris Canonici, nemine dempto, & Felynus in c. 1. de constitutionibus, nu. 37. Alex. cons. 4. lib. 5. quia nemini licet de eius factis iudicare, c. si Papa 40. dist. c. cuncta per Mundum, 9. q. 3.

47 Ex quo infertur sententiam excommunicationis, de qua agimus, cum sit circa res ecclesiasticas, ecclesias, inquam, clericos, libertatem ecclesiasticam, & iurisdictionem, esse obseruandam. Cũ in eius exequutione non sit aliquod peccatum; vnde Dux, Senatus, Prælati, & aliæ personæ ecclesiasticæ in dicto dominio consistentes, grauiter errant, & peccant, eam contemnendo, nan ex eius obseruantia, non perturbaretur vehementer status ecclesiæ, nec alia mala ventura essent; immo maior esset reuerentia, & honor erga ecclesiam, & Pontificem cessarentq; scandala, quæ ex inobedientia sequuta sunt, & timentur in futurum.

48 Si vero Papa mandat alicui sæculari sibi non subiecto ratione ecclesiæ, causæ, vel personæ, & mandat circa temporalia, non est ei obediendum: vt puta, si mandat Papa sine aliqua causa, vt det sibi bona sua, non enim tenetur sæcularis Papæ obedire, quia non est sibi subiectus, nec ratione personæ, nec ratione causæ in temporalibus, nec ex alia, quod si ob hoc excommunicatur, tenetur semper obseruare excommunicationem, quia cum ecclesia militans sit in potestate Papæ, & ad eius mandatum, debeant Sacramenta ministrari, nullus contra eius mandatum debet se eis immiscere, & tradit eleganter Innocen. d. c. Inquisitioni, nu. 4. & ibi sequuntur alij Doctores, & Cardinalis in vers. quæro si Papa, vbi pro hac sententia adducit Hostiensem, & addit Abb. d. c. inquisitioni, nu. 5. in fine, quod si Papa mandaret laicis aliquod spirituale, vel ecclesiasticum, tenerentur, ei obedire, & ibi Felynus.

49 Nec quod aduersarij dicunt, & inuoluunt de superioritate Concilij, eget disputatione, cum soli Petro dictum fuerit, *quodcunq; ligaueris*, & *Pasce oues meas*. Non vero Concilio,

& appellantes a Papa ad Concilium, sunt ipso iure excommunicati in Bulla in Cœna Domini.

50. Quartus est casus, quando non constat notorie de iniustitia, sed sumus in dubio, an sit præceptum iustum, vel non, obediendum esse Pontifici, tradit gloss. in c. pastoralis, §. quia vero. de officio delegati & in c. per tuas, §. non igitur, vbi gloss. verbo *intollerabilem*, de senten. excommun. & in c. sententia pastoris, 1. verbo sententia, & in c. si Episcopus. 4. verbo *interpellet*, 11. quæst. 3. Abb. in c. si quando, n. 8. de rescriptis. & ibi Ripa, nu. 1. Nauar. c. 25. n. 14. Maranta disputatione 1. Ancharan. cons. 383. Doctor Azeuedo, in l. 14. tit. 3. li. 1. recopilationis, nu. 34. 35. & 37. Decisio Pedamontana, 30. nu. 15. D. Thomas in additionibus, quæst. 21. art. 4. Fr. Petrus de Ledesma, d. c. 4. vers. secunda conclusio. Pater Suarez d. sect. 7. nu 42. Nam in dubio semper est obediendum superiori, cum in hoc non immineat peccatum. d. Couarru. in Regul. peccatum, 1. par. nu. 5. vers. Octauo, vbi elegantissime disputat, quando ob euitandum scandalum, non sit obediendum superiori.

51. Nec sufficit, quod iniustitia sit nota parti, sed quod constet ex processu, Suarez, d. disputatione 4. sect. 7. nu. 43. Ledesma, d. conclusione 4. vers. *digo lo segundo*, & vers. *digo lo tercero*.

Cæterum in nostro casu, etiam si fateamur, sine præiudicio veritatis, quod essent iniustæ, nullo modo posset apparere de earum iniustitia, cum pro earum iustificatione contra Venetos adsit communis opinio, quod sufficit ad hoc, quod non dicatur apparere de aliqua iniustitia. Ex quibus manet resoluta prima difficultas, quod etiam si essent censuræ iniustæ, nihilominus tenerentur illas obseruare Dux, & Senatus, Prælati, & aliæ personæ ecclesiasticæ, in dicto dominio Veneto commorantes.

52. Nec etiam obstat Tertia difficultas, in qua dicitur, quod habent pro se opinionem probabilem. Nam respondetur, quod non habent pro se opinionem probabilem, quia opinio, quæ illis fauet Baldi, & Signoroli, non est vera, & est

magis

magis communiter improbata, & contra eam sunt plura iura Canonica, de quibus supra in prima assertione. Et contra eam est decisio Honorij Tertij, in c. grauem 53. de sent. excommun. vbi statuentes contra iurisdictionem ecclesiasticam sunt ipso iure excommunicati, & similiter illi, qui statuerunt, vt clerici suis sumptibus Castrum Ripæ fractæ faciãt custodiri, & quod potestas secularis possit eos cogere, & præcipitur illis, quod statuta deleãt de capitularibus suis, & qđ caueant, quod similia de cætero non attentent: priuantur etiam fœudis ecclesiasticis: quæ decisio est etiam notanda ad hoc, quod statutum dicatur contra libertatem ecclesiasticam, etiam si non dispónat generaliter, sed in certo casu.

53 Et cum habeant contra se communem sententiam, nullo modo possunt excusari, vt per Antonium Mariam, lib. 3. de communi opinione, tit. 11. & 13. n. 4. 12, & 13. Silua nuptialis, lib. 5. nu. 3. vbi dicit, *quod iudicans contra communem est nimis ignarus*, & dicit Bald. in l. fin. C. de pœna Iudicis, qui male iudicauit, nu. 10. *quod ille qui tenet nouas, & insolitas opiniones, præsumitur imperitus*, & *ideo in iudicando*, inquit Baldus, *nunquam recedas a carrocio prudentium, maxime glossarum*, vt in l. 1. de Senatoribus.

Nec, vt Saturninus, sequaris id quod neq; vsquam relatum est, neq; vnquam receptum. Nec sufficit quod aliqui teneant contrarium. nisi habeant pro se iura expresse contra communem opinionem quibus bene non possit responderi.

54 Et licet quoad effectum non peccandi in foro conscientiæ, sufficiat eligere opinionem alicuius viri scientia, & cõscientia præditi, non tamen sufficit in foro exteriori, teste Nauarro, c. 27. nu. 288. & 289. Tum etiam quod oppinio il-
55 la probabilis, *sequi potest*, quando est probabilis practice, id est, in ordinatione ad opus, & non quando est probabilis in sola speculatione, & maxime quando contraria opinio, nititur probabilioribus rationibus, vt docet Suarez de censuris, disputat. 4. sect. 6. nu. 6.

Tum etiam vt inquit Caietanus in verbo, opinione vti. *in operandis; tutiorem partem eligas, non cuiusq; opinionem*.

At

At dubitari non potest, quod sit tutior, & securior communis opinio, quam opinio Signoroli, & Baldi, nam hæc est contra ecclesiam, illa vero pro ecclesia, & in eius fauorem, vt in c. fin. de re iudicata, & in l. sunt personæ de relig. & sumpt. funer. & dicit Felynus in c. 1. de constitutionibus, n. 104. quod opinio, quæ fauet potestati clauium, præualet non fauentibus, & pro hac opinione allegat Hostiensem in c. rursus. qui clerici, vel vouen. & ibi Ioannem Andream prope finem. Tum etiam non prodest illis dicta opinio Baldi, & Signoroli, ex quo iam habent contra eam declarationem Pontificiam, adnotata in c. cappellanus de ferijs, & dicemus infra ad solutionem. 6. argumenti.

56 Non obstat quarta difficultas, seu argumentum, in quo dicitur non esse standum dicto Pontificis declarantis aliquid esse iustum, aut iniustum. O inepta propositio, & infelix astutia? Tantum ne deseris lucem pietatis, consilij, ingenuæq; Theologiæ, & iuris prudentiæ? vt in profunda versutia demergaris? sed vere defecisti scrutando scrutationes in malitia. An cum a Domino, Petro fuit dictum, *tibi dabo claues*, &c. nonne ea potestas, & dubiorum interpretationem complexa est? Ita sane omnes Catholici Theologi agnoscunt, & iuris periti, qui de Summi Pontificis potestate, & authoritate doctissimos Tractatus aduersus Caluinum, Lutherũ, & alios hæreticos scripserunt, & probatur in c. per venerabilem S. rationibus, qui filij sint legitimi, & in c. a nobis, & in c. tua. de decimis, & in c. Cappellanus. de ferijs; agnouit etiam, & peritissimus iuris Canonici interpres Antonius Butrius, in c. Nouerit, de senten. excomm. ver. quæro quando.

Quid plura? Nonne decisum extat a Clemente Tertio. in d. c. Cappellanus. de ferijs. posse Summum Pontificem in dubijs opinionibus declarare, quæ sit verior, & sequenda opinio. Tum etiam si Princeps sæcularis legem aliquam proferat erga Remp. quæ absq; peccato seruari non possit, poterit Summus Pontifex præcipere. ne ea lex in Rep. seruetur.

57 Sæcularis Princeps præscriptionem cum mala fide permittebat in l. sicut. l. Omnes. l. cum notissimi C. de præscr. 30. vel

vel 40.annorum. At Summus Pontifex Innocentius eam sustulit, quia sine peccato seruari non poterat, vt in c. fin.de præscript. quæ decisio, & in foro sæculari seruanda est, vt ibi omnes agnoscunt, præcipue Couarru.in Regula possessor. 2. par.§.11.n.3.vbi dicit esse communem, nu.4.

58 Idq; generale est in quacunq. lege ciuili, quæ absq. peccato seruari non potest, vt ex d.c.fin.ibidem notarunt Imola, & alij 3.notabili, & ante eos gloss.ordinaria, in regula possessor.de regulis iuris, in 6. Abb. in c. ecclesia sanctæ Mariæ, & in alijs locis relatis a Decio, ibi n.95.& in c.1. secunda lectura. eodem tit. Idem Abbas, in c. ad nostram, 12. vltimo notabili per tex.ibi de probationibus. Et etiam si peccatum

59 sit veniale, vt post Immolam docet Dec.d.c. ecclesiam, nu. 98. & quamuis Fr. Franciscus Victoria in.pr. relectione de potestate Ecclesiæ sect.6.nu.3.respondeat Summi Pontificis partes esse, vt cum aliquid viderit in ciuili Rep. emendandū prius debet monere Principem, & iubere, vt illud reuocet, quod si nolit Princeps facere, tunc potest ipse Summus Pontifex, & debet reuocare: hæc viri doctissimi sententia videtur esse contra supradicta iura, & resolutiones doctorum, in quibus de hac monitione nihil dicitur. Et quamuis æquum esset hanc monitionem præmittere, non tamen existimo esse necessariam.

60 At leges, quæ a sæculari potestate fiunt, quibus iurisdictio, & libertas ecclesiastica infringitur, poterunt ne sine peccato custodiri, cum contra statuentes, consulentes, & obseruantes, ecclesiasticæ censuræ statutæ sint?

Et in specie, quando læditur libertas ecclesiastica, quod summus Pontifex debeat cohercere, ac præbere se accerrimum vindicem prædictæ libertatis, probatur in c. fin. de rebus ecclesiæ, & in hoc casu habet potestatem in temporalibus ad vindicandam eam libertatem: nec per hoc potest dici quod vsurpat temporalia, vt in c.cum sit generale. & in c. conquestus, de foro competenti, & obseruat Cardinal. Zabarella, in c. grauem. de sentent. excommun. ver. *quæro primo*.

Maxi-

61 Maxime enim Summus Pontifex aduertere debet, ne administratio temporalis noceat Reip. Christianæ, vt tradit Victoria in d. sect. 6. n. 10. propos. 6. & propos. 8. n. 12. vbi dicit, *posse Summum Pontificem cogere sæcularem potestatem, etiam gladio materiali, ad reuocandum huiusmodi pessimam administrationem, etiam si pereant bona temporalia.*

62 Et quod possit Summus Pontifex reuocare statuta, & leges, quæ à laicis fiunt contra libertatem, & iurisdictionem ecclesiasticam, iura habemus expressa in præcitatis decretalibus. quæ in ecclesiarum. & ecclesia sanctæ Mariæ. de constitution. & in c. fin. de rebus ecclesiæ. & in c. quanto, 26. de priuilegijs, & in c. nouerit, 49. & in c. grauem, 53. de sentent. excomm. & in c. fin. eod. tit. in 6.

63 Qualiter autem in hoc se habere debeat Iudex ecclesiasticus, tradunt Ioannes Andreas, Geminianus, Anchar. & Franchus, in d. c. fin. Butrius, & Imola in c. 1. de consuetudin. tex. in Auth. cassa, & irrita. & ibi notant Bart. & Bal. idem Bal. in l. iubemus, 1. C. eodem, & in Authentica statuimus in fine. Canonistæ in d. c. quæ in ecclesiarum, in quibus locis duo casus explicantur.

Primus, quando lex esset generalis, in qua non fit mentio ecclesiarum, nec clericorum, & tunc Iudex ecclesiasticus potest cogere legislatores, vt declarent, quod lex illa non comprehendit clericos.

Secundus casus est, quando est notorium, quod lex est cõtra libertatem ecclesiasticam: nam tunc ecclesiasticus potest illam tollere, & declarare esse nullam, vel præcipere legislatori, vt eam tollat, & deleat de libro statutorum; ita quod nulla eius vestigia remaneant, vt in d. c. nouerit. & d. c. grauem. Tradit etiam Cardin. Toletus, lib. 1. de instructione Sacerdotum, c. 37. sic etiam Gregorius Magnus legem Mauritij Imperatoris de militibus non monachandis abrogauit, vt diximus in prima propositione. Pragmaticã quoque sanctionẽ Gallicanã, quam commẽtarijs illustrauit Cosmas, & quam defendere conatus est Gerson. 1. tomo, tractatu de sententia pastoris: improbauit, nullamq; declarauit

Leo Decimus, in Concilio Lateranensi: & hæc annullatio, quæ debet fieri per statutarios, debet esse ita specifica, vt nõ satis sit, si in fine statutorum, sit clausula, quod statuta in eo libro contenta, quæ sunt contra libertatem ecclesiasticam, non valeant, vt docet Bar. receptus in d. Auth. cassa per tex. ibi; *& ea de capitularibus penitus aboleri necesse quoq; est, vt omnia, quæ in executione dictarum legum facta sunt, etiam reuocentur, & in priorem statum redigantur*; vt docet Cardinalis in c. quæ in ecclesiarum. a quo dissentit Imola. *Sat enim est*, inquit, *declarare legem esse nullam, & eã delere, nam in consequentiam videntur declarasse omnia, quæ inde sequuta sũt esse irrita*. Tenerentur quoq; statutarij cauere, quod deinceps similia statuta non faciant, vt d.c. seriem.

65 Et quando Iudex ecclesiasticus præcipit huiusmodi statuta deleri, non esse necessariam citationem ad hanc declarationem faciendam, tradit Archidiaconus, in c. quæ Lotharius. ad fin. 2. quæst. 1. Geminianus, d.c. fin. de senten. excom. in 6. Bal. in leg. presbyteri la. 1. de Episcopis, & Clericis: & iste casus est notabilis, in quo omittitur citatio, quia constat nullam defensionem competere posse legislatoribus, vt docet Felynus, d.c. ecclesia Sanctæ Mariæ. n. 145. Nam & quãdo Papa procedit contra occupantes, & detinentes terras ecclesiæ Romanæ, potest de facto procedere sine citatione. gloss. in l. antepenultima ff. ex quibus caussis maiores, quam sequuntur plures relati à Gabriele, lib. 2. conclusionum tit. de citationibus, conclus. 1. nu. 31.

66 Et Summus Pontifex hanc defensionem ecclesiasticæ libertatis sine Gehennæ periculo prætermittere non potest, nam Prælatus tenetur tueri, & defendere iura, & iurisdictionem suæ dignitatis, vt docet D. Thomas, 2. 2. quæst. 43. ar. vltimo. Couarru. regula peccatum in principio, n. 6. & prosequi iniuriam illatam suæ dignitati, & ecclesiæ; vt per DD. in c. 1. de maledicis. ad tradita per Caietanum, 2. 2. q. 67. art. 1. & ibi Aragon. vers. secundo aduertendum.

Ex supradictis habes veram, & catholicam thesim, quod Summus Pontifex habet facultatem declarandi, an aliquis

actus,vel factum sit peccatum, & inter diuersas opiniones, quæ nam sit vera in his,quæ pertinent ad ecclesiam,& quod potest reuocare, & annullare statuta,quæ sunt contra libertatem ecclesiasticam,& cogere statutarios,vt ea deleant.

67 Et Sanctissimus D.N.hæc omnia ad literam obseruauit,in eius monitorio,iuxta ordinem præstitum,in d. c. grauem.

Ex his videbis in quantis defecerint,qui dictas leges Venetas conantur defendere circa authoritatem,& potestatem Pontificiam,dum in suis assertionibus,quam plura falsa contra eam adducunt,quæ neq; veritate pollent,neq; ad defensionem dictarum legum conducunt, & forsan in posterum nostram censuram patientur.

68 Nec obstat authoritas gloss in c.ad aures. verb. obedientiam.de tempor.ordinat.nam loquitur gloss.quando constat aliquid esse peccatum, & superior præcipit,vt id fiat; nam subditus non tenetur obtemperare, licet iustum videatur Prælato: si vero sit dubium propter bonum obedientiæ, excusatur subditus a peccato,licet in veritate sit malum, vt in c.quid culpatur, 4. in fine. vbi gloss. verb. iniquitas,23.q.1. nam vt superius dictum est,quando superior præcipit peccatum,non est ei obediendum; in quo casu loquitur Siluester verbo obediens. 5. & ita procedit tex.in c. inquisitioni.de sentent.excommun.

69 Nec obstat authoritas Victoriæ, d. sect. 6.nu.14. nam loquitur de lege ciuili,quæ non est contraria saluti animarum, nec Religioni;nam tunc, quamuis ea lex non expediat Reip. non potest cogere Principem ad eam reuocandam;quia hoc ad eum non spectat,sed ad Principem.Si tamen lex esset cõtraria saluti animarum, & Religioni, vel esset facta in fraudem ecclesiæ, potest Papa cogere Principem, vt eam reuocet,vt per eundem Victoriam,n.13.& 14.Et sic potius conuenit nobiscum,quam dissentiat.

70 Nec obstat,quod Papa esset Iudex in propria causa, nam hæc non est causa, quæ personam respicit, sed dignitatem Pontificiam,& iura ecclesiæ vniuersalis, de qua ipse legitime cognoscere potest,vt docet Bal.in l.vnica,C.ne quis in

causa propria iudicet, nu. 1. gloss. in c. si quis erga Episcopum 16. verbo. priuetur, 2. q. 7. & in c. cum venissent. de iudicijs. Bar. in d. l. vnica, Innocen. in c. ex parte, de verbor. significatione. Iason in l. qui iurisdictioni praeest, nu. 10. de iurisdictione omnium iudicum tum etiam quia & si esset propria causa, cum sit supremus Princeps poterit de illa cognoscere. Tex. in l. & hoc Tiberius ff. de haeredibus instituen. & in l. proxime. de his, quae in testamento delentur, & docet Bal. in l. vnica, C. ne quis in causa propria, nu. 2.

71 Non obstat quinta difficultas, videlicet, quod propter iustum timorem vitae, & bonorum excusatur quis ab obseruatione interdicti ecclesiastici, sicut excusatur ab obseruatione legis, & praecepti humani.

Nam respondetur, quod quantum ad censuras non licet communicare cum excommunicato, nec in diuinis, nec in actibus humanis, etiam si adsit metus mortis, vt habetur in c. coepit Hermenegildus, 42. 24. causa, q. 1. & in c. sacris. 5. §. in primo. de iis, quae vi. qui loquitur sine distinctione, ibi, *nullo metu*: vt ibi resoluit Abb. nu. 4. cum tribus sequentibus, & D. Thomas, Durandus, & Summa Confessorum, quos refert Couarr. in c. Alma mater, §. 3. nu. 9. vers. tertio solet, & Alex. de Ales, Gabriel Riccardus, Caietanus, & Petrus Soto, quos refert Pater Suarez, de censuris. disputatione 6. sect. 3. nu. 1. pag. 128.

Nec obstat, quod aliqui sunt in contraria opinione, vt per Couarru. d. loco, & Suarez, nu. 15. Nam ipsi fatentur, quod eorum opinio non procedit, quando communicatio cum excommunicato fieret in contemptum ecclesiasticae censurae, prout in his, de quibus agimus, contingit, obijciēdo illis nullitatis, & iniustitiae vitia; quod etiam cedit in contemptum Pontificiae dignitatis, vt per DD. dictis locis, & est communis opinio, teste Fr. Petro Ledesma in summa. 1. par. tractat. de censuris. c. 6. de excommunicatione vers. *La tercera duda es*, & vers. *la sexta, y quinta*, pag. 749. & quia in contemptum ecclesiastici interdicti, & potestatis ecclesiasticae, Dux, & Senatus cogunt clericos, ad non seruandum ecclesiasticū

inter-

interdictum, vt per DD. in dictis locis, quo casu potius sustinenda est mors quam contrauenire interdicto, neq; obstat auctoritas Caietan. in summa verbo. interdictum, vbi dicit, quòd violare interdictum non est peccatum mortale: nam ipsemet Caietanus excipit duos casus, Primum nisi fiat in contemptum vt dictum est, Secundum nisi adsit præceptum superioris de obseruando interdicto, prout adest in nostro casu sub grauissimis pœnis: & rursus addimus nobis duram videri opinionem Caietani, nam ex grauitate pœnarũ, quæ cõtra violatores interdicti imponuntur, vt per Cajetan. dicto loco, constat transgressores grauissime peccare, aliàs tam grauis censura irregularitatis, & suspensionis, & ingressus ecclesiæ iniuste illis imponeretur, contra æqualitatem iustitiæ, quæ est pœnarum ad culpam, vt in l. Sancimus, C. de pœn. nam ingressus ecclesiæ imponitur Prælatis loco excommunicationis, vt in c. 4. de sentent. excommun. lib. 6. At si violatoribus interdicti imponeretur excommunicatio, non dubium est, quin grauissime peccarẽt, neq; obstat quod irregularitas incurritur sine peccato, immo cum merito, vt in iudice: nam tunc non imponitur, vt pœna, sed ratione leuitatis, vt tradit Nauarr. in summ. c. 27. nu. 206, cum seqq. At quando imponitur, vt pœna non imponitur nisi pro delicto, vt per Nauarr. ibidem, nu. 244.

72 Nec his obstat, quod leges humanæ non obligent cum tam magno dispendio vitæ, & bonorum. Nam respondetur, quod in prohibitionibus legis humanæ, si circumstantia, & causa tollat actus malitiam, propter quam is prohibitus fuerit, tunc cessat ipsa prohibitio legis; si vero circumstantia non tollat, nec auferat malitiam actus prohibiti, prohibitio adhuc manet: & ideo non obstante illo euentu, & circũstantia, peccatũ cõtra prohibitionẽ committitur. Cæterũ metus mortis non tollit maliriã actus in prohibitione cõmunicationis cum excommunicato, nam communicans consentit in illam communicationem prohibitam, & in peccatum; qui quidem consensus adesse nequit absq; malitia, nam coacta voluntas, voluntas est, vt in l. si mulier, 21. §. si

metu

metu, ff. quod metus causa, ibi, *coactus volui*, & esse voluntarium simpliciter secundum Theologos, vt si quis metu grauissimo compulsus fornicationem, aut adulterium committat: nam metus non tollit malitiam fornicationis: sic etiam, qui metu iusto communicat cum excommunicato, consentit actui prohibito, qui adhuc malitiam habet, vt eleganter docet Couarruu. c. Alma mater, §. 3. n. 9.

Quæ ratio magis conuincit quando communicatio cædit in contemptum Religionis, & censurarum, nam ibi manet malitia actus, & contemptori cooperatur communicans, vt post Adrianum tradit Suarez dicta sect. 6. nu. 5. 6. & 11. Couarruu. dict. §. 3. num. 9. vers. tandem, vbi dicit, *quod tunc communicatio intrinsece includit malitiam, & quod non licet dare eucharistiam excommunicato denunciato, petenti cum comminatione mortis*: quæ sententia maxime congruit
73 huic rei, de qua agimus. Nam Prælati, & personæ ecclesiasticæ non debent communicare cum interdictis, & excommunicatis, neq; illis Sacramenta ministrare, quamuis metus mortis vrgeret. Ad reliqua vero exempla, quæ in hac dif. ficultate adducunt aduersarij, facilis desumitur responsio ex traditis a Suarez, nu. 11, & 12. & a Caietan. 1. 2. q. 6. art. 3. vers. Sextus, vbi dicit *quod quando mala sunt ardua, etiam si metus cadens in constantem virum intercedat, tunc faciens illa mala peccat mortaliter.*

74 Quod vero attinet ad aliam rationem, qua se a censuris, & interdicto non seruandis excusari intendunt, ratione (inquam) scandali; Respondetur, quod scandalum non est datum actiuum ex parte Pontificis, cum rite, & recte processerit: sed est potius scandalum acceptum passiuum, cum proueniat ex bono Pontificis opere, quod mali speciem non habet, sed ex malitia, & inobedientia Ducis, & Senatus, qui sunt causa scandali, non obediendo Pontificis mandatis, ad tradita per Felynum in c. nihil. de præscription. D. Thomas, 2. 2. quæst. 43. art. 1. & 2. propter quod non est relinquenda veritas, vt hoc scandalum euitemus, vt in c. qui scandalizauerit. de reg. iuris, vt tradit D. Gregor. Homil. 7. in Ezechielem,

lem,ibi, *si autem de veritate scandalum sumitur, vtilius permittitur nasci scandalum,quam vt veritas relinquatur*. Nec de eo est curandum,cum videamus ex eo multa mala nasci,vt Matth. 18. *Vah homini illi, per quem scandalum venit*, & tradit D.Augustinus,lib.3.contra Parmenionem,c.2.& D. Thom. d.q.43. art.7.

Neq; in diuinis, nec quoad vsum Sacramentorum huius scandali est habenda ratio:Couarr.d.c. Alma mater. 1. par. S.2.nu.11.vers.quamobrem. Siluester verbo.excommunicatio 3. nu. 5. Soto in 4.dist.12.q.1.art.4.& in fine: Nam censura magis separat excommunicatum a communione, & vsu Sacramentorum, quam alios a communicando cum illo; gloss. in c. quoniam. 11.q.3.tex.in c.illud,de clerico excommunicato ministrante.Et idem quod Siluester, tenet Adrianus, q. 3. de clauibus,vbi dicit,nunquam licere dare Sacramentum excommunicato,etiam occulto,& multo minus denunciato,propter vitandum scandalum, quia esset cooperatio ad rem intrinsece malam: & consentit Iacobus de Graffis lib.1.decision.Casuum conscientiæ,c.12.nu. 12. & Can. in Relectione de pœnitentia,2.par. Victoria de excommunicatione,n.10.ver.iam vero.Frater Petrus Ledesma,in summa 1.par.tractatu de censuris, c.6. de excommunicatione vers. *però otros muchos*. & cum scandalum hoc (si aliquod est) ortum habeat ab ipsis Duce,& Senatu,illis nil prodesse debet; nam ex delicto proprio nullam debent reportare commoditatem.

Nec dicatur, quod prohibitio communicationis cum excommunicato pendet ex præcepto positiuo ecclesiæ, quod propter vitandum scandalum ommitti potest.

Nam respondetur, quod scandalum non tollit malitiam actus communicandi cum excommunicato, quinimo eam auget,cum procedat ex ipsorum inobedientia: & in fortioribus terminis, etiam si non essent modo contumaces, sed pœnitentiam egissent coram Deo,adhuc egent absolutione; & cum sint excommunicati, non participant de communione exteriorum Sacramentorum,vt in c.a nobis, el 2.28. in ordi-

ordine de senten.excommu.& post Adrianum,& Sotum,docet Pater Fr.Petrus Ledesma in summa. prima par. tractatu de censuris,c 6.de excommunicatione vers. *la segunda difficultad*. Quamuis alias extra diuina in alijs ratione scandali plura permittantur,vt per Couarru.in Regula peccatum in principio,n.4.& 5.

75 Denique circa scandalum dicimus, quod ciuitas Veneta, licet esset interdicta, non erat tamen ligata censura excommunicationis,sed tantum Dux, & Senatores conditores dictarum legum,nolentes eas reuocare : Cæterum populus ex multis priuilegijs Apostolicis concessis Monasteriis, & confraternitatibus potuissent virtute dictorum priuilegiorum missas audire clausis ianuis:nec ex eo quod Dux, & Senatores essent excommunicati aliquod scandalum subesset in populo:nam in aliquibus Regnis scimus impositas fuisse censuras contra Regem, & Reginam, qui contraxerant in gradu prohibito,nec se volebant separare,ob quam causam fuerunt etiam consiliarij excommunicati,& populus interdictus, & tamen interdictum,& censuræ fuerunt obseruatæ, vt constat ex epistolis Innocentij Tertij.

76 Non obstat sexta difficultas ex doctrina Innocentij in c. nouerit.49.n.3.de senten.excomm.

Pro solutione huius difficultatis,aduertendum est, ignorantiam esse duplicem, facti, & iuris,vnam inuincibilem, aliam vincibilem : inuincibilis est, quæ non est culpabilis: vincibilis vero quæ culpa non caret. Hæc distinctio est DD. in c.1.De constitutionibus,& c.2. eod. tit. lib.6. & in c.turbat.§.notandum.1.q.4.& in regula ignorantia.de reg. iuris, lib.6.D.Thomas,2.2.q.6.art.8.& q. 76. Alphonsus de Castro,lib.2.de potestate legis pœnalis,c.14.Fr.Antonius Corduba in tractatu de ignorantia. Couarru. in c.Alma mater, 1.par. §.10.nu.16.Suarez de censuris disputat.4.sect.8.n.3. Soto in 4.d.22.q.1.art.2. vers.Quartus demum casus.

77 Hoc præmisso,dubium est, quæ ignorantia excuset a censuris:& communis conclusio est, quod ignorantia inuincibilis excusat a culpa,& censuris,& probatur in d. c. 2. de constitu-

stitutionibus.lib.6.c.si vero el 2.de senten. excom. c. excellentissimus.11.q.3.& probatur ratione, nam peccatum debet esse voluntarium, vt docet D. Thom.2. 2. q.76. D.Augustinus lib.1.retracta.c.15.& habetur in decreto c.1.caus.15.q.1. Id autem, quod ab ignorantia inuincibili procedit dicitur esse inuoluntarium, quia nil magis contrarium consensui, quam error; nam ad ignotum non fertur voluntas.l. labeo. ff.de suppellectile legata.nec quis dicitur velle, quod in mēte non cogitauit, Bal.l. de quibus.col. 4. ff.de legibus. & sic ignorās inuincibiliter non peccat, & consequenter non est cēsuris pro illo actu positis innodatus, quia censura ponitur ratione peccati, & vbi deficit peccatum, necesse est, vt pœna deficiat, l. sancimus. C. de pœnis. & quia censura non tenet nisi contumacem.c.nemo.11.q.3.ignorans autem contumax non est.l.qui ignorans.ff.locati. c. si vero el 2.c.fin.de senten. excom. *& quod culpa caret* (vt dicit Regula iuris) *in damnum vocari non debet*. de Regulis iuris. Hanc conclusionem probant omnes Theologi, & Iuristæ, vt per Couarru.d. §. 10.nu. 7.vers.in summa.& n.13.vers.Quinto colligitur.& n.16.vers. decimotertio. Castrus, d.c.14.& Suarez.d.sect.8.nu.6.& Soto vbi s.

78 At ignorantia vincibilis non excusat a culpa, nec a censuris.d. c. si vero.gloss. recepta in d.c. ignorantia: secundum Couarru.d.§.10.nu.12.versic.2.& nu. 16.versic.14.& nu.17. & de hac ignorantia intelligitur lex 1. de legibus. ibi, *delictorum, quæ ignoranter contrahuntur*. vt explicat Couarru. d. nu. 17.versic.15.

Et supradicta conclusio, an procedat quando ignorantia inuincibilis potest contingere circa censuras positas per statuta inferiorum, vt in d.c.2. de sententia excom. lib. 6. sunt variæ opiniones, vt per Couarru. d. §. nu. 7. ad finem, & nu. 8.9.& 10.de quo non agimus modo.

79 Verum si contingat circa prohibitum de iure diuino, cui pœna excommunicationis est imposita a Canone generali Pontificis, an supradicta conclusio locum habeat: aduertendum est, quod in isto casu potest dupliciter ignorantia con-

tingere. Primo quando inuincibiliter ignorat illud esse prohibitum, & reprobatum a iure diuino: & isto casu ignorantia excusat a culpa, & a pœna Couarru. §. 10. nu. 12. versic. 2. principaliter. Crassa vero & supina, & vincibilis ignorantia non excusat, vt ibi Pater Ledesm 1 d. c. 3. versic. digo lo segundo. Suarez disput. 4. sect. 8. nu. 6. & nu. 20. & 21. Victoria in summa, tractatu de excommunicatione. nu. 8. Si tamen ignorantia non contingit circa actum, quia si esset prohibitum, tamen ignorat censuram esse impositam in hoc casu Couarru. d. §. 10. nu. 17. versic. 2. principaliter, tenet, quod non est differentia, an supina sit ignorantia, an vero inuincibilis, cum scit se gerere actum reprobatum, licet ignoret pœnam, & in hac specie dicit Couarru. quod ignorantia nõ excusat a censuris. nu. 11 versic. hinc denique. Et facit opinio gloss. in c. a nobis 21. & ibi Abbas nu. 9. dicit esse veriorem opinionem glos. de sentent. excom.

80 Tamen contrariã opinionem, quod excusatur a censuris, tenet Ioannes And. ibi, & in c. 2. de constitutio. lib. 6. quæ æquior est secundum Abbatem d. c. a nobis, & est communis secundum Couarru. d. nu. 11. versic. hinc denique, & hanc sequuntur Syluester, Anton. & Caietanus, quos refert, & sequitur Ledesma 1. par. summæ, tractatu de censuris c. 3, de excommunicatione. versic. dico tertio, Suarez d. disput. 4. sect. 8, nu. 20. & 21. ex quo fit, vt si actus non sit prohibitus a iure diuino, sed positiuo tantum ignorantia inuincibilis, si sit cir-
81 ca prohibitionem actus, & pœnæ, ab vtroque excusat, & ista est communis opinio in d. c. 2. de constitutionibus. lib. 6. & tradit Couarru. d. nu. 12. versic. 2. principaliter; nam si excusat a culpa, multo magis a pœna, vt dicit Ledesma d. c. 3. versic. digo lo segundo. pag. 732.

Si tamen scit factum esse prohibitum ab ecclesia, sed ignorat inuincibiliter censuram esse impositam, in hoc casu glos. d. c. a nobis, tenet, quod non excusatur a censura, & hoc tenet Couarru. & ibi ab eo relati d. §. 10. nu. 11. & 12. & Victoria de excommunicatione. nu. 8.

Sed contrarium tenent Syluester, Antoninus, Rosella,

 186

Nauarrus, & Sotus, vt docet Ledesma d.c.3. versic. secunda sententia.pag.733.quamuis non excusetur ab alia pœna præter censuram; nam cum censura non imponatur nisi ob contumaciam, & hæc cesset in ignorante censuram, non erit illa ligatus, non tamen excusatur a culpa ex peccato, quia non ignorat prohibitionem. hanc opinionem tenent Ioannes And.& Canonistæ ,quæ & æquior est,teste Abbate d.c.si vero 21.nu.9.& communis per Couarru.d.§. 10. nu.11. versic. hinc denique Nauarrus c.27.nu.16.& in c.1.§.laboret nu.19 de pœnitentia distinct. 6. & esse communem, testatur Suarez d.disput.4.sect.9.nu.2. & nu.19. vbi probat hanc sententiam & respondet a nu.14.argumentis contrariorum.

82 Ea autem dicitur vincibilis ignorantia,quando quis ignorat id, quod spectat ad eius officium : nam ignorantia eius, quod quis scire debet, est culpabilis, & voluntaria in directum. Tex.in c.si culpa de iniurijs, ibi, *nec ignorantia te excusat ,si scire debuisti* §. præterea Institut. ad legem Aquiliam. Angelus verbo excommunicatio 7.casu vltimo. nu.3. Suarez d.disput.4.sect.8.nu. 14. vbi nu. 16.dicit *quod certa , & moralis regula est sumenda ex diligentia adhibita , vel omissa ad cognoscendum preceptum , & ius ad vnumquemque pertinens* , vt in d. c. si culpa ibi, *& quam debueras non curasti diligentiam adhibere.* vnde imperitia artis, vel modi efficiendi actionem,quam quis exercendam suscipit, est culpabilis,& idem de imperitia, seu ignorantia alicuius iuris, si actio, vel ministerium, per illud ius regulanda sunt, vt patet in aduocato, & iudice, in quibus ignorantia iuris est culpabilis.

83 Quæ a nobis de ignorantia inuincibili, & vincibili disputata sunt, videntur maxime necessaria, vt inspiciamus, an domini Veneti aliquo colore immunes sint a censura a iure lata versus statuentes contra libertatem ecclesiasticam, & vsurpantes iurisdictionem ecclesiæ, & auctoritatem summi Pontificis minuentes, & an dictis DD. Venetis essent assignandi duo menses de quibus d.c.nouerit. versic.nec non. & quamuis Nauarrus in Manuali c. 27. nu. 119. in explicatione decretalis Honorij Tertij, de qua in c. nouerit 49. de sentent.

excom. ad hanc quæstionem adducat Innoc. d. c. nouerit.nu. 3.tamen si Innocentius recte inspiciatur non dicit qualis debeat esse ignorantia, quæ possit excusare. tum etiam, quod Innocen.non loquitur de statutarijs, sed de successoribus statuentium, & de alijs, qui non fuerunt in voto, & consilio, vt statuta æderentur, nec iusta illa iudicarunt: vnde nobis necessarium esse videtur explicare aliqua circa dictam decre-
84 talem Honorij,& aliam eiusdem in c. grauem 53. eod. tit.de duobus mensibus, qui in d.c. nouerit assignantur ad delenda statuta, quæ libertatem ecclesiasticam lædunt; nam & si hæc videantur esse de materia §.tertij, de quo inferius agemus, tamen hic necessario sunt tractanda propter authoritatem Innocen.a Nauarro allegatam.

85 Dico igitur, quod in d. c.nouerit versic. nec non excommunicantur qui de cætero seruari fecerint statuta ædita, & consuetudines introductas contra ecclesiæ libertatem: nisi ea de capitularibus suis infra duos menses post huiusmodi publicationem sententiæ fecerint amoueri: & in versic. *item excommunicamus statutarios, scriptores statutorum, nec non potestates, Consules, Rectores, & Consiliarios locorum, vbi de cætero huiusmodi statuta, & consuetudines ædita fuerint, vel seruatæ; nec non, & illos qui secundum ea præsumpserint iudicare, vel in publicã formam scribere iudicata.*

Circa versiculum *nec non* dubitant interpretes, an tempus duorum mensium assignatum pro delendis statutis factis ante illam Decretalem, sit etiam assignatum pro delendis postea factis, de quo aliqua superius dicta sunt, & quidem Doctores antiqui dicebant pro æditis ante,& ædendis postea esse assignatos duos illos menses, vt de libro capitulari amoueantur statuta, & ad hoc inducunt verba d. versic.nec non, vbi non dicit *hactenus ædita*, sed dicit simpliciter, ædita, vt pro eorum opinione, illa verba expendit Caietanus in summa verbo excommunicatio.c.31. versic.secundo notanda est. & adijciunt illi DD. antiqui, quod illi duo menses incipiunt currere a publicatione illius decretalis, vt ibi dicitur, quam necesse est, vt in singulis locis hodie publicetur, vt ab ea publica-

blicatione currere incipiant duo menses, & ita frequenter est Decretalis illa publicanda, ne quis possit ignorantiam allegare. nam, qui ignorat statuta huiusmodi, contumax non est, vt in l. 2. C. ne sanctum baptisma reiteretur. & in l. fin. ff. de pœnis. & excommunicatio non cadit nisi in contumacem c. certum. 11. q. 3.

86 Hæc tamen opinio antiquorum, etsi æquior sit, vt ibi dicunt Doctores, tamen verior est alia opinio contraria, quod illi duo menses dantur ad delenda statuta ædita ante illam constitutionem, non verò pro delendis nouiter æditis post illam constitutionem; quod probant verba dicti versiculi *nec non*, ibi, *edita*, & ibi, *introductas*, quæ sunt verba præteriti temporis, & dicunt, quod statutarij & alij, de quibus in versiculo item excommunicamus, sunt ipso iure excommunicati statim post ipsam æditionem, vt docet gloss. in d. c. grauem 53. verbo promulgare, quam sequuntur ibi DD. & in d. c. nouerit Innocen. nu. 3. in gloss. Consiliarius, Hostiensis, Ioan. Andr. Butrius, Abbas nu. 3. Henricus Boic, & Cardin. nu. 3. alij verò scilicet successores statuentium non sunt ipso iure excommunicati, quia iustam ignorantiæ causam videntur habere, iuxta regulam, *qui in ius succedit alterius, iustam ignorantiæ causam censetur habere*. & idem in potestate, & consilio populi, qui deputauit aliquos commissarios ad facienda statuta, & illi commissarij fecerunt aliqua contra libertatem ecclesiasticam. Nam illi, qui commiserunt, non sunt statim excommunicati, vt probatur d. c. grauem. quia in generali commissione non venit potestas faciendi illicita statuta. c. 1. de iure iurando, in 6. vt dicit Abbas in d. c. grauem. n. 5. & ibi Felynus nu. 1. nisi fuerint negligentes in illis delendis: quando autem dicantur negligentes dicit Innocentius d. c. nouerit, n. 3. verbo consiliarius, quod *quam cito sciunt esse contra libertatem & non delerunt, vel officium dimiserunt*. Si vero ignorauerunt statuta esse contra libertatem ecclesiæ, non inciderunt in excõmunicationem, quæ non cadit nisi in contumacem: debet tamen illis dari aliquod tempus, quia non in continenti post scientiam debent currere ad statuta delenda, argumento legis,

gis, quod dicimus. ff.de solutionibus. arbitrio boni viri assignandum.l.continuus.ff.de verbor.obligation. & tunc elapso illo tempore sunt excommunicati ipso facto, vt docet glos.d. c.grauem.verbo promulgare, & ibi Abbas.nu.5.& DD.supra relati in d.c.nouerit: Nec obstant verba d.c. grauem.S. ideo-
87 que ibi, *excommunicationis sententiam promulgare procures*; quæ potius videntur de sententia ferenda lapso termino, quam de lata ipso facto, per lapsum temporis. Nam respondetur, quod verba illa de denuntiatione excommunicationis accipienda sunt vt ibi accepit Bernardus verbo promulgare. in fine, vel quod in d. S. *ideoque*, in illis verbis *promulgare procures*, dicatur quod vltra excommunicationem a iure latam contra
88 illos, iterum ab homine excommunicentur, ad maiorem terrorem, & vt multiplicato vinculo excommunicationis obtineatur absolutio, cum maiori difficultate, vt in c.ita quorundam.de Iudæis. & ita a iure excommunicatus, potest & ab homine iterum excommunicari, vt notat glos.d. c.grauem, & ibi Abbas nu. 5. & Felynus nu.1.idem Abb. in c. reprehensibilis.de appellation.vbi Francus nu.8.& ibi Præpositus nu.6.
89 de quo s. Nec est necessaria noua publicatio illius Decretalis nouerit, sat enim est, quod semel fuerit promulgata vt post duos menses obliget iuxta Auth.vt nouæ factæ constitutiones obligant infra duos menses. & sufficit quod sit Romæ publicata, vt habetur *in Data* lib. 6. Decretalium, & ita glos. & DD.communiter d.c.nouerit, verbo.infra.duos menses.
90 Ecce qualiter Innocentius in c.nouerit, tantum ratione ignorantiæ excuset (non statutarios) sed etiam alios Consiliarios, qui non interfuere in condendis statutis, & ita Innoc. intelligunt ibi omnes DD. distinguentes inter statutarios, & Consiliarios, & successores statuentium. Nam in statutarijs, & obseruantibus statuta non videtur posse cadere aliqua legitima, & inuincibilis ignorantia licet sincero animo id faciant; nam ignorantia circa ea, quæ ad eorum officium legitime exequendum spectant (quarum optimam debent habere scientiam, & ipsi eam habere profitentur) nullo modo inuincibilis esse potest; ipsi enim scire tenentur, quæ statuta licitè
fieri

fieri possint, & quæ non: alias ignorantia eos non excusauit, cum sit supina,& crassa circa ea, in quibus periti se profitentur, vt superius probauimus. Nec minus in facto possunt iustam ignorantiam habere, cum ipsi authores fuerint statutorum; immò Cardinalis Zabarella d. c. nouerit nu. 3. versic. *quid si sciuerunt*. nec iustam ignorantiam facti, & iuris in dictis Consiliarijs, & successoribus admittit; non facti, quia statuta publicè promulgata sunt, nec etiam potuerunt ignorare ea esse contra libertatem ecclesiæ, cum ea sit iuris ignorantia quæ neminem excusat, Reg. iuris ignorantia &c. Vnde nullo modo videtur excusari ratione ignorantiæ neque ex sincero animo Domini Veneti; nam cum in eorum Consilio sint viri docti, & periti, non potuerunt ignorare, quod contra eos erant plures Pontificum decisiones, & communes resolutiones Doctorum, vt supra dictum est in prima assertione, quibus magis inhærere debuissent, quam singulari opinioni Sygnoroli, & Baldi communiter reprobatæ, iuxta Baldi dictum in .l.fin.C. de pœna iudicis qui male iudicauit. cum latè traditis per Neuizanum, & Antonium Mariam lib. 3.de communi opinione tit.11. nu.13. vt superius diximus,

91 *ex quo sequitur*, quod opinio Nauarri d. c. 27. nu. 119. non potest ita plene procedere propter sincerum statuentium animum, etiam si ignorent statuta esse contra libertatem ecclesiæ.

92 Nec etiam iuuari possunt ex auctoritate Caietani dicto verbo excommunicatio. c. 31. vers. quarto nota, quia non est notum an id fecerint dicti Veneti de consilio virorum prudentum,immo,& si id fecerint modo post monitionẽ Sanctissimi D. N. declarantis dicta statuta esse contra libertatem ecclesiasticam (quod ab eo fieri posse superius dictum est) nullam possunt inuincibilem ignorantiam habere, postquam certificati sunt,& scientiam habent, quod sunt eorum statuta contra libertatem ecclesiæ: vt per Innocen.d.c.nouerit, nu. 3. verbo commissarios. & Doctores ibi, quia potius dicuntur habere erroneam conscientiam,& maximam contumaciam,

93 sicuti eorum parentes in simili re, de libertate ecclesiastica

violata,

violata,& vſurpata iuriſdictione eccleſiæ, & de iniuſta vſurpatione bonorum eccleſiaſticorum aduerſus Monitoriũ Iulij Secundi factum:tradit de anno 1508. Guicciardinus, lib. 8. hiſtoriæ. ſed debuiſſent ſequi pœnitentes, vti ſecuti ſunt errantes. nam vt ibi dicit Guicciardinus in fin. d. lib. 8. Lapſis aliquibus annis,quibus paſſi ſunt cenſuris eſſe innodatos, & penè amiſso toto patrimonio Reipub. in Italia ſola ciuitate dimiſsa, ita vt illi dici poſſit *quomodo ſedet ſola ciuitas*, &c. nec eſſet, qui eam conſolaretur; ſed ipſi reuerſi ſunt in viam rectam,& deſtinatis Oratoribus ad Summum Pontificem cernui nomine Reip. veniam petierunt, vultu in terram dimiſſo coram Pontifice,& Cardinalibus in Porticu ſancti Petri,inter quos fuit Hieronymus Donatus(dicti domini Leonardi Ducis gẽtilis)vir macte virtute,literis,& ingenio clarus, & apud Summum Pontificem gratiſſimus: qui multum patriæ vtilis apud Pontificem fuit:hæc autem obedientia,& pax quam vtilis fuerit Venetis,ſucceſsus rerum inde ſequutarum manifeſtat,vt docet Guicciardinus d.loco,& Illeſcas 2,par.Hiſtoriæ Pontificalis,in vita Iulij Secundi.

94 At quantum benignius ſit hoc Sanctiſſimi D. N. Monitorium illo Iulij Secundi,facile conijci poteſt ex hiſtoria Guicciardini d.lib.8.pag.218.

Nam & Sanctiſſimus D. N. ſequutus benigniorem opinionem Doctorum antiquorum non ſolum conſiliarijs,& ſucceſſoribus ſtatuentium tempus aſſignauit ad emendationem, & deletionem ſtatutorum, iuxta c. grauem 53. ſed etiam ipſis ſtatutarijs, volens, vt pijſſimus pater filij prodigi emendationem. Non igitur grauari debent Veneti incipere, & veniam petere, ſi maiorum ſuorum veſtigia ſequi velint. Habeant etiam Theodoſium magnum quem imitentur, quia D. Ambroſio Epiſcopo Mediolanenſi ſupplex veniam petiuit, vt tradit Ruffinus lib.2. eccleſiaſticæ hiſtoriæ c.18. & habetur in c. cum apud Theſsalonicam 11. q. 3. Quanto magis hoc debuiſsent ipſi facere coram Sanctiſſimo: nam habemus Pontificem,qui eorum infirmitatibus compati poſſit & vt inquit D. Ambr.epiſt. 31. ad Valentinianum Imper. *nullus pudor eſt ad*

melio-

meliora transire. Timeant casus, & ruinas eorum, qui a Pontificis obedientia defecerunt, de quibus plura Thomas Bozius in tractatu de iure status, seu de iure diuino ecclesiasticæ libertatis. Hactenus de S. 2. & de rectitudine monitorij Sanctiss. D. N. Pergamus ad S. tertium, de ordine, & forma seruata in eius publicatione.

S. Tertius de monitione, & censuris Sanctiss. D. N. rite latis.

SVMMARIVM.

1 *Monitio est necessaria ad ferendas censuras.*
2 *Eadem monitio, seu citatio esse debet in qualibet sententia, sed ex differenti ratione.*
3 *Duplex est inobedientia, generalis, & specialis.*
4 *Obedientia formalis, & materialis.*
5 *Diuersæ sunt inobedientia, & contumacia.*
6 *Contumacia est eiusdem speciei cum inobedientia.*
7 *Quæ est causa immediata, & mediata excommunicationis.*
8 *Sufficit contumacia formalis, vel materialis, & extraiudicialis.*
9 *Vera ratio, quare requiritur monitio.*
10 *In casibus, in quibus incurritur, ipso iure lex monet.*
11 *Primum requisitum, vt præcedat monitio.*
12 *Secundum requisitum, vt monitio sit trina, vel vna pro tribus.*
13 *Tertium requisitum est, quod monitio sit personalis.*
14 *Limitatur nisi latitet, vel subterfugiat, vt non possit fieri personaliter.*
15 *Nec quando est generalis monitio.*
16 *Semel citatus personaliter potest citari per edictum.*
17 *Quartum requisitum est, quod sententia feratur in scriptis.*
18 *Quintum requisitum, vt causa sit probata iudicialiter.*
19 *Sextum est, quod publicetur excommunicatio.*
20 *Admonitio licet sit de solemnitate accidentali, non tamen est de substantiali.*
21 *Probatur, quod admonitio non sit de substantia.*
22 *Communem opinionem limitant Soto, & Victoria, & Suarez, vt procedat in trina monitione, vnam autem esse necessariam.*
23 *Summus Pontifex an debeat canonicam monitionem seruare.*
24 *Sententia Principis lata, audita parte, licet non seruato iuris ordi-*

 ne,

ne, valet.

25 An citatio personalis possit a Papa prætermitti.
26 Quartum requisitum, quod sententia in scriptis non est de substantia.
27 Quintum requisitum, quod feratur causa cognita: constituuntur aliqui casus.
28 Primus casus de causa vera, & probata, & Papa in causa cognitione sufficit quod partem audiat, licet extraiudicialiter; nam iudicat secundum conscientiam.
29 Secundus casus, quando causa est vera non tamen probata.
30 Probationes non sunt de substantia iudicij.
31 Casus tertius, quando causa neq; est vera, nec probata.
32 Quartus casus est, quando est iniusta, aut falsa, tamen est legitime probata.
33 Quintus casus est, quando est dubium.
34 Qua ratione in his quæstionibus immoretur Author.
35 Quod ex sententia aliquorum, sententia excommunicationis iniusta, & ex falsa causa obligat in conscientia, & foro interiori, nam est dubium.
36 Sententia Diui Gregorij in c. sententia Pastoris, explicatur.
37 Prosequitur contra errores Theologorum Venetorum.
38 Censura iniusta ratione causæ, ordinis, & intentionis est valida, & quando dicatur continere errorem intollerabilem.
39 Reprehenduntur Theologi Veneti.
40 Ex falsa propositione inferunt illi Theologi multa falsa contra censuras D. N.
41 Domini temporales, qui cogunt non seruare interdicta, sunt ipso iure excommunicati.
42 De publicatione interdicti, an sit ritè facta, & quod non sit necessarius populi consensus.
43 Prosequitur, quod sit legitime publicata, & referuntur diligentiæ factæ per Sanctiss. D. N. cum Senatu Veneto, & Duce.
44 Quod adfuit causæ cognitio, quæ constat ex confessione partis, & quod sufficit extraiudicialis cognitio, dummodò pars fuerit vocata, & audita.
45 Quod causæ cognitio fuit trina.
46 Est credendum Pontifici asserenti de proprio facto,
47 Verbum plures est accipiendum ad minus de tribus iuxta materiam.
48 Papæ dicenti aliquem citasse est credendum.
49 De stilo curiæ obseruatur trina monitio, ideo præsumitur posita.
50 Vna monitio sufficit in Summo Pontifice.

Quod

51 *Quod monitio fuit personalis,& in scriptis.*
52 *Sufficit quod semel fuerint personaliter citati.*
53 *Agitur de vltimo monitorio dato 17. Aprilis 1606.*
54 *Referuntur aliqui casus de quibus Papa sine monitione procedit ad excommunicationem. Primo quando procedit contra occupantes de facto bona,& iura Ecclesiæ.*
55 *Quando Princeps procedit ex iusta causa non est necessaria monitio.*
56 *Quando nullam possunt habere legitimam defensionem.*
57 *Quando is,contra quem proceditur propter idem factum est ipso iure excommunicatus,potest sine monitione iterum illum excommunicare,vbi explicatur,c.reprehensibilis.de appell.*
58 *Quando notorie constat de facto,non est necessaria monitio.*
59 *In casu notorio,quomodo sit contumacia; vbi distinguitur de vera, & de præsumpta contumacia.*
60 *In casu nostro constat de notorietate facti, inexcusabiliter.*
61 *Quod constat de eorum contumacia manifeste absq; vlla dubitatione,& ideo non est necessaria monitio vbi agitur de intellectu. c.cũ sit Romana §.præterea de appell.vbi de excommunicato Corinthio.*
62 *In notorijs non est necessaria sententia.*
63 *Prosequitur excommunicationem illius Corinthij a Diuo Paulo excommunicati.*
64 *Defenditur communis intellectus,c.cum sit Romana, §. præterea, ab impugnatione Didaci Couarru. & Francisci Suarez.*
65 *Explicatio Didaci,& Suarez habet aliquid diuinationis.*
66 *Locus Diui Pauli multum iuuat Paulum V. Pont. Max.*
67 *Pro præteritis culpis,quando possit poni noua excommunicatio sine monitione.*
68 *Vbi ponitur resolutio.*
69 *Si Iudex ecclesiasticus præcipit aliquid potest excommunicare non parentem.*
70 *Modus excommunicandi sub conditione si non paruerit,est receptus ab ecclesia pro futuris culpis.*
71 *Si peccatum perseueret cum contumacia,potest excommunicari sine monitione.*
72 *D.N.in vltimo monitorio monuit Ducem, & Senatum.*
73 *Excommunicatio non retrotrahitur.*
74 *Agitur de excommunicatione lata contra Vniuersitatem, quando valeat,vbi quod culpabiles possunt excommunicari, & tota Vniuersitas si fuerit culpabilis.*
75 *Post inobedientiam non est necessaria alia causa cognitio, & agitur de clausula,quorum nomina pro expressis,de qua in monitorio.*

76 *Quod excommunicatio comprehendit successores Ducis, & Consultum culpabiles.*

77 Senatores qui non sunt culpabiles non comprehenduntur in excommunicatione.

78 *In monitorio non excommunicantur excommunicatione maiori cõmunicantes cum excommunicatis, nec sunt interdicti, sed solã euitãtas.*

79 *Agitur an ritè sit facta publicatio, quæ est necessaria. Agitur de extrauaganti, Ad euitanda.*

80 *Dux, & Senatus sunt notoriè excommunicati, ideo sunt vitandi iuxta Concilium Basiliense.*

81 *Immo, & iuxta Concilium Constantiense debent euitari qui sunt notorij percussores Clericorum, immo excommunicatus non iuuatur dicta dispositione Concilij Constantiensis.*

82 *Publicatio est de iure positiuo, & quo modo, & loco fiat, est arbitrarium, ita vt ad notitiam omnium veniat, & agitur de c. curæ, 11. q. 3*

83 *Sat est quod sint publicata in modo contento in monitorio in Valuis &c. & ita Sanctissimus ibi declarauit.*

84 *Ex quo non erat tutus accessus, volenti ibi facere publicationem, satis est quod publicentur Romæ.*

1 POst quam in præcedenti. §. secundo actum est de rectitudine monitorij, & censurarum Sanctiss. D. N. reliquũ est, vt in hoc tertio. §. agamus, an ritè sint latæ, & promulgatæ.

Et Primo in ferendis censuris certa forma, & ordo à iure statutus est: & in primis, vt præcedat monitio erga excõmunicandum, vt habetur in Concilio generali Lateranensi sub Innocentio Tertio, in c. sacro 48. de sentent. excom. & in c. reprehensibilis. 26. de appell. & in c. statuimus. 3. & in c. Romana 5. §. porro, & in c. constitutionem. 9. de senten. excom. in. 6. & habetur in plurimis decretis. 11. q. 3. & 24. q. 3. c. resecandæ, & c. corripiantur, ita vt ad notitiam ipsius perueniat, vt in c. causa de dolo, & contumacia. cum adductis a Couarru. in c. alma mater. 1. par. §. 9. nu. 4. & a Francisco Suarez de censuris. disp. 3. sect. 8. nu. 3. a Nauar. in Manuali c. 27. nu. 10. & 11. a Fr. Petro Ledesma in summa. 1. par. c. 3. de excommunicatione. pag. 729.

2 Id enim regulare est in quacunque sententia ferenda, ad quam prius debet citari pars, vt in c. consuluit. de officio delegati,

gati,& in l.de vno quoque.de re iudicata. & similiter ad excommunicationem ferendam, vt in præcitatis iuribus, tradit Anton.Gabriel.lib.2.tit.de citationibus.conclus.1.n.153. ampliat.35. hoc autem interest, quod in alijs sententijs citatio fit ad hoc, vt pars veniat ad audiendam sententiam. Cæterum in excommunicatione monitio fit, vt pars corrigatur, vt docet Abb. in d.c.sacro.nu.2.

3 Et pro explicatione veræ, & germanæ rationis, quare sit necessarium,vt præcedat monitio, in primis obseruãdum est, quod est duplex inobedientia,vna generalis, quæ pertinet ad exequutionem õmnium virtutum;altera specialis, quæ pertinet ad obseruanda præcepta superiorum,vt tradit D.Thomas 2.2.q.10.art.2.in corpore.

4 Rursus inobedientia specialis est duplex, vna formalis, & altera materialis ex eod. D. Thoma 2.2. q. 105. art. 1. ad primum.Formalis est,quando subditus contemnit præceptum superioris, & illud transgreditur, ea intentione, quod nolit ei subijci, & est speciale peccatum inobedientiæ, de qua est intelligenda gloss. in. l. si filius, de interrog. actionibus, quæ est singularis secundum Marian. Soccin. Seniorem in c. veniens.nu.7. de accusation. & hæc aliquando incidit in hæresim,& aliquando in schisma,vt perGeminianum in summa. 4. q. 1. & quam grauis sit perpendi potest ex præcepto, circa quod versatur, eritq. nocentior,& grauior,si sit erga res fidei, Religionis, Pacis, & vnionis ecclesiasticæ, vt docet Couarru. d.S.9. nu. 3. Qualis autem sit hæc Venetorum inobedientia, res ipsa demonstrat.

Materialis autem inobedientia, contingit absque contẽptu,proceditq. ex alijs causis, & passionibus, vt per D.Thom. & alios supra relatos.

5 Secundo est aduertendum, quod licet simul possint stare inobedientia, & contumacia; tamen realiter distinguuntur; nam inobedientia potest stare sine contumacia propter solum peccatum transgressionis, at si in eo non perseuerat, non est contumax. Contumacia autem nõ potest esse,quin præcedat inobedientia,& ex perseuerantia fit contumacia,vt colligitur

ex glos. in c. Episcopi. 8. verbo *minimis*, & in c. nemo 41. verbo *mortis*, & in c. nullus. 42. verbo, *arceri*. 11. q. 3. & in c. si quis de potestatibus. 21. verbo *scripta*. 24. q. 3. glos. in c. ex parte. 23. verbo *citatus*. de verbor. significat. & probatur ex rubrica de dolo, & contumacia; nam dictio, &, ponitur inter diuersa, vt in
6 glos. rubricæ de iuris, & facti ignorantia. Vnde cum contumacia sit qualitas, seu accidens inhærens inobedientiæ, eiusdẽ erit qualitatis, & speciei cum inobedientia; nam accidens iudicatur ex subiecto, cui inhæret, si non mutat eius speciem. D. Thom. in 4. disput. 17. & ibi Bonauentura Paludanus, & Sotus, Nauar. in Manuali; c. 6. n. 3. & 19. & est communis, teste Victoria de Confession. nu. 176. necessario sequitur, quod sicut inobedientia distinguitur in formalem, & materialem similiter, & contumacia.

7 Tertio Videndum est, quæ sit causa excommunicationis; peccatum, & transgressio præcepti, quæ est inobedientia, an vero contumacia; Nam in c. nemo. 41. 11. q. 3. ibi, *sine certa, & manifesta causa peccati*, & ibi, *non nisi pro mortali*, videtur probari, quod peccatum est causa excommunicationis, & in c. cæterum 43. ibi, *respuit obedire præceptis*: & in c. Episcopi. 8. eadem causa, & q. ibi, *parere noluerit*: & sic ex dictis iuribus, videntur probari, quod inobedientia, & transgressio præcepti sint causa excommunicationis. Cæterum in c. qua fronte 25. §. sane de appellat. ibi, *pro contumacia, vel alia qualibet causa interdicto, vel excommunicatione tenetur*. In his verbis videtur probari, quod per contumaciam, vel aliam quamlibet causam potest quis excommunicari. sed glos. in d. c. Episcopi, verbo *minimis*, dicit, quod sola contumacia est causa excommunicationis, & quod pro peccato, non debet quis ab homine excommunicari, nisi adsit contumacia, & probatur in d. c. ex parte 23. §. ad intelligentiam de verbor. significat. ibi, *pro contumacia tantum*, & ibi, *vel pro offensa, quia videlicet iussus noluit maleficium emendare*, & ibi, glos. verbo, *pro contumacia*: & ibi Innocent. n. 4. verbo, *offensa*, quẽ alij sequuntur. Soto in 4. distin. 22. q. 1. art. 2. conclus. 2. & 3. Vnde pro resolutione dicendum est, quod duplex est causa excommunicationis, vna remota, medi-

mediata, & materialis, & huiusmodi est peccatum, seu inobedientia præcepti; alia est proxima, immediata, & formalis, & huiusmodi est contumacia, vt cum iudicio obseruat Abb. in d.c. qua fronte. nu. 10. Francus. 5. & Præpositus 7.

8 Quarto hæc contumacia, quæ est causa formalis, & immediata excommunicationis, non est necesse, quod sit formalis inobedientia, prout distinguitur a materiali: vtraque enim siue sit materialis, siue formalis, & minima, est causa formalis excommunicationis, vt docet glos. in c. duo sunt. 10. verbo videbatur 96. dist. & tradit Abb. in c. 1. de iudicijs. nu. 10. & ibi Ripa. nu. 29. Couarru. qui neminem refert in c. alma mater. 1. par. §. 9. nu. 3. versic. est tamen obseruandum, & Didacus Perez Hispanus, in l. 1. tit. 5. lib. 8. ordinam. pag. 172. col. 1. Franciscus Suarez de censuris. disp. 18. sect. 3. nu. 30. Francus in d.c. qua fronte. nu. 5. & ibi Præpositus. 7. et 8. vbi dicti Francus, et Præpositus post Innocen. in d.c. ex parte. 23. nu. 4. de verbor. significat. dicunt, sat esse ad excommunicationem ferendam, quod monitio sit iudicialis, vel extraiudicialis, et habetur in c. certum. 11. q. 3. gloss. in c. Episcopi. ead. cau. et q.

9 Ex supradictis colligitur vera ratio, quare ad excommunicationem sit necessaria monitio, videlicet quia sine ea, quis contumax dici non potest; vt in c. honoratus 8. versic. *proinde* et versic. *quem si etiam*; vbi notat gloss. verbo *tot scriptis*. 84. dist. gloss. in c. si quis ex potentibus. verbo, *scriptura* 24. q. 3. et cum contumacia sit causa formalis excommunicationis, necesse est quod præcedat monitio, vt possit esse contumacia.

10 Ex supradictis etiam infertur vera resolutio circa casus in quibus Canon imponit excommunicationem ipso iure plures congessit gloss. in Clem. 1. de senten. excom. & in c. eos 11 eod. tit. lib. 6. Hostiens. in summa eod. tit. Ancharanus c. reprensibilis. nu. 1. de appellat. Lucas de penna, in. l. contra publicam. C. de re militari lib. 12. & Regia nostra lex. 1. tit. 9. pag. 1. & copiosissime Nauarr. in Manuali c. 27. in quibus non deficit monitio; nam cum Canon aliquid prohibet sub excom. ipso iure incurrenda, eo ipso in ea prohibitione ex vi necessaria antecedetis iuxta. l. 1. de iurisd. omniũ iud. videtur in

esse monitio, lex enim semper loquitur, & monet, vt in.l. Arriani. C. de hæreticis, vt in specie obseruat Perez d.pag. 172. & præsentit Suarez dicta disput. 18. sect. 3. nu. 28. 29. & 30. & disput. 3. sect. 8. nu. 3. disput. 4. sect. 5. & docet Couarru. d. c. alma mater. 1. par. §. 9. nu. 5. versic. trina vero monitio. & Borgasius de irregularitate. 6. parte c. de excomunicat. §. pro quo peccato debeat quis excommunicari. & inquit Victoria in summa, tractatu de excommunicat. nu. 6. in fin. quod tales iã sunt admoniti ab ecclesia, & a lege Christi prohibente talia crimina, & ista est sufficiens admonitio, & tradit Soto in 4. distin. 22. q. 1. art. 2. conclus. 3. quæ ratio, cessat quando lex simpliciter sine censura aliquid prohibet, aliter autem quando cum ea: nam cum lex futura respiciat, vt in l. leges sacratissimæ S. C. de. ll. adijciendo prædictam pœnam, talis censura est conditionalis, videlicet si aliter fecerint, quam lex præcipit, & ita præceptum conditionale habet vim monitionis, sicut quando Iudex aliquid futurum prohibet sub censuris ipso facto incurrendis; nam tale præceptum habet vim monitionis, vt per Couarru. 1. par. in c. alma mater, §. 10. nu. 4. & 5. & habetur in c. a nobis 21. de sentent. excommunic. & in c. 2. de constitut. lib. 6. 8 9

Et sic non recte distingunt DD. inter excommunicationem ipso iure prolatam a lege, & prolatam ab homine, vt in hoc casu sit necessaria monitio, non vero in illo; nam verius est in vtroque casu necessariam esse monitionem, hoc autem interest, quod in dispositione hominis est necessaria expressa, & explicita monitio, in dispositione vero legis implicita seu extraiudicialis. 10

11 Est igitur primum requisitum iustæ excommunicationis, vt præcedat monitio ad hoc, vt delinquens constituatur in contumacia; quæ necessaria est, eadem monitio necesse est ad imponendum interdictum, & suspensionem c. reprehensibilis. 26. de appellat. Nauarr. c. 27. nu. 165. c. quanquam. de censib. lib. 6. c. indigne. 12. q. 2. illius (inquam) cuius culpa imponitur, de quo in c. si sententia. 1. de senten. excom. lib. 6. tex. in c. statuimus. 3. c. venerabilibus. 7. c. constitutionem. 9. c.

statu-

statutum.13.de senten.excom.lib.6.

12 Secundum requisitum est, vt monitio sit trina, vel vna pro omnibus, cum assignatione trium terminorum., vt statuit Concilium Lugdunense sub Gregorio Decimo in c.constitutionem.9.§.statuimus.de sentent.excom.in 6. & in c.de illicita.6.§.quicunque 24.q.3.

13 Tertium requisitum est, vt sit personalis; nam licet alias citatio ad domum sufficiat, vt in.l. scire debemus.§. qui autem de excusat.tutorum. & c.causam. de dolo, & contumacia. cum late adductis a Tiraquello de retractu Linagier, §.9.verbo, *a son domicile*: glos.2. Veruntamen, cum excommunicatio fiat ad correctionem, necesse est, vt in persona monitio fiat.docet Innoc. in c.fin. nu. 3. & ibi Abb. nu. 14. de eo qui mittitur in possession. causa rei seruandæ. cum adductis a Tiraquello d.loco nu.4.Rota decis.1.in nouis.nu.4. de ferijs, & decis.11.in nouis.de dolo,& contumacia.

14 Quod tamen est intelligendum, nisi latitet, vel subterfugiat personalem monitionem, vt per Innocen. vbi supra, & habetur in c.quoniam frequenter.§.1. vt lite non contestata: & præterea, licet nõ sit psonaliter citatus, sat est, quod citatio ad eius notitiã perueniat, cum propter metum, aut potentiam citandi, non possit personaliter fieri; nam tunc sufficit, quod citatio fiat in loco publico, aut in pluribus locis publicis, vt præsumptio, vel verisimilitudo sit, quod citatio perueniet ad illius notitiam, vt in d.decis.11. & tradit Felynus in d.c.ouum sit Romana.nu.24.& probatur in Clem.causam. versic. quod si forsan,& versic.verum, de elect.ibi, *verum si propter appellati aut suorum metum, vel potentiam intimatio fieri nequeat (vt præfertur) appellationem eandem, in loco aliquo publico, sic sollemniter volumus publicari, quod ad appellati seu eius procuratoris notitiam possit verisimiliter peruenire*. & ibi gloss. verbo. *loco aliquo*. & tradit Couarru. in d. §. 9. versic. secundus est; & versic. tertius, & habetur in d. decisione. 1. de ferijs, & tradit Suarez de censuris disp.3.sect.11.nu. 6. Est & alia declaratio, in qua

15 non sit necessaria personalis monitio, videlicet, quando profertur excommunicatio generaliter contra personas, quæ

committerunt aliquod delictum; nam cum personæ ignorentur, non potest eis personaliter fieri monitio, & tunc sat erit si fiat in loco publico, vt ad earum notitiam perueniat: vt docet Suarez d. sect. 11. nu. 4. & in d. decis. 11. de dolo, & contumacia, & in d. decis. 1. de ferijs.

16 Denique si quis semel in persona fuerit monitus, sat est vt postmodum possit citari per edictum, & in ipso Tribunali excommunicari, vt in d. decis. 1. de ferijs. nu. 4. & tradit Felynus d. c. cum sit Romana. num. 24. in fine Couarru. d. §. 9. nu. 4. versic. *secundus est*. Hæ omnes declarationes conferunt ad rem, de qua agimus, vt modo dicemus.

17 Quartum requisitum est, quod sententia excommunicationis feratur in scriptis, vt in c. 1. de sent. excom. in 6. & tradit Suarez disp. 3. sect. 13.

18 Quintum requisitum est, vt feratur excommunicatio ex causa rationabili probata iudicialiter, vt in cap. nemo. 11. ibi, *ante quam causa probetur*. 2. quæst. 1. & per totam illam primam quæstionem, vbi multis authoritatibus probatur, quod nullus sine iudiciali ordine damnari valeat, & in d. c. sacro. 48. §. caueat de sentent. excom. ibi, *absque manifesta, & probabili causa*. vbi gloss. verbo. *rationabili* dicit coram ipso probata: & tradit Innocen. in c. proposuit. de conceff. præben. nu. 6. Nauarrus in Manuali c. 27. nu. 10. & 11. & in c. cum contingat octaua causa nullitatis, etiam si causa aliter sit nota iudici; nā debet ei constare iudicialiter, & iuridice, vt habetur 2. q. 1. per totam, & tradit Suarez de censuris. disput. 4. sect. 7. nu. 4. & sic in sententia excommunicationis debet exprimi causa, propter quam fertur, ibi, *quam in ipsis sententijs exprimunt*, d. c. Romana. §. caueant de sentent. excom. in 6. & in c. 1. §. quisquis. eod. tit. vbi gloss. verbo *causam* ponit formulam, qualiter debet fieri hæc expressio.

19 Sextum requisitum est ad hoc, vt obseruetur interdictum, & euitentur excommunicati, necesse est, vt fiat publicatio: vt in extrauaganti ad vitanda scandala, & quod a populo recipiatur; nam sicut lex non publicata, nec recepta non obligat, vt in Auth. vt nouæ factæ constitutiones. & tradit gloss.

gloss. in.l. rem non nouam §. patroni C. de iudicijs, quæ est communis, vt per Couarru. variarum resolutionum lib. 2. c. 16. nu. 6. versic. 5. Suarez. disput. 4. de censuris sect. 6. nu. 7. ita nec excommunicatio, nec interdictum. Hoc argumento vtuntur nonnulli Theologi, qui tuentur leges Venetas, dicentes interdictum Sanctissimi D. N. non esse legitime publicatum in Ciuitate Veneta, ac proinde non obligare, de quo.J.

9 Hic autem expendere necesse est, an supradicta requisita
10 adeo sint de forma substantiali excommunicationis, & interdicti, vt his omnibus, vel aliquibus omissis, censura sit ipso iure nulla.

A monitione autem, quæ præcipua est incipiendo, dico (iuxta communem Canonistarum sententiam) quod ea omissa tenet excommunicatio, licet sit non ritè lata, & contra ordinem iuris: hanc opinionem tenet gloss. in d. c. sacro. verbo *possit*, & verbo *iuxta*, gloss. in summa, verbo, *sed ponatur*. 11. q. 3. glos. d. c. Romana. §. porro, verbo iniustas. glos. in c. Episcopus 65. 11. q. 3. Abb. d. c. sacro. nu. 9. & ibi reliqui DD. Felynus in c. cum sit Romana. nu. 19. & in d. c. sacro. nu. 3. Rota decis. 7. in nouis. de sentent. excom. & decis. 10. in antiquis eod. tit. & decis. 51. de appellation. in nouis. nu. 3. Decius c. reprehensibilis. nu. 15. ibi Francus. nu. etiam. 15. de appellat. & est communis opinio, vt asserit Couarru. d. c. alma mater. 1. par. §. 9. n. 7. & 8. vbi agit, an idem sit in sententia Iudicis delegati. Et etiam est communis opinio Theologorum in 4. distin. 8. vt testatur Magister Fr. Petrus Ledesma in summa. 1. parte c. 3. de excommunicatione, versic. *digo lo sexto para declarar esta duda*. pag. 731. & eã sequitur Nauarrus c. cũ contingat. quinta causa nullitatis. nu. 4. vers. ex quibus & octaua causa nullitatis. nu. 4. & in Manuali c. 27. nu. 8. & 10. versic. 6. & eam dicit communem, teste Suarez de cẽsuris, disput. 3. sect. 17. n. 2. & sequuntur plures, quos refert Anton. Gabriel. lib. 2. tit. de citationibus, concl. 1. nu. 155.

11 Pro qua opinione Canonistarum est tex. apertus in d. c. sacro. §. caueat. vbi dicitur talem excomunicationem esse

iniustam, & ab ea excommunicatum esse absoluendum. Secundo probatur in c. statuimus 3. de sentent. excommunic. in 6. per locum ab speciali, vbi dicitur esse speciale, vt excommunicatio lata in participātes cum excommunicatis non teneat, monitione non permissa; & ibi notat glos. verbo *nō teneat* & in c. constitutionem 9. eod. tit. vnde bene cōsuluit dominus Couarru. quod cum valeat illa excommunicatio, erit necessaria absolutio, vt in d. c. sacro. §. caueat: monetque Lectorem, vt eam reuerenter timeat, ac sollicite, & diligenter curet se ipsum ab ea absolui potius quam contumaci animo eius viribus refragari. & tradit etiam Guttierez lib. 1. Canonicarum quæst. c. 4. nu. 4. nā si esset nulla quoad Deū, & quoad ecclesiam non esset timenda; neque contemnentes eam peccarent mortaliter, vt post Cordubam, Syluestrum; & alios docet Guttierez d. c. 4. nu. 37. videatque taliter excommunicatus ne ex contemptu teneatur, vt habetur in c. qui iustus. 10. q. 3. ibi *ne superbia ligetur*. Soto in 4. dist. 22. q. 1. art. 3. vers. 2.

22 Sed hanc communem sententiam Canonistarum, & tex. in d. c. sacro intelligit Victoria in summa, tractatu de excommunicatione. nu. 6. quando prætermittitur monitio, quæ trina est, de qua loquitur ille tex. Cæterum vnam monitionem dicit esse de essentia excommunicationis, ita quod si quis excommunicaretur ante quam esset admonitus, excommunicatio non teneret, quem sequitur Suarez disp. 3. sect. 12. nu. 3. Sotus in 4. dist. 22. q. 1. art. 2. conc. 3. quorum opinio videtur probari ex sententia glossæ, & Baldi ibi. l. fin. n. 1. C. de legibus. vbi *dicūt, quod Princeps non potest tollere citationem, quæ est de iure diuino videlicet ad faciendas defensiones, secus de citatione ad sententiam*, Afflict. decis. 1. 3. dubio. Anton. Gabriel, lib. 2. tit. de citationibus concl. 1. nu. 34. *Nam coram Principe* (vt inquit Baldus in d. loco) *requiritur examinatio, & ventilatio veritatis*, quæ est de iure gentium, vnde licet solemnitates legales non teneatur Princeps obseruare; obseruantia tamen de iure gentium non debet deesse, quia pertinet ad naturalem æquitatē, et hoc est quod dicit d. l. fin. *si Imperialis Maiestas causam cognitionaliter examinauerit*. & hæc nullitas ex defectu citatio-

tationis, nunquam censetur exclusa, nec a Principe tolli potest, vt in Clement. Pastoralis. §. cæterum de re iudicata, cum latè adductis a Sebastiano Vancio de nullitatibus, rubrica de nullitate ex defectu citationis. nu. 9. Et quamuis hæc opinio æquior videatur, nequis inauditus iudicetur, vt in c. nos in quenquam. 2. q. 1. et per totam quæstionem, tamen opinio Canonistarum generaliter loquitur, et tex. in d. c. sacro. generaliter, et indefinite disponit. Sed communem opinionem limitat Nauarrus d. c. cum contingat 8. causa nullitatis. nu. 4. et in Manuali Confessariorum c. 27. nu. 10. versic. quod adeo verum est, quando excõmunicatio est lata in monitorio nullo, de quo modo non agimus.

23 De summo autem Pontifice, an in ferendis censuris debeat hanc canonicam monitionem seruare absque eo quod peccatum incurrat, vt alij Iudices incurrerent in d. c. sacro. et censura ab eo lata sit valida; quæstionem hanc ponit Suarez d. tractatu de cẽsuris disp. 3. sect. 8. n. 7. vbi dicit iuxta superiorem sententiam Victoriæ, quod Princeps tenebitur seruare eam monitionem, quæ de iure naturali est necessaria, ne quis inauditus damnetur, alteram autem, quæ est de iure positiuo, quod hoc, vel illo modo fiat admonitio, nempe trina ex ratione directiua, et proportionabili capitis cum corpore, debet obseruare, et sine causa non potest illam prætermittere, vt in c. in causis. 19. in principio, de re iudicata; Nam et si Princeps legibus sit solutus, vt in l. Princeps legibus 31. ff. de legibus; tamen ex debito honestatis debet leges obseruare, vt in l. humanum 8. C. eod. vbi Baldus in principio; ex causa vero poterit hunc ordinem prætermittere, et etiam omnem monitionem supposita grauitate delicti, et publica facti inobedientia, vt infra dicemus. Nam de intrinseca ratione non est, vt propter contumaciam solam feratur; quin etiam posset ferri propter simplex delictum, de absoluta Principis Potestate, vt in d. c. in causis, ibi, *nisi forte cum aliquid (causa necessitatis, & vti-*
24 *litatis) dispensatiue duxerit statuendum.* Vnde sentẽtia Principis quæ fuit lata audita parte (prætermisso iuris ordine) valet, vt per Bald. d. l. fin. et per Abb. d. c. in causis in principio. Idem

Abb.

Abbas.c.cum olim 12. nu. 25. de re iudicata. Felynus d.c. in causis.nu.6.cum sequentibus: et trina citatio non est de substantia, Guttierrez practic. quæst. lib. 1.c.4.n.4. Soto, in 4. dist.
25 22.q. 1.art. 2.conc.3. At vero circa citationem personalem, dicimus, quod sunt multi casus, in quibus Papa illam prætermittere potest, de quibus infra, qui adaptari possunt ad rem, de qua agimus.

26 De quarto requisito, quod feratur in scriptis, quod non sit de substantia, omnes DD. superius citati in prædictis requisitis agnoscunt, et Suarez disput.3. sect. 13. Nauarrus. c. 27.nu.8.

27 Circa quintum requisitum, quod excommunicatio feratur causa cognita, maior dubitatio est, an teneat excommunicatio, quando causa fuit iniusta; nam Canonistæ sunt in opinione censuram esse validam, licet causa sit iniusta: de quibus supra in secundo §. Theologi tenent contrarium, vt per Suarez disp.4.sect.6.&c. qua in re aliqui casus sunt constituendi. Primus, quando causa est vera, & sufficienter probata. Secundus est, quando causa iusta est, non tamen legitime probata. Tertius, quando causa non est vera, aut iusta, nec probata. Quartus, quando causa est iniusta, aut falsa; est tamen probata. Quintus, quando causa est dubia.

28 In primo casu nulla dubitatio est, quod sententia teneat, & circa istum casum est aduertendum, prout modo diximus, quod quando Papa cognoscit de aliqua causa (si modo partem audiat) non arctatur ad obseruantiam iudiciarij ordinis, dummodo sit instructus de causa. Innocen. in d. c. in causis. Bald. in c. 1. de forma fidelitatis. Felynus d. c. in causis. n. 7. & ideo potest iudicare secundum conscientiam, omissis actitatis, & probationibus. Bar. receptus in. l. 1. vt quæ desunt aduocatis, & probatur in c. cum inter Rodericum de electione, iuxta explicationem Innocen. ibi verbo, *coegit inuitum*, vbi dicit, quod *Papa coegit illum propter mala, quæ sciebat de ipso, quæ probari non poterant*, & tradunt Canonistæ in. c. pastoralis. §. quia vero. de officio delegati. & Couarru. lib. 1. resolut. c. 1. n. 7. versic. 3. cum a nobis superius adductis.

In

29. In secundo casu, quando causa excommunicationis est vera, non tamen probata, dico quod tenet excommunicatio: nam non habet intollerabilem errorem in forma, & figura sententiæ, sed læditur ius partis, & tunc valet sententia, licet iniusta, glos. recepta in c. inter cæteras 9. verbo, manifestam. de senten. & re iudic. & in c. per tuas 40. §. nos igitur, verbo, intollerabilem. de sent. excom. licet sit iniusta ex defectu causæ, seu ordinis, vt per gloss. in c. Episcopus. 45. §. si ergo. 11. q. 3. quicquid contradicat Suarez disp. 4. sect. 7. nu. 4. & cum sit
30 adhibita causæ cognitio, licet non sit probatum, sententia tenet; nã probationes non sunt de substantia iudicij, sed de ordine, vnde sententia lata sine probationibus valet. Bart. in l. prolatam, in fine, & ibi DD. C. de sententijs. & transit in rem iudicatam si non appelletur, vt in c. cum inter. c. sicut de re iudicata. & est magis communis opinio, teste Ioanne Imola in c. cum in iure. de officio delegati. cum adductis a Sebastiano Vancio de nullitatibus, rubr. de nullitate sententiæ ex defectu processus. nu. 38. & 39.

31. In tertio casu, quãdo causa excõmunicationis nec est vera nec probata, hoc casu maior dubitatio videtur, an teneat sententia, & quãuis in foro interiori sit cõtrouersum, vt per Suarez disp. 4. sect. 7. tñ in foro exteriori videtur valida, vt p glos. in d. §. Si ergo. & tradit Couar. c. alma mater. 1. par. §. 11. n. 14. versic. ego sane Suarez d. sect. 7. nu. 37. quia hæc sententia nõ continet errorẽ intollerabilem, vt dictum est in secundo casu.

32. In quarto casu quando causa excommunicationis est iniusta, aut falsa, & tamen est legitime probata: hoc casu tenet sententia, quia Iudex iuste iudicauit secundum allegata, & probata, vt in c. venerabilibus 7. §. porro. vers. similiter. de senten. excom. lib. 6. & est opinio Innocentij, & Abb. in c. P. & G. de officio delegati. glos. in c. 1. verbo, præterquam. de sent. excomm. in 6. DD. in c. ex parte. de officio ordinarij. & est communis, teste Couarru. d. c. alma mater. 1. par. §. 7. nu. 5. & §. 11. n. 11. vers. illud vero non est omittendũ, & n. 14. in principio, & versic. 2. & eam sequitur Rota decis. 7. de sent. excõ. in nouis, & probatur hæc opinio ex supradictis in 2. & 3. casu,

quia licet sit iniusta hæc sententia, non tamen continet errorem manifestum, vt in c. cum venerabilis 6. §. intelligimus, ibi *cum falsorum instrumentorum prætextu*, vbi. gloss. verbo *Veritate comperta*. de except. & hanc sententiam probat etiam Pater Ledesma in summa. 1. par. c. 4. de excommunicatoine versic. *digo lo segundo*. pag. 736. & pro hac opinione allegatur D. Thom. in 4. dist. 18. q. 2. art. 1. quæstiuncula 4. quem sequuntur Paludanus, Durandus, Antoninus, Guillermus Parisiensis, & Fr. Antonius Corduba, quos refert Suarez disp. 4. sect. 7. nu. 9. quia in hoc casu, clauis non errauit, cum sit iudicatum secundum allegata, & probata; vnde taliter excommunicatus in foro exteriori tenetur se abstinere, quia, vt inquit Suarez. nu. 14. *Oppositum cederet in contemptum clauium ecclesiæ, cum in publico eius præceptum sit iustum, & excusatio sit occulta. Vnde etiam manifestum est oriri in conscientia obligationem ad seruandam censuram hoc modo, & quoad hanc partem, quia sic excommunicatus peccaret si publice Missam audiret, aut Eucharistiam sumeret: Vt omnes docent*. Hactenus Suarez. Vnde etiam qui eam excommunicationem non seruaret, incurreret pœnas a iure latas contra violantes censuras, vt docet Couarru. d. §. 7. nu. 7. conclus. 4.

33 In quinto, & vltimo casu, quando dubitatur, an sit iusta, vel iniusta excommunicatio, standum est sententiæ, quia præsumptio stat pro sententia, vt in specie docet Magister Ledesma d. c. 4. de excommunicatione. versic. *dico lo primero*. pag. 725. Sotus in. 4. dist. 22. q. 1. art. 3. versic. *secundo modo*. Nam declarare an excommunicatio sit legitime lata, spectat ad iudicem ecclesiasticum, vt in Concilio Trid. sess. 25. c. 3. §. nefas autem sit, & tradit Ioannes Franciscus Leo in thesauro fori ecclesiastici 3. par. c. 38. nu. 72. & ante eum Caietanus 2. 2. q. 70. art. 4. in responsione ad secundum. Soto d. art. 3. conclus. 4.

34 Et ne aliquibus forsan videatur nos in his quæstionibus Canonicis, & Theologicis longam moram contraxisse, aduertant (obsecro) id a nobis consulto fuisse factum propter nonnullas propositiones, quæ in libris a Theologis Vene-

tis nuper emissis continentur, in quibus asseritur, quod Serenissima Resp. non peccat, non obseruando censuras, & interdicta Apostolica, quia sunt nulla ob non seruatum ordinem a Canonibus præscriptum; quæ sententia a nobis superius impugnata, est cum prætermissio ordinis iudiciarij non sit de forma substantiali, sed accidentali excommunicationis, quæ prætermitti potest, vt per Socc. in l. 1. nu. 9. & 10. de liber. & posthumis, nec reddat excommunicationem nullam, etiam
35 si sit iniusta, & falsa. Et talis excõmunicatio obliget etiam in foro interiori, vt cum D. Thoma tenent Theologi, vt tradit Magister Ledesma in summa. 1. par. c. 3. de excommunicat. vers. *digo lo septimo*. pag. 731. & plures relati a Suarez de censuris disp. 4. sect. 7. nu. 9. & licet in foro conscientiæ, vbi non adest scandalum, alij teneant contrarium; tamen quoad forum exteriorius omnes conueniunt cum Canonistis, quod tenet excommunicatio, & est obseruanda.

36 Tum etiam necessarium fuit explicare sententiam D. Gregorij in c. sententia pastoris. 11. q. 3. propter octauam propositionem epistolæ missæ ad reuerendum amicum, in qua dicitur, quod non procedit in sententia nulla, qualis est lata a Sanctissimo D.N. nam licet vera sit propositio, quod sententia nulla non ligat in vtroque foro; tamen est falsa propositio, quod sententia excommunicationis a D.N. lata, sit nulla, vt superius satis probatum est.

Et etiam propter alium librum, cui titulus est, Considerationi sopra le censure &c. vbi in vers. *essendo adonque*, agit de interpretatione Diui Gregorij, & dicit idem quod dixerat in d. 7. & 8. propositione, videlicet, quod sententia D.N. est iniusta, & nulla sine causa, neque in veritate, nec in apparentia, & quod est notoriæ nulla, & quod sentẽtia D. Gregorij procedit quando sententia est iusta, & ex causa legitima, est tamẽ iniusta, quia Iudex malo animo, & intentione eã protulit: Si tamẽ sẽtẽtia est iniusta, sine legitima causa, neque in veritate, neq; in apparẽtia, tunc in vtroque foro nõ est timẽda, quod est cõmunis opinio Theologorum, & Canonistarum. Dicit prætera, quod sententia iniusta propter manifestum errorem in

iure est nulla, & nec timenda in vtroque foro, & quod sententia, de qua agimus, est huiusmodi; quia Dux, & Senatus nullum peccatum commisere promulgando ipsas leges.

37 Et præterea in altero libro (cuius titulus est, Trattato dell'interdetto) propositione 15. dicitur, quod excommunicatio, seu interdictum continens errorem intollerabilem, est iniustum, & nullum, nec debet obseruari; quia iniusta excommunicatio, non est excomunicatio in vtroque foro; eaque inducunt ad excommunicationem Sanctissimi D. N. asserentes esse iniustam sententiam sine causa vera, nec apparenti, & quod continet errorem intollerabilem, ac proinde dicunt quod est nulla: quæ omnia ex superius à nobis resolutis, improbata sunt; nam censuræ D. N. sunt iustæ, in quibus concurrunt omnia requisita legitimæ excommunicationis, nempe potestas in excommunicante, peccatum, & inobedientia ex parte excommunicati, de qua per facti euidentiam, & notorietatem constat.

38 Tum etiam ordinem esse obseruatum a Sanctissimo, vt statim dicemus; Quinimo si censuræ essent iniustæ ratione causæ, intentionis, & ordinis, adhuc essent timendæ, vt supra dictum est, & tradit glos. in. c. si Episcopus. 65. §. si ergo. 11. q. 3. Nec continet errorem intollerabilem; nam ad hoc, vt sententia dicatur continere intollerabilem errorem, necesse est, quod in formula ipsius sententiæ sit intollerabilis error: vt si dicat excommunico te, quia non furatus es & alia similia, vel contineat expressum peccatum, vt tradit glossa recepta in c. per tuas. 40. verb. intollerabilem. & ibi Abb. nu. 11. de senten. excom. & Felynus. nu. 5. cum sequentibus, probatur in. c. venerabilibus. 7. §. potest quoque. ibi, *vtpote si asseritur in excommunicationis sententia intollerabilem errorem fuisse patenter expressum, idest aliquid sub vi præcepti, vel mandati aperte in ea contineri, quod communiter, vel in suo genere est peccatum*. de sent. excom. in 6. & in alijs exẽplis ibi positis. Caietanus. 2. 2. q. 70. art. 4. respons. ad secundum. intelligit locum D. Thomæ ibidem dicentis, *quod iudicium iniustum, non est iudicium, vt D. Thom. intelligatur in puris moralibus; in quibus tantum veritas*

atten-

extenditur, & non distinguitur inter iniustum, & nullum; Iuristæ vero distingunt quoad obseruantiam; nam sententiæ iniustæ est parendum, nisi contineat intollerabilem errorem, quia tunc erit nulla; quando autem est iniusta, hoc debet declarari a publica potestate, & ideo est appellanda, & in publico timenda; vnde iniuste excommunicatus in secreto (euitato scandalo) potest interesse diuinis, & celebrare non vero in publico; & hoc modo satisfit iudicio humano iudicandi quæ foris sunt, dum manifeste vident, quod non contemnitur ecclesiæ auctoritas. Hæc Caietanus. Soto in 4. dist. 22. q. 1. art. 3. conclus. 4. vbi dicit, quod ratione scandali, est ei obediendum in foro exteriori, ex quibus percipies, quam male vtantur authoritate Diui Thomæ, Authores illius tractatus dell' Interdetto, proposit. 15.

Ex eo autem, quod lædat ius partis, non dicitur continere errorem intollerabilem, vt per glos. in c. inter cæteras. 9. de senten. & re iudic. verbo. manifestam. vers. *aliud est, cum lata est contra ius litigatoris*, quam ibi sequuntur communiter DD. sed necesse est, quod talis error oculo corporali in ipsa sententia cerni possit, vt in. l. si expressim. ff. de appellat. & in. l. 2. ibi, *tam manifesti iuris.* C. quando prouocare non est necesse, & in terminis excommunicationis habemus tex. in. c. solet. 2. de sentent. excom. in 6. in princ. ibi, *vel intollerabilem errorem in sententia fuisse patenter expressum*, cum adductis a Vantio de nullitatibus, Rubric. de nullitatibus ex defectu processus. nu. 122.

39 Tum etiam alia propositio eorundem Authorum, quod sententia iniusta sine legitima causa, nec in veritate, nec in apparentia in vtroque foro non est timenda: Hæc propositio non est vera saltem in foro exteriori, vt a nobis dictum est supra in tertio casu.

40 Et cum prædicti Authores, falso præsupponant sententiam Pontificis esse iniustam, & nullam, ex ea etiam falso inferunt, quod clerici non tenentur obseruare interdictum, immo, quod si illud seruauerint, peccabunt mortaliter. Nam ex falsa propositione non potest colligi vera consequentia; & cum interdictum sit iuste interpositum omnes tenentur il-

lud seruare, vt in c.decernimus, 8.de senten. excommun. in 6.& in clem. 1.& 3. de senten.excommun. vbi imponitur pœna religiosis non seruantibus interdicta: domini quoq; temporales qui cogunt clericos in loco interdicto celebrare, sunt ipso iure excommunicati, reseruata absolutione Summo Pontifici, vt in clem.grauis.eodem tit.

Hi duo vltimi tractatus de licentia Domin. Inquisitoris Mediolanen. ad me peruenerunt, absoluta iam prima assertione, quibus cum per tempus licuerit, copiosius respondebimus.

42 Circa sextum requisitum, de publicatione interdicti legitime facienda, de qua, in d.Tractatu *dell'interdetto* propositione 1.& 2.dicitur in d.libro quod sicut lex non obligat, quæ a populo recepta non est, nec legitime publicata, vt in auth.vt nouæ factæ const.ita nec interdictum, nec excommunicatio non recepta, nec legitime publicata.

Est aduertendum, quod tunc lex non obligat, non quia populus illam non recepit, cui necessitas parendi est, sed ex ta-
41 cito consensu Principis, qui non cogit ad obseruantiam legis: vt docet Couarru.lib.2.resolut.c.16.nu.6.vers.quinto, & (eo non relato) Suarez de censuris disput.4. sect. 6. nu.7. Soto.1. de iust.q.7.ar.2.D.Thom. 1.2.q.97.ar.3.in fine.

At Sanctissimus D. N. expresse vrget pro obseruatione dicti interdicti, & excommunicationis, & sic ecclesiastici, & sæculares tenentur illud obseruare: nec obstat quod dicitur de Concilio Trid.de reforma.matrimonij.non recepto in aliquibus locis.nam ibidem præcipitur, quod in omni parochia publicetur: idq; speciale est: tum etiam quia id contingit ex tolerantia.S.S.PP.& causis iustis & rationabilibus.

43 Quod autem sit legitime publicatum, & quod D. N. in ferendis censuris, & interdicto, ritè iuxta iuris ordinem processit. Primo probatur.

Nam de mense Octobris de 1605.agens Sanctissimus cum Oratore ordinario Serenissimæ Reipub.conquestus est de prædictis legibus latis contra libertatem ecclesiasticam, & de carceratione Clericorum, imposuitq; illi, vt notum faceret

Reipub.se velle,vt dictæ leges sint annullatæ,quod fecit Orator,& ex ordine Senatus egit cum Pontifice de iustitia dictarum legum,& de potestate Reipub.ad illas ferendas,& audito Oratore iterum Pontifex declarauit se velle mittere monitorium,vt Respub. pareret eius præcepto:& de hoc, & de rationibus Reipublicæ multoties conquestus est cum dicto Oratore.

Et decima die Decembris del 1605.expedita sunt duo monitoria, vnum pro reuocandis dictis legibus, & alterum pro excarceratione prædictorum Clericorum,misitq; dicta monitoria Nuncio Apostolico Venetijs commoranti, sed pro tunc Nuncius distulit ea notificare, eo quod ipsi Veneti dicebant quod volebant super hoc mittere Oratorem specialem ad Sanctissimum D.N.& deniq; dictus Nuncius Apostolicus in Senatu produxit prædicta monitoria sigillata, quæ pro tunc non fuerunt aperta,sed mortuo Duce Grimano, & electo d. Duce Leonardo aperta sunt, in quibus sua Sanctitas declarauit nullitatem dictarum legum,& quod erant contra libertatem ecclesiasticam, & quod statutores erant nodati censuris ecclesiasticis, & præcipiebat sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, quod dictæ leges reuocarentur, & cancellarentur, comminando quod propter inobedientiam ad vlteriora procederet.

His monitorijs respondit Senatus Pontifici 28.Ianuarij de 1606.quod prædictæ leges erant antiquæ, & iustæ, & quod ipsi poterant illas facere & quod iuxta admonitionem suæ Sanctitatis ipsi viderunt leges nouas,& antiquas, in quibus non erat aliquid, quod non possit statui per Principem sæcularem,& quod ipsi in nullam censuram incurrerunt, nec credebant quod sua Sanctitas vellet in sua excommunicatione persistere.Hæc sunt quæ ipsi fatentur in dicto libro intitulato, *Considerationi sopra le censure*.

44 Ecce causæ cognitionem,quam D.N.adhibuit audita Republica,de qua cum constet per confessionem partis, de ea non est dubitandum,cum nulla sit maior probatio,quam ea, quæ ex confessione partis constat, vt per gloss. receptam in

Auth.

Auth. *sed iam necesse* C.de donation.ante nuptias. Nec tenetur Summus Pontifex causæ cognitionem iudicialiter adhibere, sed satis est extraiudicialiter id fieri vocata parte, vt post Bald.in l.fin.C.de legibus, & post alios superius diximus.

45 Quod autem illa monitio fuerit trina, & iuxta Canonicas Sāctiones, patet, Primo. Quia actus semper præsumitur factus iuxta iuris formam, vt in l.quæro.54.§.inter locatorem .ff.locati, & tradit Alciatus de præsumption.Regul.3.præsumptione.32.nu.1.Aimon Crauetta consilio.61.nu.8.& doctiss.Menochius de præsumption.lib.3.præsumptione.14.n.8. Et præsumptione.38.nu.1.cum sequentibus.

46 Secundo probatur ex secundo monitorio dato 17. Aprilis 1606. ibi, *Cumq; etiam Dux, & Senatus prædicti post plures paternas, nostras monitiones a multis mensibus citra, eis factas, adhuc decreta, & edicta præfata non reuocauerint, ac eosdem Canonicum Saracenum, & Abbatem Brandolinum carceratos detineant*, &c. Vbi verbum *plures monitiones*, plusquam duas demonstrat, vt per Panormitanum.c.ad nostram.de rebus ecclesiæ. Alex.in l.si quis post tres, si quis cautionibus. & ita est

47 intelligendum dictum verbum *plures* circa subiectam materiam, vt in l.veluti.§.1.de edendo.& bene colligitur ex mente Summi Pontificis, vt per Dominicum in c. cum plures.de officio delegati.& propter geminationem verborum ibi, *plures*, & ibi, *a multis mensibus*. Bart.in l.si gemina.ff.arborum furtim cæsarum, Romanus. consl. 499. & cum verba sint accipienda circa subiectam materiam, vt in l.1. §.diuus. ibi, *ex re constituendum est*. ff. de sicarijs. & in l.interdum.ff. de verbor.obligat.gloss.in c.latores.de clerico excommunicato. Ioannes de Terra Rubea, contra rebelles Regum art.10.tractat.3.vers.an autem.concl.7.& Simus in materia excommunicationis, merito verbum *plures*, & verbum *multis* debet intelligi ad minus de tribus.

Et cum testetur de proprio facto, est illi credendum, vt in clem. 1. de probationibus.cum latè adductis per Gabrielem, lib.1.concl.tit.de probationibus.concl. 2. Et cum ea narratio constet ex instrumento publico, est probatio probata, vt per

Mascar-

Mascardum de probation.conc l.907.verbo instrumentum.

48 Et in specie,quod Papæ dicenti se aliquem citasse, est credendum,& præsumitur citatus.Milles in Repertorio,verbo Papa in causis.Felyn.in c.in causis.n.9.de sent. & re iudic.

49 Tertio probatur, nam cum de stilo ordinario Curiæ soleat apponi dicta clausula Trinæ monitionis, præsumendum est fuisse appositam, vt in l. quod si nolit.§.quia assidua de ædilitio edicto . ibi, *ea enim quæ sunt moris,& consuetudinis, in bonæ fidei Iudicijs debent venire.* gloss. recepta in l.fin.C. de codicillis.cũ latè traditis a Mascardo concl.300.verbo clausula, *aliàs litteræ præsumerentur falsæ*,vt in c.quam graui.6.de crimine falsi .

50 Quod si dixeris verbum plures, de quo in monitorio in duabus vicibus verificari,vt in l.vbi numerus . ff. de testibus . respondebo tibi, vnam sufficere in Summo Pontifice monente, nec teneri ad tres, cum sit trina monitio iuris positiui, vt superius a nobis explicatum est, vbi etiam diximus sufficere monitionem esse extraiudicialem, sed in casu nostro cessat omnis difficultas, quia in monitorio Pontificio adest trina monitio cum termino octo dierum pro singula monitione : & in claris non est opus coniecturis.l.ille,aut ille.ff.de legat.3.

51 Vides causæ cognitionem, & monitionem ? accipe etiam eam fuisse personalem,vt cõstat ex prædicta narratione,quod dicta monitoria fuerunt lecta in Senatu; fuit etiam lata in scriptis, & cum expressione causæ, vt constat ex dicta narratione .

52 Et cum fuerint personaliter citati, non est necessaria alia citatio personalis, sed sufficit per edictum, vt possint excommunicari, vt diximus supra in tertio requisito necessario adferendam excommunicationem .

Sed esto quod omnia supradicta cessauerint, excommunicatio non esset nulla, cum prædicta requisita non sint de forma substantiali excommunicationis, sed de forma accidentali (etiam nulla præmissa monitione) iuxta communem de qua in c. sacro. de sentent. excommun. de quo superius actum est.

53 Sed iam properemus ad monitorium datum. 17. Aprilis 1606

1606. circa quod dicimus, Primo quod Sanctiss. potuit illos excommunicare absque noua monitione, cum sufficeret præcedens monitio, de qua in dictis primis monitorijs, quæ fuit facta prope finem anni. 1605. vel in principio huius præsentis anni. Verum voluit Sanctissimus Pontifex benignius cum illis agere, iterumque illos monere iuxta formam traditam ab Honorio Tertio in. c. grauem. 53. de sentent. excommun.

54 Secundo dico, quod sunt plures casus, in quibus Sanctissimus Pontifex potest procedere ad sententiam excommunicationis absque eo, quod præcedat aliqua monitio, quos regula lesbia huic quæstioni adaptare potest.

Primo quando procedit contra occupantes iniuste bona, & terras ecclesiæ Romanæ, vt fecit Vrbanus Pontifex contra Spoletanos, qui de facto occuparunt certam terram ecclesiæ, vt docet Hostiensis, Felynus & alij, in c. cum olim. de sententia, & re iudicata. nu. 49. & iustius poterit excommunicare occupantes iurisdictionem ecclesiasticam, & statuentes contra libertatem ecclesiæ.

55 Et in processu Principis quando procedit ex iusta causa, non est necessaria citatio, nec monitio, vt per glos. in. l. antepenul. C. in quibus causis maior. Bal. in. l. cessante. nu. 1. C. quomodo, & quando iudex. vt in exemplo supra posito, nam potest contra illos de facto procedere, vt docet Ancharr. cons.
56 277. col. penul. & cons. 429. Et ratio est, quia huiusmodi occupatores nullam iustam possunt habere defensionem, quo casu contra illos procedi potest absque monitione, vt docet Ioannes Andreas in c. 2. vers. Præsidentes. de noui operis. quem sequuntur plures relati a Gabriele. lib. 2. tit. de citationibus concl. 1. nu. 332. Nam, & si comparuissent non potuissent legitime contradicere, sed friuole; essetque eorum ratio a Sanctissimo Pontifice reijcienda: quo casu non est necessaria monitio, nec citatio. vt per Abb. & Felynum in c. dilecti, col. 8. vers. *nunquam obliuiscaris de exceptionibus*. idem Felynus. c. cum olim. nu. 48. de senten. & re iudicata. & confirmatur hæc opinio ex doctrina Innocentij in. c. venerabili.

24. de censibus. nu. 3. & 4. vbi dicit, quod si Episcopus turbatur in iuribus Episcopalibus, sicut potest se armis materialibus defendere, ita, & armis spiritualibus, quæ sunt propria arma clericorum.c.visis.16.q.2.c.corripitur.25.q.3. Nec est necessaria monitio, quia procedit tanquam pars sua iura defendendo,& Innocentium sequuntur Ioann.Andreas, & Dominicus in c. delicto.verbo, *defensare*.de sentent.excomm. in. 6.Felynus in c.sacro.4. limitatione.de senten.excom. Decius in c.reprehensibilis.de appellat.nu.11.Lapus allegat.73.incipienti Prælatus Regularis. Butrius in d.c. venerabili. & videtur probari in d.c.dilecto.6.vers.& quoniã.& in c. venerabilibus 7.§.porro.vers.similiter.de sentent.excomm. licet contrarium teneat Couarr.§.9.n.6.& Suarez disp.3.sect.8.nu. 8. 9. & 10.

57 Secundo prædicti statutarij sunt ipso iure excommunicati, vt dictum est in.§.2.& quando quis est ipso iure excommunicatus, potest iterum ab homine excommunicari, vt habetur in c. ita quorundam 6.§.tales.de Iudæis. vbi notat glos. verbo crebris.& solemnis,& ibi notant DD. & Nauar.glos.vltima., & Didacus Perez in.l.1.tit.5.lib.8.ordin.pag.180.col.2.etiam nõ præmissa monitione, vt probat Alexãder Tertius in Cõcilio Lateranensi,& habetur in c.reprehensibilis.26.de appell. vbi in principio ponitur regula, *quod excommunicatio non potest proferri, nisi præmissa citatione, & statim ponitur exceptio.* Ibi, *nisi forte talis sit culpa, quæ ipso suo gener e suspensionis, vel excõmunicationis pœnam inducat*, vbi gloss.verbo *ipso suo genere dicit(idest)ipso facto.*& ponit ibi aliqua exempla, in quibus ipso facto incurritur excommunicatio.& subdit glos. *Tunc enim possunt puniri sine admonitione, & sine pœna illius constitutionis. sacro.*quem textum ad hoc ibi notant, & dicunt esse textum apertum,vterque Abbas,Antiquus,& Panormitanus.2. notabili.nu.6.vbi. nu.8. dicit, *sed ex hoc nota aliud mirabilius, quod excommunicatum a iure pro certo delicto, potest superior iterum excommunicare pro eodem delicto, aliter non iterato, nec contumacia aliter de nouo contracta vt hic clare colligitur, intelligendo illam dictionem nisi,* positam in tex. *proprie, & hæc lectura magis*

conuenit litterae. Et accedit Francus ibi. nu. 8. & quamuis Hostiensis in d.c. reprehensibilis, intelligat illum tex. de declaratione excommunicationis ipso facto incursae, & Couarru. c. alma mater. 1. par. §. 9. nu. 3. vers. *trina vero monitio.* Suarez de censuris disp. 3. sect. 10. nu. 13. & 14. tamen haec explicatio non conuenit litterae, cum ibi dicatur, quod non proferat sententiam excomunicationis, nisi canonica monitione praemissa, & sic non loquitur de sententia declaratiua, sed inductiua excommunicationis, & statim subijcitur exceptio *nisi forte,* &c. quae debet esse de regula, vt in l. nam quod liquide de penu legata, & sunt pon deranda verba dictae decretalis reprehensibilis, ibi, *vel excom municationis pœnam inducat*, & sic loquitur de noua excommunicatione ipsius hominis non vero de declaratione exco mmunicationis ipso iure incursae, nec alia explicatio eiusdem Didaci effugit verum intellectum ipsius decretalis, dum eam intelligit de trina monitione, quae non erit necessaria, non tamen excludit, quod aliqua monitio debeat interuenire, nam & si verba illius decretalis, ibi, *nisi canonica monitione* videantur iuuare Didaci opinionem, cum canonica monitio sit trina, tamen in ea includitur prima monitio, & ita exceptio de qua in d. c. nisi forte. debet intelligi etiam nulla monitione praecedente, quod ibi praesensit gloss. verbo ipso suo genere, ibi, *sine monitione, idest sine aliqua.* & in eo sensu dixerunt esse singularem vterque Abbas, Francus, &
58 Praepositus, & Decius ibi, nu. 7. & retento hoc communi intellectu est intelligendum *quando notorie constat de facto, propter quod imposita est ipso iure excommuni catio.* vt ibi docent Francus. nu. 8. & ibi Decius. nu. 9. atque ita illum tex. intellexit Romanus consl. 482. in casu praemisso. vers. 3. dico. Nam, quando factum est notorium non est necessaria sententia declaratoria facti, vt in c. praeposuit 24. in fine. de appellar. ibi, *nisi pro crimine adeo graui, & manifesto, quo ipso actu merito sit damnandus.* vbi notant Imola, & Praepositus. nu. 6. & Andreas in d.c. reprehensibilis. quando factum est ita notorium, quod excusari non possit, vt docet Praepositus in c. peruenit. nu. 9. de appell. & ibi Francus. nu. 12. & ponunt exemplum in notorio

torio clerici percussore; quoniã in notorio non requiritur sententia, vt in c. quoniam. de filijs præsb. & in c. vestra. de cohabit. clericorum. & in c. cum olim. de senten. excom. & ibi Felynus. nu. 28. & 29. Tex. in c. illud. 5. de clerico excommunicato ministrante. & ibi glossa verbo, non est notorium. vbi dicit, quod id, quod se exhibet in oculis omnium, non potest non esse notorium, & in c. de manifesta. 2. q. 1. Abb. in c. ecclesia Sanctæ Mariæ in lectura. nu. 8. & in repetit. nu. 12. de constitut. quod quando factum est notorium, non sit necessaria citatio partis, nec monitio docet Abb. in c. peruenit el primiero. & habetur in c. cum sit Romana. §. final. vbi Decius. n. 76. de appellat. Felynus in c. sacro. nu. 4.

59 Sed quia posset dubitari, vbi adest in hoc casu contumacia, quæ est causa formalis excommunicationis, nec contumax dici possit, nisi fuerit admonitus, vt supra diximus, & tradit Soto in. 4. dist. 22. q. 1. art. 2. concl. 4.

Ad hoc dico, quod est duplex contumacia. Vna vera, quæ contingit post monitionem: altera vero præsumpta, quæ exurgit ex perseuerantia in peccato præterito publico, scandaloso, & non emendato.

Nam tunc ex his iusta desumitur præsumptio cõtumaciæ, quod ille non obtemperauit monitioni, & cum sit frustatoria, non est adhibenda, vti habetur in præcepto correctionis fraternæ, quando nõ est spes fructus quia tunc ne actio sit otiosa, omittenda est correctio; quicquid in hoc inuoluat Suarez

60 disp. 3. sect. 10. nu. 8. 9. & 10. Vnde cum Dux, & Senatus ipso iure sint excommunicati, & constet de notorietate facti inexcusabiliter, ita quod nulla tergiuersatione celari possit, cum adhuc clerici sint carcerati, & ll. non sint annullatæ, maneatq; violata libertas ecclesiastica & vsurpata ecclesiæ iurisdictio, & læsa Pontificis authoritas, & Maiestas, idque lippis, & tonsoribus sit notum, nulla dubitatio subesse potest, quin a Sanctissimo D. N. in hoc vltimo monitorio potuerint excommunicari, nulla præmissa monitione.

61 Tertio magis viget contra supradictos, quod sunt vere contumaces, & rebelles præceptis, & censuris Apostolicis,

ita vt nulla egeat probatione, seq; ad arma præparent, & tractatus cõtra censuras, & interdicta Apostolica publicè thypis mandare permittant, & data publica, & notoria contumacia, monitio nullatenus est necessaria, quæ fit vt corrigantur, et pareant.

Ipsi autem nec corrigi, neque obtemperare volunt, & ita esset frustratoria, & inutilis monitio, vt in præcedenti. §. dictum est. & probatur in c. cum sit Romana. 5. §. præterea. de appell. ibi, *nisi forte manifestus raptor, vel fornicator existat, sicut ille, quẽ absentem, & irrequisitum Apostolus excommunicauit*, vt habetur 1. ad Corinthios c. 5. & in c. de manifesta. 17. causa. 2. q. 1. et ex tex. d. §. præterea. hoc notant DD. Abb. et Decius. n. 68. et ibi, gloss. in verbo irrequisitum, ibi, *& quia crimen notorium erat, non vocauit eum, quia nec expediebat, ex quo nolebat se corrigere*. Cum adductis a Gabriele lib. 2. tit. de citationibus, cõclus. 1. nu. 154. Felynus in d. c. cum sit Romana. §. fin. nu. 8. et ibi Præpositus. nu. 29. vers. *aut tunc est notorium*. tex. in c. 1. vbi Abb. et DD. de iudicijs. et est communis opinio teste Suarez, dis. 3. sect. 8. nu. 3. et disp. 10. nu. 12. Ripa c. 1. de iudicijs. nu. 81. & dicit Angelus in. l. ideoque. §. fin. qui potiores in pig. habean. et Præpositus in c. proposuit. nu. 6. de appellat. quod in notorijs non est necessaria sententia, sed exequutio pœnæ iuris, et probatur in d. c. de manifesta. et ante eos Innocen. in c. ex parte. 23. nu. 1. de verborum signif. Couarru. c. alma mater. 1. par. §. 2. nu. 8. vers. 5.

63 Quod si velis aliorum sequi sententiam existimantium adhuc esse necessariam monitionem, etiam si contumacia, et perseuerantia in delicto notoria sit. cum possit contumax (præmissa monitione) resipiscere, ac proinde dicunt sufficere monitionem extraiudicialem, quæ si inutilis fuerit, tunc absque alia monitione iudiciali, vel extraiudiciali poterit contumax excommunicari; nam tunc non deficit contumacia, quæ est immediata excommunicationis causa, et ita Corinthium illum fuisse ab Apostolo extraiudicialiter admonitum, glos. in d. c. cum sit Romana. §. fin. verbo, *irrequisitum* in fine, quam alij sequuntur, quos refert Couarru. d. §. 9. nu. 6. et probat

bat Suarez ex eodem Apostolo d. tractatu de censuris. disp. 3. sect. 11. nu. 8. vbi dicit, quod vero similius est Paulum admonuisse illum Corinthium, & fortasse sæpius, & addit quod durabat tunc in peccato, & addit, quod etiam est verisimile, Pauli censuram fuisse sub conditione latam, si non resipisceret.

64 Mihi tamen, & si hæc opinio æqua videatur, contraria opinio communis de rigore iuris verior videtur, cui multum patrocinatur tex. in d. §. præterea. vbi Alexander Tertius insinuat Corinthium illum ab Apostolo Paulo absentem, & irrequisitum fuisse excommunicatum, & in hunc sensum textum illum accipit communis opinio, neque credendum est, quod si aliqua præcessisset monitio eam silentio præterisset Alexander Tertius; neque D. Ambrosius in d. epistola ad Corinthios, vt habetur in d. c. manifesta, vbi tantum D. Ambrosius expendit pro iustificatione illius excommunicationis offensam esse manifestam, quam omnes sciebant, et non arguebant, & inuerecundam perseuerantiam in delicto, publicè enim Corinthius ille nouercam suam domi, loco vxoris habebat: his enim concurrentibus, quæ nam spes esse poterat, vt admonitus resipisceret? & cum hæc sit præsumpta contumacia, vt proxime diximus, non defecit causa formalis excommunicationis, sed si aliqua monitio præcessisset, non diceret Alexander fuisse irrequisitum.

65 Alia vero, quæ dicit glos. in d. §. præterea. verbo. irrequisitum. in fine, quod, Ille Corinthius ab Apostolo fuit requisitus, per Apolinem suum discipulum, & quæ dicunt Couarru. & Suarez non carent spiritu diuinationis, cum dicat D. Ambrosius, quod omnes crimen sciebant, & non arguebant; licet de eo male sentirent.

66 Et sic locus Diui Pauli quocunque modo eum expendas optime facit pro censuris Pauli Pont. Max. contra Ducem, et Senatum; nam si exigas monitionem, eam præcessisse supra ostensum est. et si esset prætermissa, nulquam fuit necessaria, propter inobedientiam, et contumaciam omnibus notam.

quia vere contumax est, & Innocentium sequitur Francus.
70 c.cum sit Romana.§.fin. de appell. Et hic modus excommunicandi est receptus ab ecclesia, nam fertur pro futura culpa inobedientiæ: qui vsus ecclesiæ, scientibus, & patientibus Pontificibus, derogat dispositioni tex. in d.§.caueant, vt dicit Couarru.d.§.10.n.4.& 5.Suarez, & Soto, vbi supra, Ledesma in prima parte.c.3.de excommunicatione. Nec vsquam ecclesia pro peccato præterito simpliciter sine monitione imposuit excommunicationem, vt aduertit Soto d.concl.4.& eo citato, Ledesma.d.c.3.vers. *digo lo segundo*, pag.727.

71 Nisi peccatum perseueret publice cum scandalo, & contumacia, absq; spe, quod monitio aliquid proficiet, vt dictum est in vers. secundo.& tertio. Nam tunc sine monitione potest excommunicare, vt in vers. secundo, & tertio. supra diximus.

Alias si aliquid præcipitur erga præterita absq; dicta monitione præceptum esset nullum, Innocent. in c. proposuit de concessione præbendæ. Nauar. in.§. 27. nu. 10. et 11. et addo Præpositum in c.cum sit Romana.nu. 28. et in c. reprehensibilis.nu.6.de appell.

72 Et sic D. N. in hoc vltimo monitorio monuit dictum Ducem, et Senatum, vt desisterent a peccato, in quo erant, et emendarent læsionem ecclesiasticæ libertatis, et iurisdictionis, ad quam tenentur; alias sint excommunicati iuxta formã traditam in c. grauem 53. de senten. excommun. et ita non est
73 necessaria alia monitio: nam transactis tribus terminis statim sunt excommunicati, non tamen retrotrahitur excommunicatio, neque in ea habet locum fictio retrotractiua, vt resoluit Couarru.d.§.10. nu.6.

74 Nec dicatur quod excommunicatio Sanctissimi est lata contra vniuersitatem, et collegium, quod nullo modo fieri potest, cum Senatus sit corpus fictum, non habens verã animam, quæ excommunicari possit, vt habetur in c. Romana.§. in vniuersitatem. de sent. excommun. lib. 6.

Nam respondetur, quod licet talis sententia ferri non debeat, lata tamen tenet, et fuit opinio Siluestri verbo excommunicatio.6.et Bernardi, et glos. in d.§. in vniuersitatem, verbo

bo *penitus* in fine, et est magis probabilis opinio secundum Ledesmam.1.par.summæ.c.5.de excommun. vers. *la duda es, si la escomunion*.pag.740.secundum Couarru. lib.2. resol.c.8. nu.9.vers. fortassis.

Secundo respondetur, quod tex. in d. §. in vniuersitatem, procedit, quando simpliciter excommunicatur vniuersitas; bene tamen possunt excommunicari omnes de collegio, et vniuersitate, quos culpabiles esse contigerit, vt in d. §. in vniuersitatẽ in fine: vbi gloss. verbo *culpabiles*, dicit, *sicut Prælatos, vel Consules, & huiusmodi maiores*, & ibi Ioannes Andreas, & Francus in principio: immo si constaret, quod tota vniuersitas esset culpabilis, posset ipsa vniuersitas excommunicari, vt ibi dicunt DD. in d. §. in vniuersitatem. & Couarru. in d. nu.6.

75 Nec post inobedientiam esset necessaria alia causæ cognitio, vt per Francum, ibi, in gl. fin. & in d. monitorio D. N. apposita est clausula, *& eorum quilibet etiam si non sunt specialiter nominati, quorum tamen singulorum nomina, & cognomina præsentibus pro expressis habere volumus*: in quo casu omnes fatentur, quod Prior, & Consules possunt excommunicari, nam clausula *quorum tenores* (vt dicunt practici) fert secum plaustra, & boues, de qua plura per Gabrielem, lib.6. tit. de clau-

76 sulis. concl.5. Et in ea etiã dicitur, quod successores Ducis, & Consulum, si in eadem fuerint contumacia, sint excommunicati, vt habetur in c. aduersus de immunit. eccles. & tradunt Francus, & DD. in d. §. in vniuersitatem. Vnde in illo tractatu. *Considerationi sopra le censure*. vers. *certamente questo monitorio*. male adducitur contra monitorium Sanctissimi, tex. in d. §. in vniuersitatem.

77 In ea tamen censura non comprehenduntur Senatores, qui non sunt culpabiles, nec dederunt vota, vt ipsæ leges fierent, nec etiam fuerunt inobedientes dicto monitorio, vt docet Innocent. & post eum alij, in c. nouerit de sentent. excommunic.

78 Nec in dicto monitorio aliqua excommunicatio maior profertur contra communicantes cum dictis excommunicatis

tis, et sic sumus extra dispositionem. c. *statuimus*, 3. et c. constitutionem. 9. de senten. excommun. in 6.

Nec etiam communicantes suspenduntur, neque interdicuntur, & ita sumus extra dispositionẽ tex. in c. dispositionẽ 13. eod. tit. Nam Ciuitas tantum est interdicta propter delictum Rectorum, iuxta c. si sententia. 16. & c. si Ciuitas. 17. eod. tit.

79 Vltimo loco videndum est de publicatione dictæ excommunicationis, & interdicti, an fuerit necessaria, & legitime facta, & de publicatione excommunicationis habemus textum in c. curæ. 20. causa. 11. q. 3. & in c. peruenit. 13. & in c. pastoralis 53. §. verum. de appellat. & Clem. 2. de pœnis. & de Interdicto habetur in Clem. fin. de censibus, & in c. 1. de postul. præla.

Cæterum vt excommunicati euitentur, & vt interdicta seruentur, necesse est, vt specialiter, & expresse publicentur excommunicati, nisi aliquis sit notorie excommunicatus, ita vt non possit aliqua tergiuersatione celari, nec aliquo iuris suffragio excusari, vt habetur ex Concilio Basiliensi. in extrauagan. ad euitanda scandala.

80 Quæ decisio iuxta opinionẽ Adriani relati a Didaco Couar. in c. alma mater. 1. par. §. 2. nu. 7. vers. 4. non procedit in nominatim excommunicatis.

Nominatim autẽ excõmunicatus, is est, qui exprimitur proprio homine, aut aliquot appositis signis, quæ certe, & absq. vllo dubio eũ, qui excõmunicatur, significent, & demonstrent, vt tradit glos. in c. cum & plantare. § excõmunicatos. de priuilegijs. Et etiam ille est vitandus, qui tam notorie est excommunicatus, qui nulla possit tergiuersatione celari, aut excusari, vt tradit Couarru. d. §. 2. nu. 8. vers. 5.

81 Sed quia quod de notorio excommunicato statutum fuerat in Concilio Basiliensi, postea per Martinum Quintum in Concilio Constantiensi restrictum fuit ad notorium clerici percussorem, vt is absque denunciatione euitari debeat, vt tradit idem Couarru. d. §. nu. 9. vers. superest. & Nauar. in Manuali c. 27. nu. 35. vers. nota tertio, & latissime Guttierez practicarum quæst. lib. 1. c. 1. a nu. 6.

Iuxta

Iuxta quæ dicēdum videtur, quod dictus Dux, et Senatus, dum notorie detinent Clericos in carceribus, sunt euitandi absq; aliqua denunciatione.

Secundo, quod ipsi excommunicati non iuuantur dispositione dictæ extrauagantis, licet non sint publicati, sed tenentur se abstinere, vt superius a nobis dictum est, et constat ex verbis ipsius extrauagantis in fine ibi, *per hoc tamen non intendimus releuare, nec iuuare sic excommunicatos, suspensos, interdictos, aut prohibitos.* et tradunt Nauarr. vbi supra, et Couarru. et Guttierez.

82 Tertio dicimus, quod publicatio est iuris positiui, et in modo, et loco, vbi debet publicari, non tenentur Episcopi seruare omnia requisita posita in d.c. curæ. 11. q. 3. sed sat est, quod eorum arbitrio, ita fiat, vt nota sit excōmunicatio, & excusationis causa omnibus auferatur. Et sat est, quod fiat in valuis ecclesiæ, vel locis publicis, ita vt ad notitiam omnium perueniat, neq; ius aliquod est, quod huic publicationi formā constituat: nec in d.c. curæ. est aliquod verbum, quod præceptum contineat, sed sufficit quod moraliter sit sufficiens arbitrio iudicis declarantis iuxta grauitatem delicti, et contumaciam delinquentis, vt magis, vel minus fiat publicatio, vt docet Suarez de censuris disp. 3. sect. 14. a nu. 4. Guttierez, d.c. 1. nu. 32. et facit regula. cum qui certus est. de reg. iuris, lib. 6. l. 1. §. fin. ibi, *ex quo quis scit.* tit. quando appellandum sit. et est tex. qui loquitur in interdicto, in c. 1. de postul. Prælat.

83 Sicq; D.N. prædictos Ducem, et Senatum excommunicauit, & excommunicatos denunciauit, et declarauit, præcepitq; Prælatis, vt prædictas litteras (postquam eas receperint, seu earum notitiam habuerint) faciant publicari, et in valuis ecclesiarum affigi; et quod prædictæ literæ affixæ in valuis ecclesiæ Lateranen. et Basilicæ Principis Apostolorum, et Cancellariæ Apostolicæ, et in acie Campi floræ, eosdem Ducem, et Senatum, et alios quoscunq; prædictos. *Vos etiam vniuersos, & singulos respectiue (scilicet Prælatos, & personas ecclesiasticas) perinde afficiat, ac si eorum, ac vestrum cuilibet personaliter directæ, intimatæ, & præsentatæ fuissent.*

Et